

Giới thiệu Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn

Tên truyện: Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn

Tác giả: Bất Ngã

Thể loại: ngôn tình sắc

Nội dung truyện: Thiên chi kiều nữ Thẩm Ngôn , bởi vì không chịu nổi ba mẹ ép gả cho một người đàn ông lớn hơn mình mười tuổi, xúc động quá uống thuốc ngủ.

Kết quả, không cần thận chết.

Tân Hân, tuổi còn nhỏ, bệnh tật đầy mình, rất yêu quý mạng sống, yêu quý mọi người, yêu quý bạn bè , sau đó tắt thở, không cần thận trọng sinh rồi.

kết hôn với một người hơn cô mười tuổi.....trầm trọng thì nên gọi là một người đàn ông lớn tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trong nháy mắt, khi Tân Hân mở mắt ra thì phát hiện cả người mình được đặt trong một căn phòng màu trắng, sạch sẽ và ấm áp, cô khẽ giật mình, cau mày, hoảng hốt. Một ý nghĩ mãnh liệt đến mơ hồ xuất hiện trong đầu, cô không chết.

Nhẹ nhàng xúc một góc chăn lên đi xuống giường, làn da tiếp xúc với sàn nhà bóng loáng truyền đến một chút cảm giác lạnh lẽo, “ Á!” cô nhận không được kêu lên một tiếng, trong không khí thoang thoảng mùi nước sát trùng.

Nhiều chặt mày, đột nhiên cô ý thức được đây là một phòng bệnh.

Chính xác mà nói đây là một phòng bệnh sang trọng số một.

Phòng cực kì rộng rãi, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ nhẹ nhàng từng đợt chiếu vào, làm phòng sáng trưng, thậm chí có thể thấy rằng trong không khí có rất ít bụi bặm. Ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy một tivi LCD 30 inch siêu mỏng treo trên tường, cách cửa vào không xa là những viên pha-lê vàng nhạt giống nhau đặt trên bàn cạnh ghế sofa.

Phút chốc trí nhớ còn lưu lại ở lúc chết, bên tai là tiếng khóc đến tê tâm phế liệt của mẹ, bên cạnh là khuôn mặt tiều tụy, tái nhợt của ba.

Bác sĩ nói: “ Các người vào gấp đưa nhóc lần cuối cùng đi, không chừng cô ấy.....” nói còn chưa dứt lời thì bên cạnh đã vang lên tiếng khóc nức nở tuyệt vọng.

Cánh cửa khép hờ, mẹ bỗng nhiên đứng dậy nhào vào người cô, nước mắt tuôn trào, trong lòng tuyệt vọng. Từng chút một muốn đem cô cắn nuốt. Cuối cùng, toàn bộ đều đã yên lặng.

Đầu ngón tay mềm mại có cảm giác, bên mũi thoang thoảng mùi nước sát trùng, ánh sáng mặt trời làm chói mắt. Toàn bộ những cảm giác chân thực này đều chứng minh được suy nghĩ của cô là đúng.

“ Ha ha ha”, Tân Hân đột nhiên nhếch miệng cười ha ha, “ Mình vẫn còn sống, mình vẫn còn sống.” Cô không có yêu cầu gì, không quan tâm là mượn xác hoàn hồn hay là trọng sinh, chỉ cần còn sống là tốt rồi.

Cửa đột nhiên truyền đến âm thanh " Cạch", trái tim bỗng trở nên căng thẳng, Tân Hân bị dọa giật người, cô chạy nhanh về phía giường, trực tiếp dùng chăn phủ kín người, sau đó nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Lưu Ngọc Phân và Thẩm Dực Phong hai người một trước một sau vào phòng bệnh.

Lưu Ngọc Phân đến bên giường ngồi xuống, xúc chăn lên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của con gái, miệng không ngừng nói: “ Ngôn Ngôn, tại sao đến giờ con vẫn chưa tỉnh?”

Thẩm Dực Phong đóng kín cửa, đi đến sau lưng Lưu Ngọc Phân, hai tay tự nhiên khoác lên vai bà, “ Ngọc Phân, bà đừng như vậy nữa, bố nói rồi, trừ khi Ngôn Ngôn thật sự chết, bằng không nó nhất định phải kết hôn.” Giọng nói trầm thấp mà khàn khàn.

Nghe vậy, Lư Ngọc Phân giận dữ, đứng phắt dậy, run rẩy chỉ tay vào Thẩm Dực Phong: “Ông... .., chẳng lẽ các người thật sự muốn giết chết nó hay sao?” Thanh âm yếu đuối mang theo một tia tuyệt vọng, kèm theo đó là tiếng nước nở đứt quãng, quả nhiên vừa mới đó đã khóc.

Bà vốn là một người phụ nữ dịu dàng, nếu con gái không bị ép buộc tự sát, bà cũng sẽ không quát lớn, chỉ trích người chồng vẫn luôn luôn trân trọng mình.

Tân Hân nhin không được nhủu mày, đây là tình huống gì, chẳng lẽ mình vừa sống lại, lại phải chết thêm lần nữa? Sẽ không bị thảm như vậy chứ.

Thẩm Dực Phong nhìn vợ nổi giận, đột nhiên cảm thấy mình không trả lời được. Bất đắc dĩ đành quay lưng đi.

Lư Ngọc Phân ngồi trở lại bên giường, ngón tay mềm mại nhẹ nhàng xoa đôi má của Tân Hân, vuốt lên đôi lông mày đang nhíu chặt của cô.

Tân Hân chỉ cảm thấy giống như có một sự ấm áp truyền vào trái tim, cả người không thể kháng cự được được cái cảm giác đó, cứ như vậy đôi mắt không tự chủ được, từ từ mở ra.

Lư Ngọc Phân hai mắt ngấn lệ, mông lung, khuôn mặt cả kinh, lặng vài giây, sau đó biến thành mừng như điên, miệng hô to: “Bác sĩ, bác sĩ, con gái tôi tỉnh rồi, con gái tôi tỉnh rồi.” Bà đứng phắt dậy, lập tức mở cửa chạy đi.

Vào lúc này chỉ có đàn ông là còn tỉnh táo, Thẩm Dực Phong đi đến đầu giường bệnh nhấn chuông, cũng không quản vợ chạy đi tìm bác sĩ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm con gái vừa mới tỉnh lại, về mặt thân thiết hỏi: “ Còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Tân Hân trí nhớ rất tốt, vừa rồi Lư Ngọc Phân nói câu “ Các người muốn giết chết nó sao?” đã in sâu vào trong đầu cô, cho nên cô đối với sự quan tâm của Thẩm Dực Phong cô không có một chút cảm động, mà chỉ trừng mắt gắt gao nhìn Thẩm Dực Phong.

Thẩm Dực Phong cả người cứng đờ lại, vẫn giữ nguyên tư thế khom lưng, ánh mắt chuyển chú nhìn con gái nằm trên giường bệnh. Thời gian giống như dừng lại ở giờ phút này, không hề gì phát hiện về cương nghị trên mặt lộ ra một chút đau thương.

Lư Ngọc Phân dẫn bác sĩ vào phòng bệnh, Thẩm Dực Phong bị đẩy đến sofa bên cạnh, thuận tiện ngồi xuống, ngửa người hướng về phía sofa sau lưng, ánh mắt bất lực nhìn chăm chăm trần nhà màu trắng. Chẳng lẽ mình thật sự sai lầm rồi sao? Vốn dĩ không thể cùng con gái thân thiết, xem ra, như này chỉ càng khiến nó thêm hận mình thôi.

Bác sĩ một lần nữa kiểm tra tỉ mỉ cơ thể của Tân Hân, lại cẩn thận hỏi cảm giác Tân Hân sau khi tỉnh lại. Lư Ngọc Phân lo lắng đứng bên cạnh nhìn bác sĩ kiểm tra, định tiến lên xem lại sợ quấy rầy, rơi vào trạng thái rối rắm.

“ Thế nào? Con gái của tôi không có việc gì chứ?” Sau khi bác sĩ kiểm tra xong, Lư Ngọc Phân rốt cục nhìn không được nữa hỏi.

“ Đúng vậy, không có việc gì rồi, ở lại thêm một ngày là có thể xuất viện rồi.”

“Cám ơn bác sĩ.”

Tiếng đóng cửa vang lên, trong phòng yên tĩnh, dường như có một nỗi tuyệt vọng xuất hiện.

Tân Hân không nói lời nào, bởi vì cô không biết bây giờ mình là ai, không biết phải nói gì. Đôi mắt to tròn mở to nhìn, không kiên nhẫn gì đánh giá Thẩm Dực Phong và Lư Ngọc Phân ở trước mắt.

Lư Ngọc Phân không nói câu nào, bà sợ nhất là khi mở miệng lại khiến cho con gái nhớ tới việc bị bắt kết hôn, dứt khoát lựa chọn im lặng, đặc biệt dưới ánh mắt nóng bỏng của con gái làm cho bà cảm thấy áy náy, không nhìn được bà bật khóc.

Cuối cùng là Thẩm Dực Phong, ông quanh năm đi công tác rất ít khi ở nhà, vốn chẳng nói chuyện cùng con nhiều, hơn nữa vừa rồi nhìn ánh mắt sắc bén của Tân Hân, giống như con dao cắt từng miếng thịt trên người ông, càng làm cho ông không biết nên mở miệng như thế nào.

Không khí im lặng, trong phòng đột nhiên truyền đến một hồi âm thanh “ Ơt...ơt..”, bụng Tân Hân không vui kêu lên. Tân Hân xấu hổ cúi đầu, nhìn không được nuốt nước miếng. Hai tay nhẹ nhàng đặt trên bụng. Không dám ngẩng đầu nhìn Lư Ngọc Phân.

“ Đột một chút, mẹ đi mua cháo cho con.” Lư Ngọc Phân lau nước mắt, hé miệng cười, ra về muốn đứng dậy.

“ Bà ở cùng con, để tôi đi mua.” Lúc Thẩm Dực Phong tỏ ra nghiêm túc luôn luôn mang theo một cỗ uy nghiêm không thể kháng cự, nói năng đầy khí phách, cũng không đợi hai người đồng ý đã đi thẳng cửa ra ngoài.

Đầu tiên Tân Hân cẩn thận quan sát đánh giá Lư Ngọc Phân. Thứ nhất, cô cảm thấy người phụ nữ này rất có khí chất. Khuôn mặt tinh xảo, mái tóc dài đen nhánh lại xoắn, mặc một chiếc váy liền, màu đen vừa người tôn lên vóc dáng vô cùng tinh tế, sâu sắc. Khi nói chuyện, lại lộ ra một sự dịu dàng cùng mềm mại, trên mặt trắng nõn lộ ra ý cười, thật ra nụ cười này lại mang theo một hương vị chua xót.

Đại não Tân Hân nhanh chóng hoạt động, xem ra theo tình hình vừa rồi, người phụ nữ này hẳn là rất yêu con gái của mình. Bằng không cũng sẽ không lớn tiếng với chồng của mình như vậy. Vì đề phòng phạm sai lầm, cô vẫn run rẩy gọi một tiếng “ Mẹ”.

Nghe vậy, cơ thể Lư Ngọc Phân nghiêng về phía trước, kích động đem con gái ôm vào trong lòng. Nước mắt giống như dòng nước, mãnh liệt tuôn

trào. “Ngôn Ngôn, con dọa chết mẹ rồi, con dọa chết mẹ rồi, con có biết hay không, nếu là chậm thêm một chút nữa, con liền....”

Câu nói tiếp theo toàn bộ ngập trong tiếng khóc nghẹn ngào của Lư Ngọc Phân. Nhìn ánh mắt đau thương của người phụ nữ này, Tân Hân không khỏi nhớ đến bản thân trước khi chết khuôn mặt của mẹ cực kì bi thương, đôi tay tự giác ôm chặt người phụ nữ trước mặt, giống như là muốn đem yêu thương đối với mẹ của đời trước gộp lại toàn bộ trút ra hết.

Nếu đời trước không thể hiểu thảo với ba mẹ, vậy thì đời này cô sẽ bỏ sung đi. Coi như là cô báo đáp lại chủ nhân của thân thể này. Đời này cô nhất định phải sống tốt, yêu quý thân thể của chính mình, sống đến một trăm tuổi.

Tiếng khóc dần dần trở lại yên tĩnh, Lư Ngọc Phân buông Tân Hân ra, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khoé mắt của Tân Hân, “Ngôn Ngôn, con không được làm chuyện điên rồ nữa, lần này mẹ nhất định sẽ giúp con.” Trong ánh mắt bà lộ ra một tia kiên định không thể lay động.

Tân Hân không khỏi trừng mắt, nghiêm trọng như vậy sao?

Khi Thẩm Dực Phong trở về, bên cạnh còn có thêm một người.

Làn da màu lúa mì, tóc ngắn đầu húi cua, mày kiếm đen đặc, mắt to có thần, mũi thẳng tắp, thân thể cường tráng, dứt khoát, cả người thoạt nhìn thành thực, chừng chạc, đặc biệt một thân quân trang còn chưa kịp thay, với chiều cao 1m8 càng làm hấn bật giống như một người mẫu. Ở hấn, toát lên vẻ uy nghiêm của một quân nhân.

Đúng vậy, chính là uy nghiêm, đây cũng là ấn tượng đầu tiên của Tân Hân đối với Mục Tử Dương.

Mục Tử Dương đi nhanh về phía trước, không đầu không đuôi nói ra một câu: “Nghe nói em bị bệnh, tôi qua đây thăm.” Hấn vốn không phải là người nói nhiều, từ trước đến nay đều nói xúc tích ngắn gọn. Thẩm lão gia gọi điện đến cho hấn bàn luận một chút về việc kết hôn cùng Thẩm Ngôn, khi gặp Thẩm Dực Phong hấn mới biết là Thẩm Ngôn bị bệnh.

Tân Hân có chút chột dạ thu hồi ánh mắt của chính mình, chớp mắt, lo lắng không nói một câu hoàn chỉnh “Cám ơn!” Thanh âm ôn hòa, rất nhẹ, phẳng phiu trôi trong không trung tựa lông chim.

Ánh mắt Mục Tử Dương thâm thúy nhìn về mặt tái nhợt của Tân Hân. Lần đầu gặp gỡ cũng là chuyện của mười mấy năm trước. Khi đó cô mới năm tuổi, mà hấn mười lăm tuổi, lúc đó cô tính tình bướng bỉnh, đồ cả nửa ngày muốn cho cô gọi một tiếng anh trai cũng không chịu, hai cánh tay múp múp gấu gấu chống nạnh, miệng cong lên, vẻ mặt giận dữ: “Dựa vào cái gì mà em phải gọi anh là anh trai, hơn nữa em không quen biết anh.”

Tuy nói hấn đối với hôn nhân không có khái niệm gì đặc biệt, chẳng qua trong những năm tháng tuổi trẻ, cùng nhóm chiến hữu bàn luận về bạn gái của mình sau này như thế nào, hấn cũng sẽ không nhận được mà tưởng tượng một chút dáng dấp của người vợ tương lai ra sao.

Mọi người đều nói con gái mười tám tuổi sẽ thay đổi, trước kia là một cô bé đáng yêu đầy khí phách, bây giờ trưởng thành cũng không biết đáng vẻ như thế nào rồi.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tân Hân, trong đầu Mục Tử Dương loé lên ý nghĩ, đúng, chính là “bệnh Tây Thi”.

Trong tiềm thức, hấn có thể khẳng định rằng trước đây cô sinh bệnh hay nhập viện là do thân thể không tốt, cơ thể suy nhược, huống chi Tân Hân lúc này quả thật chính “Bệnh”.

Mà Tây Thi, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là đề chỉ diện mạo. Thẩm Ngôn kế thừa gen tốt của Lư Ngọc Phân, trưởng thành càng ưa nhìn. Làn da trắng như sữa, đôi mắt to, đen láy, linh động giảo hoạt giống như ánh sao trong đêm tối. Cái mũi cao cao, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi nhếch lên, ngũ quan xinh xắn, cả người thoạt nhìn thì giống như búp bê sứ, xinh đẹp mà tinh xảo, mang lại cho người ta cảm giác diễm lệ đến chói mắt.

“Chuyện kết hôn em không cần quan tâm, anh sẽ cùng người lớn bàn bạc.” Mục Tử Dương giống như bình thường, đều tự ý quyết định theo ý muốn của mình, một chút cũng không có nghĩ đến người kia có đồng ý kết hôn cùng mình không.

Theo cách nhìn của Tân Hân, hấn cũng không bài xích cuộc hôn nhân này. Đương nhiên, hấn trước kia cũng không có bài xích quá, chỉ là ôm một loại thái độ “không sao cả” mà thôi. Chẳng qua lúc vừa vào cửa nhìn thấy dáng vẻ tuyệt mỹ của Tân Hân, hấn khá hoảng hốt. Cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới cô bé khí phách năm đó sau khi lớn lên lại xinh đẹp như vậy. Quả nhiên là con gái mười tám sẽ thay đổi.

Tân Hân trừng đôi mắt to đen láy, miệng khẽ nhếch lên, vẻ mặt hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mặt. Kết hôn cái gì, vì sao lại muốn kết hôn. Nghe anh ta nói thì hôn sự này đã được xác định rồi, nhưng mà cô còn chưa phát biểu ý kiến mà? Càng bi thảm hơn là đầu đuôi hôn sự này cái gì cô cũng không biết thì biết phát biểu ý kiến như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Trung Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nói đến nguồn gốc của hôn sự này, không thể không nhắc tới ông nội của Thẩm Ngôn.

Ông nội Thẩm và ông nội Mục là chiến hữu, quan hệ của hai người vô cùng thân thiết, cùng nhau thi vào trường quân đội sau đó lại cùng làm bộ đội, hai người gắn liền như hình với bóng. Sau khi tốt nghiệp, cả hai người đều được thăng chức. Sau này lấy vợ rồi cùng ở trong quân doanh, 2 nhà trở thành hàng xóm, tình cảm ấy lại ngày càng tốt hơn.

Một năm sau, bà nội Thẩm mang thai, ông nội Thẩm với ông nội Mục hay nói đùa “Nếu là con gái thì hai nhà chúng ta liền kết thành thông gia.” Ông nội Mục vốn lớn hơn ông nội Thẩm mấy tuổi, lúc đấy ba Mục đã năm tuổi.

Ông nội Mục vui vẻ, đầu gật như gật tời, ngay lập tức đồng ý luôn: “Được, đợi về già chúng ta sẽ mua một ngôi nhà lớn sau đó mọi người cùng chuyển đến ở.”

Sau khi ba Thẩm sinh ra được một tháng, ông nội Mục cùng vợ tới tham gia tiệc đầy tháng. Hai người nhất thời cao hứng mà uống say, lại nhắc tới chuyện lần trước muốn kết thành thông gia, sắc mặt hai người trầm xuống, cảm thấy có chút tiếc nuối.

Cũng không biết là ai nói trước, bỗng nhiên nói một câu “Không sao, chờ chúng ta có thêm con cái liền có thể kết thành thông gia.”

Chẳng qua cũng chỉ là một câu nói đùa, sau này mọi người cũng quên đi.

Nhưng vào năm 1979, chiến tranh Trung- Việt nổ ra, ông nội Thẩm và ông nội Mục đều phải ra chiến trường. Trong một lần chiến đấu, ông nội Mục không may bị đạn bắn trúng phổi, lúc được cứu trở về thì đã hấp hối rồi.

Ông nội Thẩm nắm lấy tay của chiến hữu, lúc này nhìn người đàn ông có ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh cũng thấy thống khổ không nói nên lời.

Ông nội Mục bị thương nặng vẫn gất gao cầm tay ông nội Thẩm, hơi thở mỏng manh, nói không thành câu: “Giúp tôi..... chăm..... sóc vợ..... cùng đưa nhỏ, còn có..... để cho..... cháu trai..... cháu gái.....của chúng ta..... về sau kết.....thành thông gia.”

Nói xong lời này, ông nội Mục liền ngã xuống một cách vẻ vang. Ông nội Thẩm khấn trượng túm lấy bàn tay đã sắp cứng ngắt liên tục gất đầu, miệng kiên định đồng ý “Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho chị dâu và cháu trai, tương lai sẽ để cháu trai cháu gái của chúng ta kết hôn.”

Dưới sự giúp đỡ của ông nội Thẩm, nhà họ Mục cũng được hưởng một khoản trợ cấp dày. Bà nội Mục mang theo con trai trở về quê hương. Ông nội Thẩm nhớ rất kĩ lời dặn trước khi chết của chiến hữu, vào ngày lễ tết ông nội Thẩm vẫn luôn gửi một ít tiền cùng đồ này vật nọ cho nhà họ Mục. Chỉ là đối với chuyện kết thông gia từ đó đến giờ không có ai nhắc lại.

Mãi đến khi Thẩm Ngôn ra đời, ông nội Thẩm mới nghĩ lại di ngôn của chiến hữu, vì thế gọi một cuộc điện thoại, hỏi thử xem nhà họ Mục sinh cháu trai hay cháu gái, vừa nghe là cháu trai, ông nội Thẩm liền vui vẻ, không nói hai lời liền tự mình dàn xếp cuộc hôn nhân này.

Thành phố C bệnh viện tổng quân khu, bên trong phòng bệnh.

Trên mặt ông nội Thẩm lộ ra nét vui mừng, cười tươi, giọng nói khàn khàn: “Đồng ý là tốt rồi, đồng ý là tốt rồi. Các con cũng không cần phải tổ chức tiệc rượu làm cái gì, trực tiếp đi lĩnh giấy chứng nhận là được rồi.” Lúc bấy giờ, quân nhân kết hôn chỉ cần đi lĩnh giấy chứng nhận, về phần tiệc rượu gì gì đó, đều là những người có tiền mới làm.

Ông nội Thẩm ngồi bên cạnh giường bệnh của Tân Hân, cầm lấy tay trái của cô cùng với tay phải của Mục Từ Dương chậm rãi đặt lên nhau, sau đó lòng bàn tay của hai người giống như có keo dán lại, bị dính chặt vào cùng một chỗ.

Đến giờ phút này trong đầu của cô vẫn là một mảng mơ hồ, cô không biết bản thân mình phải cư xử như thế nào, liền gật đầu đồng ý mọi hôn sự kia.

Tối hôm đó, Thẩm Dục Phong một mình tìm đến Tân Hân nói chuyện.

Ông nói: “Ngôn Ngôn, ba biết con hận ba, nhưng ông nội con bệnh rất nặng, cũng không biết được ngày nào đó sẽ ra đi, cuộc hôn nhân này là ông cùng với ông nội Mục trước khi chết định ra, đây cũng là nguyện vọng lớn nhất của ông. Ba hay đi công tác, khi ông nội con bị bệnh ba cũng chẳng qua thăm được mấy lần, ba sẽ không hại con đâu, cứ cho là ba cầu xin con đi được không?”

Nói đến thế này rồi, cô còn có thể cự tuyệt sao? Đặc biệt là chữ “cầu” kia, bất đắc dĩ cỡ nào thì người cha mới phải hạ mình, khó khăn nói ra với đứa con gái bé nhỏ.

Cho nên.... Cô đồng ý chuyện hôn sự này.... Về tình có thể tha thứ đi, như vậy ai dám nói cô không có cá tính, không có lập trường, không có chủ kiến. Về lý lại được tiếng hiếu thuận. Cứ như thế Tân Hân tự an ủi mình

.

Lén lút thu hồi bàn tay trái đang bị Mục Từ Dương nắm lấy, cô xoay người chủ động ôm lấy cánh tay ông nội Thẩm, cười cười nói: “Vay nghe theo ông nội, chỉ cần lĩnh giấy chứng nhận.” Kỳ thật đối với việc kết hôn, một chút khái niệm cô cũng không có. Không phải chỉ là hai người ngủ cùng nhau trên một chiếc giường thôi sao?

Ông nội Thẩm tuy ý cho cháu gái ôm cánh tay, gương mặt tái nhợt lộ ra một chút vui mừng. Rốt cục thì cũng đồng ý rồi, hôm trước nghe nói cháu gái tự sát, trong lòng ông cũng không vui chút nào, người đầu bạc tiền kẻ tóc xanh, không phải ai cũng có thể chấp nhận, tốt quá, rốt cục thì cũng đồng ý rồi. Bằng không bảo ông phải làm như thế nào đi gặp chiến hữu đây.

“Vậy thì đình hôn trước, tiệc rượu thì chờ Ngôn Ngôn tốt nghiệp hãy làm.” Thẩm Dục Phong đột nhiên chen vào nói. Mặc dù hôn sự này ông không lay chuyển được ba, nhưng mà ông cũng là một người cha, ông cũng không muốn con gái của mình cứ như vậy mà kết hôn.

Mục Từ Dương gương mặt nghiêm túc trước sau không đổi, cơ bắp co chặt chưa hề thả lỏng, bình tĩnh phụ họa: “Như vậy cũng tốt.”

Dù sao cũng là cháu gái của mình, ông nội Thẩm nhìn không được quay sang dằn dò Mục Từ Dương: “Từ Dương, cậu sau này nhất định phải đối xử tốt với Ngôn Ngôn, vợ là đề yêu thương, đừng đem nó trở thành lính của mình mà huấn luyện.” Ông là người từng trải, hiểu rất rõ cách thức chung sống của quân nhân, đặc biệt là cách đối xử với vợ mình.

Ông nội Thẩm là người rất có khí thế, đó là khí thế của người đã từng đi qua chiến trường, trải qua quá trình sinh li tử biệt. Nhưng ốm đau đã làm thân hình ông trở nên mảnh khảnh.

Mục Từ Dương đột nhiên dừng bước, chủ động cầm lấy tay của Tân Hân, nắm thật chặt như là đang cầm một thứ gì đó quý giá, quay đầu hướng ông nội Thẩm cam đoan: “Lão thủ trưởng, cháu cả đời sẽ đối tốt với Thẩm Ngôn.” Trong giọng nói lộ ra một tia kiên định.

Mục Từ Dương kéo tay Tân Hân ra khỏi bệnh viện, cũng không biết là đi đâu, cứ như vậy một mạch kéo Tân Hân đi đến đường cái.

Lúc này trên đường, người đi đường cũng không nhiều lắm, nhưng mà xe thì rất nhiều, Tân Hân nhíu mày, cô đặc biệt không thích nhất chính là đi nhanh, mà Mục Từ Dương còn đi nhanh như vậy, loại cảm giác này thật sự là rất khó chịu.

“Khi nào anh có thể buông tay?” Tân Hân lấy hết can đảm đưa ra ý kiến, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Mục Từ Dương.

Mục Từ Dương dừng bước, quay đầu nhìn Tân Hân, mặt vẫn bình tĩnh như hồ nước yên lặng, giọng nói đậm bạc: “Làm sao vậy?”

Tân Hân giật mình, trong phút chốc trở nên căng thẳng, nghĩ thầm, người này đúng là quá nghiêm túc. Lập tức khuôn mặt khản trương được thay bằng khuôn mặt tươi cười, khẩu thị tâm phi nói: “Không, chính là cảm thấy bộ dạng này của anh rất tuần tú.”

Trên mặt Mục Từ Dương không khỏi có một tầng đỏ ửng, dĩ nhiên, khó có thể nhận ra. Hoảng hốt nói: “Muộn như vậy rồi chắc em cũng đã đói bụng, anh dẫn em đi ăn cơm.”

Đi vào tiệm Tự Phúc, ở đó cũng đã lên đèn rồi.

Người phục vụ mang thực đơn đến, thấy trước mặt là người đàn ông đẹp trai, khí chất nên ngậy người một lúc, thật lâu sau đó mới kịp phản ứng, đưa thực đơn qua.

Gọi đồ xong, tình cảnh trở nên xấu hổ, mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không biết phải nói gì.

Mục Từ Dương cảm thấy có phần hơi lúng túng, muốn tìm cái gì để nói, nhưng mà không nói thành lời, từ đầu tới cuối đều không biết nên bắt đầu từ đâu.

Đột nhiên nghĩ lại vừa rồi ở trên đường Thẩm Ngôn không cho hấn dất tay, một loạt câu hỏi hiện lên trong lòng, dứt khoát nói ra một câu: “Em không muốn cùng anh kết hôn à?” giọng nói mang theo vẻ nghi ngờ.

Tân Hân đang uống trà còn chưa kịp nuốt xuống, đột nhiên nghe hấn hỏi như vậy, trà vọt vào khí quản, nghẹn, vỗ vỗ ngực để không khí đi xuống. “Anh...anh anh nghĩ nhiều rồi.” Cô cố gắng nói ra vài lời, khuôn mặt tươi cười bởi vì ho kịch liệt mà nổi lên một tầng đỏ ửng.

Mục Từ Dương nhìn vẻ mặt thống khổ của Tân Hân, trong lòng mềm nhũn, nói: “Em uống chậm thôi, không có ai tranh uống với em đâu.”

Tân Hân trừng mắt tức giận liếc Mục Từ Dương, cái gì, có người nào hỏi như vậy không? Cô như vậy còn không phải là do hấn hại.

Mục Từ Dương không có chút phát hiện mình đã làm sai, không chú ý đến Tân Hân đang tức giận, bưng trà lên uống từng ngụm từng ngụm, cũng không thèm nhìn cô lấy một cái.

Tân Hân xoắn ngón tay, trên mặt tỏ vẻ vội vàng, “Em muốn đi học đại học, anh không có ý kiến gì chứ?” Mấy ngày qua cô đã biết thêm một số thông tin về Thẩm Ngôn. Có vẻ như cô nàng này vừa hoàn thành xong cuộc thi vào đại học, nhưng mà chưa có kết quả, cũng không biết thi như thế nào nữa.

Mục Từ Dương cúi đầu nhìn cô, vẫn như trước mặt không gợn sóng: “Anh không có ý kiến, tốt nhất là đến trường quân đội, như vậy anh có thể chăm sóc em.”

“Ha ha....” Tân Hân bắt đầu cười ngậy ngậy, đùa giỡn: “Về việc này, cụ thể học ở đâu cũng phải biết điểm nữa chứ, nói không chừng điểm của em còn không đủ đâu.” Trường quân đội, không hề nghĩ qua, vào hội SHI, nghe nói rất nghiêm khắc.

“Không có việc gì, đến lúc đó anh thông báo với nhà trường trước là được.” Mục Từ Dương không nóng không lạnh nói một câu.

Tân Hân không nhìn được cả người run lên, xem ra người này có lai lịch không nhỏ. Một câu có thể vào trường quân đội, tương lai của cô.... ..

Tóm lại, tiền đồ rộng mở rồi. Cô có thể đoán được bản thân đã bị Mục Tử Dương mua chuộc rồi.

Bữa cơm tối đó hai người cũng tự nhiên hơn rất nhiều.

Trên đường trở về, tâm tình của Tân Hân rất tốt. Đi trên đường, cả người như muốn bay lên giống như chú chim vừa bay, vừa hát.

Cô vốn là có chút sợ hãi khi vào trường quân đội, tưởng rằng trường quân đội chỉ có về phương diện quân sự chuyên nghiệp, nhưng mà lúc nói chuyện mới biết rằng, hoá ra trường quân đội cũng có ngành quân y, xem thể này thì cô chắc chắn đồng ý rồi. Đời trước cô bị bệnh mà chết, mà còn là vào lúc trường đại học thông báo mới phát hiện mình bị bệnh, lúc đó thuốc và chăm sóc cũng vô ích rồi.

Đời trước tâm nguyện lớn nhất của cô là học lên đại học, bây giờ có khả năng được học, cô rất vui không có chuyện mất hứng.

Mục Tử Dương đi phía sau Tân Hân, nhìn bóng lưng cô gái đang vui vẻ kia, cho rằng xem ra cô cũng không có bài xích người chồng chưa cưới là hẳn cho lắm.

Vui vẻ đến thế sao?

Thật sự là một đứa bé....

Bạn đang đọc truyện *Trung Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Về vấn đề này, có phần nằm ngoài dự tính của Tân Hân. Xem ra thành tích của Thẩm Ngôn cũng không tệ.

Sáu giờ tối là có điểm, lúc năm giờ rưỡi cả nhà liền ngồi cùng một chỗ bắt đầu chờ đợi.

Mặc dù không phải mình thi, nhưng Tân Hân vẫn có chút căng thẳng. Đời trước cô là học sinh xuất sắc, mỗi lần tham gia cuộc thi không đứng nhất thì cũng đứng thứ hai.

Nhìn thấy Tân Hân như vậy, Mục Tử Dương ngồi bên cạnh từ từ chuyển đến ngồi bên cạnh Tân Hân. Bàn tay to mạnh mẽ nắm lấy bàn tay nhỏ của Tân Hân, an ủi nói: “Đừng căng thẳng, bao nhiêu điểm cũng không sao.”

Tân Hân bị động tác của hắn làm cho sợ hãi, lập tức liền có phản ứng, khoe miệng kéo căng, ngẩng đầu nhìn về phía vẻ mặt thân thiết của Mục Tử Dương, khẽ lắc đầu: “Em không có căng thẳng.”

Vợ chồng Thẩm gia ngồi đối diện nhìn thấy hai người ngồi cạnh nhau hoà thuận, khoe miệng không khỏi lộ ra một chút ý cười. Cho rằng, con gái cũng không phải là không thích Mục Tử Dương.

Điểm số được gửi qua tin nhắn, vừa nhìn thấy con số 595 trên màn hình điện thoại, Tân Hân bị dọa cho thất thần. Không nghĩ tới thiên kim tiểu thư này điểm số cũng không tệ.

Mấy ngày qua cô đối với bối cảnh gia đình của thân thể này có thêm một chút hiểu biết.

Ông nội Thẩm nằm trong viện là một vị lão tướng quân đã về hưu. Ba và mẹ của cô hiện tại, cũng chính là vợ chồng Thẩm gia, đều làm phiên dịch ở bộ ngoại giao. Mà Mục Tử Dương nghe nói là làm đội trưởng ở quân khu, quân hàm trung tá.

Thẩm Dục Phong thấy con gái nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, mặt không biến sắc, liền nghĩ ngay là điểm rất thấp. Trong lòng không khỏi lo lắng cho con gái, khẩn trương an ủi nói: “Đừng suy nghĩ nhiều quá, không sao hết.”

Lưu Ngọc Phân bên cạnh cũng chạy đến phụ họa: “Ba con nói rất đúng, không sao hết, cùng lắm thì học lại một năm nữa.”

Tân Hân còn đang tập trung đem điểm số của Thẩm Ngôn cùng với điểm số của mình khi trước ra so sánh, một chút cũng không nhận ra có người bên cạnh đang an ủi mình, ngẩn người nhìn chăm chăm màn hình di động.

Không phải đã nói điểm không quan trọng sao? Lúc này Mục Tử Dương không chịu nổi Tân Hân quá mức im lặng, cánh tay duỗi dài ra, đoạt lấy di động trên tay cô, cúi đầu nhìn vào. Khoé mắt giật giật, một mảng hắc tuyết trên trán.

Cô gái này nhất định là cố ý.

595 điểm, cơ bản đều vừa qua, còn ở đó mà bày ra vẻ mặt thống khổ, thật là muốn đánh cô ta vài cái. Thành tích như thế này, chỉ cần kiểm tra sức khoẻ được thông qua, có thể trực tiếp trúng tuyển.

“Em đi thi đại học X đi, gần quân khu của anh, vừa vặn có thể chăm sóc em.” Mục Tử Dương lại bắt đầu chủ nghĩa bá đạo, trực tiếp quyết định.

Ba Thắm vừa nghe tên trường học, trong lòng chợt căng thẳng, trường học kia.....lấy điểm rất cao, “Đi vào trong đó học, hay là cậu vào trường hồi trước, bằng không nếu không vào được.....”

“Không cần, cô ấy được 595, vượt qua rồi,” Mục Tử Dương kiên định bác bỏ. Hắn là người đàn ông có ý chí rất cao. Tất cả thành tựu của hắn đều là do từng ngày, từng ngày nỗ lực, không thích loại phương thức đi bằng cửa sau.

Ba Thắm yên lặng vài giây, khuôn mặt giãn ra. Nét mặt lộ ra ý cười tự hào, nhưng mà ngoài miệng lại tỏ ra khiêm tốn nói: “Không tồi, lần này phát huy cũng được.”

Mẹ Thắm không để ý đến việc ông nói năng mất tự nhiên, không e dè kích lệ, “Ngôn Ngôn rất thông minh, mẹ biết con nhất định sẽ đỗ.”

Tân Hân toát mồ hôi, cảm thấy hai người họ hình như đã quên mất chính mình vừa nói những gì.

Buổi tối, Tân Hân ở trong nhà tìm cái gì đó của Thắm Ngôn, là quyển nhật kí, cô muốn biết mọi thứ về Thắm Ngôn.

Ngày hôm sau, Mục Tử Dương lái xe đến đón Tân Hân đi thi đại học nguyện vọng, Tân Hân nhìn nhìn giấy thông báo để tìm địa chỉ trường học của Thắm Ngôn đi báo danh. Các thầy cô ở đây cô đều không biết, cho nên bất chấp tất cả, cả quãng đường đi cô gặp người nào cũng đều nhẹ nhàng nói một câu “chào thầy cô ạ”

Mục Tử Dương cảm thấy cô gái này đúng là lễ phép. Còn Tân Hân thì trong lòng không khỏi oán hận, thầy cô ở trường này đúng là quá nhiều.

Thi vào trường đại học có thể thi năm nguyện vọng, ngày hôm qua mọi người trong gia đình đều đưa ra kết quả của cuộc thảo luận, toàn bộ cô đều thi “Trường quân đội”, giáo viên chủ nhiệm lớp xem xong trong lòng liền hoảng hốt và căng thẳng. Tuy điểm của Thắm Ngôn rất cao, nhưng cũng không thể so với trường quân đội, không phải cứ thành tích cao là có thể vào, sức khoẻ cũng tố chất cũng rất quan trọng, ngộ nhờ sức khoẻ không được tốt, như vậy thì không phải là vô ích rồi sao.

Nhưng mà nếu trúng tuyển, thì chẳng phải mình cũng được rất nhiều tiền thưởng sao?

Thầy giáo hai tay đặt sau lưng, ngón tay thỉnh thoảng lật đi lật lại tờ hướng dẫn thi đại học nguyện vọng vào trường đại học, không nhanh không chậm nói: “Thi một trường quá là mạo hiểm, trường học này cũng tốt còn có.....”

“Không cần” thầy giáo còn chưa nói xong, Mục Tử Dương bên cạnh đã lên tiếng phản bác, giọng nói to, liên vang ra toàn bộ phòng máy.

Ngay lập tức những ánh mắt tò mò nhìn qua, Mục Tử Dương làm như không có việc gì, tiếp tục cùng Thắm Ngôn kiểm tra thông tin. Thầy giáo nhất thời có phần không chịu được, khoe miệng không ngừng co rút, còn muốn nói thêm, nhưng nhìn mặt Mục Tử Dương nghiêm túc, nhất thời không nói được gì, tức giận quay đi.

Trên đường trở về, Tân Hân nhìn không được bật cười, đi với tốc độ ngày càng chậm, cách Mục Tử Dương một đoạn dài.

Mục Tử Dương dừng lại đợi cô rất nhiều lần, nhưng mà cô đi tới đi lui liền rút lại đằng sau hắn.

“Đang đi bộ trên đường, em cười cái gì?” Kỳ thật, hắn đã sớm muốn hỏi cô đang cười cái gì, nhưng lại cảm thấy hỏi về vấn đề này rất kì quái liền ngậm miệng, nhưng ai biết cô gái này như vậy mà vẫn có thể cười, từ khi ra khỏi phòng máy, đã đi được hơn mười phút, mà còn chưa dừng lại.

“Anh không nhìn thấy biểu cảm trên mặt của thầy giáo sao? Khoe miệng run rẩy, khuôn mặt béo phì run run giống như bị rút gân, bộ dạng rất giống với chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, rất giống con heo nha. Đặc biệt cái kiểu muốn nói lại thôi của thầy, anh không cảm thấy buồn cười sao?”

Mục Tử Dương không nói gì, lại phát hiện cô gái này có một đặc điểm---- trí tưởng tượng rất phong phú.

Heo tham ăn, hình như hắn chỉ nghe qua là mèo tham ăn thôi.

Thời tiết tháng bảy cực kỳ nóng, chỗ nào cũng tản ra khí nóng, người hít thở không thông. Kỳ nghỉ của Mục Tử Dương không còn nhiều, vốn định trong khoảng thời gian này đưa Thắm Ngôn đi ra ngoài chơi, nhưng không biết làm sao thời tiết quá nóng, Thắm Ngôn sống chết cũng không chịu ra ngoài. Cuối cùng Mục Tử Dương đành phải đến nhà họ Thắm.

Hoặc là cùng ăn cơm, nếu không thì sẽ cùng Thắm Ngôn xem tivi. Trong một ngày cũng không biết nói được bao nhiêu câu.

Buổi tối hôm nay Mục Tử Dương ở lại nhà họ Thắm ăn cơm.

Sau khi ăn xong, hắn buông đũa, nghiêm túc nói: “Ngày mai cháu trở về quân đội, sau đó cháu sẽ lập tức đánh báo cáo.” Trong lúc đó anh đột nhiên đề cập đến, như vậy cuối năm mới sẽ có thể đính hôn.

Ba Thắm gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, chờ đến khi hết năm mới thì hai đứa đính hôn.”

“Bên trên đã có lệnh xuống, cô và chú thính chín sẽ qua Anh. Về sau Ngôn Ngôn giao cho cậu vậy.” Nói tới đây Lư Ngọc Phân vẫn là không đành lòng. Vợ chồng bà đi công tác quá bận, rất ít khi ở nhà chơi cùng con gái, vất vả lắm mới được về nhà mấy tháng, lại phải đi.

Ngày đó con gái và chồng bà cãi nhau, tính nó ngang ngược đã quen, đối với việc chồng bà tự ý quyết định chuyện định hôn nhân của nó, không khỏi tức giận mà lên tiếng phản đối: “Các người cho tôi bây giờ đều không quan con, dựa vào cái gì mà tự ý quyết định chuyện hôn nhân của con.”

Chồng bà trong lòng nhớ đến bố chồng bị bệnh nặng, về việc con gái phản kháng, tức giận không chịu nổi, liền cho nó một cái tát.

Con gái ôm mặt, ánh mắt kiên quyết nhìn qua bọn họ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sau này.... các người..... nhất định.... sẽ phải.... hối..... hận....”

Nói xong Thắm Ngôn chạy nhanh về phòng ngủ của mình, đóng cửa phòng một cái thật mạnh.

Đến giờ ăn cơm tối, phòng con gái không có một chút âm thanh nào. Lư Ngọc Phân gõ cửa phòng cô thật lâu nhưng không có chút đáp lại, chồng bà bên cạnh thở dài nói: “Tuổi còn nhỏ mà chiều như vậy, tương lai sẽ hỏng mất thôi.” Sau đó quay đi.

Đến khi họ hiểu được câu nói kia của con gái “Các người sau này sẽ phải hối hận” là có ý gì, không khỏi khiếp đảm. Bàn tay con gái lộ ra khỏi chăn, một lọ thuốc nằm ngay bên cạnh. Hai người khiếp sợ ngẹn họng nhìn chăm chăm. Cho tới lúc này họ vẫn chưa nghĩ ra tại sao con gái còn nhỏ tuổi mà đã có một lọ thuốc ngủ. Đến lúc bà vô tình nhìn thấy cuốn nhật ký của cô thì mới biết được, con gái tuổi còn nhỏ thế mà đã mắc bệnh trầm cảm.

Mấy ngày nay bà cảm thấy con gái dường như thay đổi thành một người khác vậy, nhu thuận, nghe lời. Lư Ngọc Phân một mặt cảm thấy vui mừng, mặt khác lại cảm thấy lo lắng. Cũng không biết có phải không nhưng con gái tuy ngoài mặt thì đồng ý chuyện hôn sự nhưng trong lòng thì trái lại, mấy hôm nay cô đối với Mục Tử Dương vẫn có thái độ xa cách, cũng không biết đây là tốt hay xấu nữa.

Nhưng mà Mục Tử Dương đúng là để ý đến con gái mình, mỗi ngày đều qua nhà chăm sóc Thắm Ngôn. Cho dù con gái không cùng cậu ta nói chuyện nhưng mà cậu ta vẫn một mực đứng bên cạnh.

... ..

Ngày Mục Tử Dương đi, bỗng nhiên thời tiết chuyển trời, gió nhẹ nhẹ.

Nhà ga, Tân Hân và Mục Tử Dương ngồi đối diện nhau trong phòng chờ VIP.

“Trước khi khai giảng em tới trước mấy ngày đi, đến lúc đấy anh đưa em đi dạo để biết cảnh vật xung quanh.” Mục Tử Dương thân thiết dặn dò.

“Vâng...” hai tay của Tân Hân đặt ngay ngắn ở trên đùi, bộ dạng rất giống thực nữ, sau đó tiếp tục im lặng.

Mục Tử Dương trong lòng không khỏi không lắng, hẳn cho rằng bản thân đã là người cực kỳ ít nói, không ngờ cô gái này còn nói ít hơn hẳn.

Lo lắng một lúc, hắn đứng ngồi không yên, “Em có muốn nói gì với anh không?” Được rồi, hắn thừa nhận là mình có chút gì đó mong chờ, hy vọng trước khi mình đi Thắm Ngôn có thể nói cái gì đó với mình, cho dù chỉ là một câu đơn giản trên đường cần thận cũng tốt.

Thắm Ngôn thành thật lắc đầu: “Không có.”

Mục Tử Dương có phần hơi bị thương. Đột nhiên truyền đến giọng nói ngọt ngào của người hướng dẫn: “Nhân viên trong phòng chờ xin chú ý tàu đi thành phố C hướng Y tên T3310 đã vào trạm, mời nhân viên làm tốt công tác chuẩn bị từ xa.”

Mục Tử Dương nhắc hành lý đi nhanh về hướng sân ga, Tân Hân đứng ở đằng sau nhìn bóng lưng Mục Tử Dương từ xa, mãi đến khi không nhìn thấy nữa mới bắt đầu rời đi.

Sau cùng, cô lại cảm thấy mình hình như chưa nói gì, vội vàng lấy điện thoại di động ở trong túi nhấc tin cho anh

“Thuận buồm xuôi gió”

Bốn chữ ngắn ngủi, nhưng mà Mục Tử Dương lại cảm thấy vui sướng. Trong lòng giống như được sưởi nắng vào mùa đông lạnh giá.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Bởi vì có bối cảnh quan hệ dày, Thẩm Ngôn phóng vấn kiểm tra sức khoẻ rất nhanh, nhóm giám khảo nhìn đến tên cô lập tức hiểu ở trong lòng mà không nói, có chút quan hệ như vậy rất nhanh đã được thông qua.

Ngày thứ trúng tuyển được đưa đến thời tiết rất đẹp, Thẩm Ngôn cầm thư trúng tuyển ngơ ngẩn một lúc, sau đó lại bắt đầu khúc khích cười. Ở trên giường quay cuồng không ngừng.

Thực sự được học đại học sao? Cô vẫn còn có phần không tin. Đến tận khi vợ chồng họ Thẩm về nhà, cô vẫn còn phần khời ở trong nhà nhảy lên nhảy xuống.

Ngày khai giảng 26 tháng 8, chấp nhận lời đề nghị của Mục Tử Dương, Thẩm Ngôn quyết định ngày 20 sẽ đi.

Buổi tối gọi điện thoại cho Mục Tử Dương lại làm Thẩm Ngôn bắt đầu mất ngủ.

Trong đầu không ngừng suy nghĩ trường quân đội trong truyền thuyết sẽ như thế nào, tường bao quanh màu xanh ô-liu, chiến sĩ quân trang phẳng phiu cầm súng, nghe nói còn có cái gì mà huấn luyện dã ngoại sống còn, không biết có bị ném tới mấy cái khe suối không, hy vọng là không có ma.....

Ngày hôm sau, Thẩm Ngôn mang theo một đôi mắt gấu mèo lên đường đi đến thành phố Y. Lúc đầu Lưu Ngọc Phân định xin nghỉ để đưa cô đi, nhưng mà cô lại kiên trì nói rằng bản thân đã trưởng thành, muốn tự mình đối mặt với việc học tập. Cuối cùng Lưu Ngọc Phân cũng từ bỏ suy nghĩ muốn đưa cô đi.

Thành phố Y rất gần thành phố C, ngồi tàu hai giờ đồng hồ là đến. Thẩm Ngôn tưởng rằng Mục Tử Dương sẽ đến nhà ga để đón cô, nhưng đứng một lúc lâu mà không thấy người đến.

“Tôi là Thẩm Ngôn, xin hỏi anh là đến đón tôi sao?” Thẩm Ngôn kéo hành lý đi nhanh về phía trước, thấy đối phương giờ bảng viết hai chữ Thẩm Ngôn lên, cô vội hỏi

“Cô là..... Thẩm Ngôn?” Lưu Chính Văn nuốt một ngụm nước miếng, khó khăn đưa ra câu hỏi. Thật sự là không thể tưởng tượng được cô gái trước mắt thoát nhìn còn là một vị thành niên mà lại là bạn gái của đội trưởng Mục.

Giờ phút này anh ta cảm thấy chính là, thế giới này cũng là quá điên cuồng rồi. Chỉ thấy Thẩm Ngôn trước mắt bên trên thì mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng kết hợp với một chiếc váy cùng màu. Cả người xem như khoan thai thoải mái, quả thực chính là một cô gái mười lăm mười sáu tuổi.

Lão đại, người này cũng quá là nhỏ còn có chút non nớt mà, đây thực sự là giết hại cô gái vị thành niên nha. Trong lòng Lưu Chính Văn bất bình tức giận. Chẳng qua lời này anh cũng chỉ dám nói ở trong lòng thôi.

“Đội trưởng đang họp, bảo tôi đưa cô đến nhà trọ của anh ấy trước.” Lưu Chính Văn đón lấy hành lý trong tay Thẩm Ngôn, khăn trương thay Mục Tử Dương giải thích.

“Ừm.....” Thẩm Ngôn nhàn nhạt trả lời. Không vì Mục Tử Dương đi họp không đến mà lộ ra vẻ mất mát. “Đúng rồi, trong thành phố Y có chỗ nào đẹp để đi chơi không?” So với việc Mục Tử Dương, Thẩm Ngôn đối với đi chơi có hứng thú lớn hơn. Đồi trước cô đứng là ngoan ngoãn, sau khi học xong tất cả thời gian đều ở nhà. Cô chỉ hận không thể đi đến toàn bộ những nơi có cảnh đẹp.

“Ừ, thành phố Y có mấy chỗ du lịch phong cảnh cũng không tệ lắm, khi nào rảnh thì bảo đội trưởng đưa cô đi.”

Nhà trọ của Mục Tử Dương ở trung tâm thành phố, cách nhà ga rất gần, không đến nửa tiếng đã đến nơi.

Lưu Chính Văn đưa Thẩm Ngôn đến nhà trọ, lại gọi đồ ăn bên ngoài cho cô, mãi đến khi xác định Thẩm Ngôn không còn có việc gì phải giúp mới vội vàng rời đi.

Nhà trọ của Mục Tử Dương rất lớn. Ngay cửa là phòng khách rộng lớn, bên cạnh là phòng bếp, hai phòng ngủ và một phòng đọc sách. Tất cả đều lấy màu trắng và màu đen làm chủ đạo. Toàn bộ các phòng đều yên tĩnh. Rất giống Mục Tử Dương.

Thẩm Ngôn ăn cơm hộp đơn giản, tắm rửa xong liền trực tiếp lên giường đi ngủ.

Mục Tử Dương họp xong đã là tám giờ tối, cơm cũng không ăn liền vội vàng lái xe quân dụng Jeep hướng thẳng về nhà. Ở dưới nhà hắn thấy đèn trong nhà mình không sáng, nghĩ thầm có khả năng nhà đầu kia đã đi ra ngoài.

Vào nhà, bật đèn, đổi giày.

Trong nhà liền sáng trưng, nhà này đã hơn một tháng hắn không tới, nhưng mà mỗi tuần đều có người giúp việc theo giờ qua đây dọn dẹp, bây giờ cũng không đến mức quá bẩn.

Lập tức liền mở cửa phòng để thay quần áo, mở đèn tường, Mục Tử Dương liếc mắt liền nhìn thấy người nào đó đang nằm ở trên giường ngủ.

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu đến khuôn mặt trắng nõn của Thẩm Ngôn, vàng sáng lộ ra nét ôn nhu điềm tĩnh. Mái tóc dài hỗn độn ở trên gối, che khuất hơn một nửa khuôn mặt của cô, cả người cuộn tròn trong chăn, lười biếng giống như một con mèo.

Khi nhìn thấy Thẩm Ngôn ngủ trên giường mình, cả người Mục Tử Dương cứng lại, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Nhưng mà rất nhanh liền khôi phục lại. Động tác thay quần áo không tự chủ mà thông thả lại. Đưa lưng về phía giường, cẩn thận cời từng cục áo.

Nghĩ thầm, nha đầu này thật là chọn đúng phòng, lần đầu tiên đến liền chiếm giường của hần.Chiếm giường của hần.... ..Cảm giác lời này sao lại mờ ám vậy.

Khoé miệng Mục Tử Dương cong lên. Chóp mắt một cái liền biến mất. Đem quần áo nhanh chóng cho vào tủ, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Vừa mới vội vã trở về cơm cũng chưa kịp ăn, bây giờ nghĩ tới, có chút đói bụng rồi. Mục Tử Dương bước chân nhẹ nhàng vào phòng bếp làm cơm tối.

Lâu lắm không trở lại, nguyên liệu nấu ăn rất ít, chỉ còn lại mấy gói mì cùng mấy quả trứng. Kỳ thực hần cũng không biết nấu cơm, mỗi lần trở về đều mua đồ ăn ở bên ngoài.

Khẩu vị của hần cũng không khó chiều, thứ làm được mười phần cũng là bát mì sợi, cộng thêm một quả trứng ốp lếp.

Quay mặt lại thấy Thẩm Ngôn đã tỉnh, trên người mặc một chiếc váy ngủ gần như trong suốt, hiện ra bên trong dáng người mê ly, váy chỉ dài tới đùi, lộ ra đôi chân tinh tế thon dài cùng cặp đùi đẹp. Thẩm Ngôn còn chưa tỉnh hẳn, một tay mở cửa, một tay dụi mắt, "Anh về rồi à?" Thanh âm khàn khàn mang theo một loại mơ hồ.

Mục Tử Ngôn nhin không được nhú mày, đem mắt nhìn hướng bàn ăn bằng đá cẩm thạch rồi nhanh chóng xoay người, ngẩng đầu, đối mặt với Thẩm Ngôn lạnh lùng nói: "Thay đổi quần áo rồi ra đây." Đây là không mặc chút gì à?

Đột nhiên hần cất cao giọng làm cho Thẩm Ngôn bị dọa, cả người trong nháy mắt tỉnh táo hơn rất nhiều, cúi đầu nhìn xem mình đang mặc gì. "Á!" Trầm Ngôn cất tiếng thét chói tai vang vọng toàn bộ phòng ở, hung hăng đóng sầm cửa lại. Trời ạ, cô bên trong không có mặc nội y, váy thì một nửa là trong suốt. Cô đứng là điên rồi mới mở cửa đi ra .

Thẩm Ngôn núp mặt sau cánh cửa thở từng ngụm hỗn hển, không ngừng vỗ ngực tự an ủi chính mình, miệng lầm bầm "Điên rồi, điên rồi." Thật lâu sau mới bình phục lại.

Thật sự là, xấu hổ vô cùng. Lúc Thẩm Ngôn đi ra đã đổi bộ quần áo tốt hơn, cô mặc áo T- shirt rộng rãi, quần đùi ngắn được che bởi chiếc áo rộng, thời tiết tháng tám thời tiết mặc vào đều nhẹ nhàng khoan khoái mát mẻ.

Vì để tránh nhắc đến sự việc xấu hổ lúc nãy, Thẩm Ngôn ra vẻ không có việc gì chủ động mở miệng, "Ha ha, buổi tối chúng ta ăn gì đây?"

Mục Tử Dương sắc mặt xanh mét nhìn Thẩm Ngôn, vẻ mặt nghiêm túc mang theo một tia mắt kiên nhẫn, trầm giọng nói: "Em vốn không có cái quần nào dài một chút sao?" Mặc như vậy, so với không mặc gì cũng chẳng khác nhau là mấy, rất mất mỹ quan nha.

Thẩm Ngôn lặng một giây, muốn làm rõ hần muốn hỏi cái gì, đột nhiên ừm khuất méu máo: "Có, chẳng qua mùa hè nóng quá nên mặc quần đùi cho thoải mái một chút."

Mục Tử Dương nghe xong mang theo một cổ tức giận, nhắc chân đi nhanh về phía Thẩm Ngôn, mạnh mẽ kéo tay cô quăng vào phòng ngủ, thuận tay đóng cửa lại, giọng lạnh nhạt: "Đổi quần dài rồi ra." Trời mới biết nhìn đôi chân thon dài trắng tấp kia làm hần mất bình tĩnh như nào.

Luôn lạnh lùng, bình tĩnh, biết giữ chừng mực như Mục Tử Dương đột nhiên có một loại xúc động.

Ngày hôm sau Mục Tử Dương xin nghỉ nửa ngày, quyết định đem vợ chưa cưới của hần đi cải tạo một phen --- ---- bất luận là trong hay ngoài đều cần cải tạo.

Trong xe quân dụng jeep, Thẩm Ngôn không nhin được hiếu kỳ, chóp đôi mắt to gât gao nhìn chăm chăm Mục Tử Dương: "Chúng ta đây là đi đâu? Ngày hôm qua nghe anh Lưu nói thành phố Y có rất nhiều phong cảnh đẹp, chúng ta hiện tại phải đi như thế nào?" Phải biết rằng ngày hôm qua cô mất ngủ cả đêm chỉ để nghĩ xem hôm nay đi đâu du ngoạn.

Mục Tử Dương mặt không chút thay đổi quay đầu nhìn cô một cái, không trả lời mà chuyển qua nhìn đường phía trước. Anh Lưu? Có vẻ như từ ngày quen hần đến giờ, cô gái này chưa từng gọi hần bằng bất cứ loại xưng hô nào, ngay cả một lời nói cũng tiết kiệm.

Mục Tử Dương nháy mắt liền cảm thấy có chút thất bại.

Đêm qua hần có lòng tốt nấu bữa tối, kết quả Thẩm Ngôn vừa thấy bát mì kia không có nửa muỗng hạt tiêu thì sống chết không chịu ăn.

Giọng nói của hần có phần nghiêm túc và u ám, "Không cho phép lãng phí lương thực, ngày mai sẽ đưa em đi ra ngoài ăn." Hần cảm thấy để một người thân quen như cô lần đầu đến nhà mà phải ăn một bát mì sợi lạnh lẽo thì thật đúng là mất mặt.

Thẩm Ngôn bĩu môi, có chút bị dọa. Cô trừng mắt gât gao nhìn hần, miệng ngậm chặt không nói chuyện, nhìn xem muốn bao nhiêu ừm khuất liền có bấy nhiêu. Thật lâu sau mới mới nhỏ giọng nói ra một câu: "Em yêu cầu đồ ăn không cao, cho em một lọ hạt tiêu là được". Không phải cô kén ăn, chẳng qua đời trước cô là người phương nam, không có hạt tiêu thật sự là ăn không ngon mà.

Mục Tử Dương lấy tay vỗ trán. Nhìn Thẩm Ngôn mặt co lại đột nhiên có chút không đành lòng, cuối cùng vẫn đưa cô đi ra ngoài ăn cơm tối.

Trên đường đi hần vẫn một mực suy nghĩ: Có phải hần đã quá nghiêm khắc, chẳng lẽ đây là sự khác nhau trong truyền thuyết sao?

Hần cảm thấy nguyên bản hần là một lão bà, càng ngày càng phát triển theo chiều hướng con gái rồi.

Thật sự là, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Xe dừng lại ở một cửa hiệu cắt tóc, Thẩm Ngôn tinh mắt nhìn, không phải hần đã để đầu đính sao, còn muốn cắt tiếp.

“Anh muốn cắt tóc?” Chẳng lẽ bộ đội phải để đầu trọc.

“Là em cắt.” Mục Tử Dương nhắc Thẩm Ngôn từ trên xe xuống như nhắc một con gà. Đi nhanh đến cửa hiệu cắt tóc.

“Cắt cho cô ấy tóc ngắn đến ngang tai.” Mục Tử Dương nói với người thợ cắt tóc đang đứng trước mặt anh. Còn mình thì vòng ra đằng sau ngồi trên ghế sofa màu đỏ.

Nghe vậy Thẩm Ngôn liền hiểu ngay, cô đã từng tra trên mạng, quân nhân không được để tóc dài. Đồi trước cô đã một năm ở trong bệnh viện, khi đó cô đã không còn tóc, mỗi lần nhìn thấy người ta có mái tóc dài đen mượt cô rất hâm mộ. Hiện tại cuối cùng cô cũng có một bộ tóc dài đẹp, lại phải cắt hết đi, thế nhưng lại có cảm giác không nỡ.

Thẩm Ngôn lấy từ trong túi ra chiếc điện thoại di động đưa cho Mục Tử Dương, giọng nói có phần đau thương: “Anh giúp em chụp một kiểu đi.” Bỏ dây buộc tóc ra, sau đó chia tóc làm hai phần đặt ở trước ngực, cẩn thận dùng ngón tay chải ra.

Mục Tử Dương buông quyển tạp chí vừa mới cầm ra, ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Ngôn, rất ít khi nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của cô.

Không đứng dậy cảm lấy đi động của cô, hần lập tức lấy di động trong túi của mình ra, chỉnh tốt hình ảnh “Tách” một tiếng đã đem mái tóc của cô lưu lại làm kỉ niệm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sắp đến ngày khai giảng, buổi chiều ngày hôm sau Mục Tử Dương phải đi, đưa cho Thẩm Ngôn số điện thoại của Lưu Chính Văn, để khi cô có việc thì tìm Lưu Chính Văn.

Cô vẫn là một cô nữ sinh không bám người. Mấy hôm nay, cô tự mình đeo ba lô mang theo ô đi thăm quan hơn một nửa thành phố Y, lại mua mấy bộ quần áo bảo thủ che kín mít. Đến ngày khai giảng, Lưu Chính Văn lái xe đưa cô đến trường.

Trường đại học X nằm ở ngoại ô, từ trung tâm thành phố đến đây phải mất gần một giờ đồng hồ.

Đến cổng trường học, Lưu Chính Văn mở cốp xe lấy vali hành lí của Thẩm Ngôn rồi quay người chuẩn bị đi vào bên trong. Mới đi được mấy bước đã bị Thẩm Ngôn gọi lại.

“Anh Lưu, đưa em đến đây là được rồi, tự em mang vào.” Tuy lúc kiểm tra sức khỏe cô là đi cửa sau, nhưng vẫn nên dựa vào bản thân, cô không thích chuyện gì cũng dựa vào người khác.

“Này....” Lưu Chính Văn có một tia do dự, nhưng đội trưởng đã nói phải giúp cô mang hành lí vào trường học. Nhìn xem cả người cô nhu nhu nhược nhược.

“Không sao, mình em có thể.” Thẩm Ngôn đi nhanh về phía Lưu Chính Văn, đưa tay ra nhận lấy hành lí, mỉm cười với anh. “Em đi đây, cảm ơn anh, và giúp em nói lời cảm ơn với Mục Tử Dương.”

Đối với Thẩm Ngôn mà nói, đại học rất là mới mẻ, tràn ngập huyền bí. Đặc biệt nhìn những nhóm anh chị học trường này ai cũng tuổi trẻ tràn trề, khuôn mặt đầy sức sống. Cô cảm thấy chính mình cũng tràn ngập ánh mặt trời và hi vọng.

Hít một hơi thật sâu, trong lòng hét lớn một câu “Trường đại học X, tôi đến đây.” Nhếch miệng cười một cái, khuôn mặt vui vẻ, kéo vali hành lí đi nhanh về phía trước.

Thẩm Ngôn thuộc vào loại cô gái xinh đẹp ưa nhìn, vừa vào cổng đã dẫn tới một trận xôn xao, những người đi ngang qua (hình như tất cả đều là nam sinh) đều lập tức dừng lại nhìn cô chăm chú.

Lúc này Thẩm Ngôn cũng chưa có nghe qua câu tục ngữ trong trường quân đội “Heo mẹ thi đấu Điều Thuyền”, chỉ cúi đầu nhìn quần áo của mình, xác

định không có gì lạ mới kéo vali tiếp tục đi về phía trước.

“Học muội, vali chắc là rất nặng, để anh giúp em.”

“Học muội, anh là người phụ trách tiếp đón học sinh mới, vẫn là để anh tới giúp em thôi.”

“Học muội....”

Một đám nam sinh da ngăm đen nháy mắt hướng tới cô, trong lòng cô đổ mồ hôi lạnh, như vậy cũng quá là nhiệt tình đi, hiện tại cô sắp không nổi rồi.

Nếu như là một người đến thì không tồi, thoáng cái nhiều như vậy, cô đứng là không biết lựa chọn như thế nào đây. Đúng lúc này bên tai đột nhiên truyền đến tiếng hô đánh thép của chủ tịch hội học sinh: “Nhanh giải tán cho tôi, vây quanh nơi này làm gì.”

Nghe thấy giọng nói đó, mọi người không đành lòng nhưng vẫn phải lưu luyến rồi đi. Thừa dịp Thẩm Ngôn vẫn còn đang ngây người, Mạc Nham trực tiếp vươn tay lấy vali ở trong tay của Thẩm Ngôn: “Đi thôi, anh đưa em đi làm thủ tục.”

“A, anh đợi em với.” Lúc thần trí của Thẩm Ngôn quay lại, Mạc Nham đã kéo vali hành lý của cô đi. Không dễ phát hiện ra nơi khoe miệng có một nụ cười.

“Học muội em tên gì? Tới một mình sao?” Mạc Nham cố ý đi chậm chờ Thẩm Ngôn bước đến.

“Em tên là Thẩm Ngôn, có người đưa em tới. Học trưởng tên là gì?” Thẩm Ngôn nghiêng mặt nhìn về phía bên Mạc Nham.

“A, em cũng tên là “Nham” sao, xem ra chúng ta rất có duyên. Tên của anh cũng có một chữ “Nham”, Mạc Nham, nham trong nham thạch.”

“Ha ha, như vậy ư, nhưng mà em là ngôn trong ngôn ngữ.”

... ..

Mạc Nham đưa Thẩm Ngôn đi nhận những đồ dùng hàng ngày, sau đó lại nhiệt tình nghĩ đến nên giúp cô đưa vali đến kí túc xá, đang chuẩn bị đi nói với cô quản sinh một câu để cô cho anh đi lên.

Vừa bước vào bên trong đã bị Thẩm Ngôn gọi lại, “Học trưởng, đưa đến đây là được rồi.” Thẩm Ngôn chỉ chỉ bảng dán trên cửa “Ký túc xá nữ sinh nam sinh dừng lại” “Tự em đi lên là được rồi.”

Thẩm Ngôn nhìn anh cười cười bày tỏ lời cảm ơn, nhận lấy vali của mình từ tay Mạc Nham đi lên.

Nhìn bóng lưng Thẩm Ngôn đi xa, Mạc Nham đột nhiên cảm thấy hối hận vì bản thân quá mức nhiệt tình, vậy mà còn muốn đi tìm cô quản sinh, không bị mắng chết mới là lạ?

Không phải là một cô học muội xinh đẹp thôi sao? Anh khi nào lại biến thành bộ dạng không bình tĩnh như vậy. Được rồi, kỳ thật anh biết anh không bình tĩnh chủ yếu là vì vị học muội này quá xinh đẹp.

“Ài, quả nhiên đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân” Mạc Nham lắc đầu cảm khái một câu, xoay người đi về phía cổng trường học, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần phải cố gắng, còn nhiều tân sinh viên chờ anh tiếp đón đây.

Ký túc xá tại tầng 4, đối với Thẩm Ngôn chưa bao giờ nếm qua đau khổ quả thật là hơi khó. Một người xách hành lý gian nan bước lên cầu thang, tốc độ thật giống con rùa. Bàn tay mềm mại xuất hiện từng vạch đỏ.

Nhìn trên tay từng vạch sâu, Thẩm Ngôn cười nhẹ nhàng, xem ra những ngày về sau không dễ chịu lắm đâu.

Chắc chắn, thực lo lắng.

... ..

Tiêu chuẩn của ký túc xá là bốn người một phòng, cô là người đến đầu tiên. Chọn chiếc giường gần cửa sổ, lập tức bắt đầu dọn dẹp.

Tối gần trưa thì người thứ hai đã đến ký túc xá. Tóc ngắn, làn da màu lúa mạch, thân hình khỏe khoắn mặc quần áo thể thao của nữ sinh đi đến phía cô.

“Xin chào, tớ là Trịnh Ninh, người Sơn Đông.” Trịnh Ninh rất cao, khoảng 1m70 trở lên.

“Tớ là Thẩm Ngôn, người thành phố C” Hai người đặc biệt bắt tay giống hai ông cụ.

“Cậu đã được huấn luyện qua phải không? Nhìn cậu tràn đầy sinh lực.” Nhớ tới Trịnh Ninh vừa rồi vào cửa bước chân đặc biệt dứt khoát, cô không khỏi tò mò hỏi.

“Ha ha, rõ ràng vậy sao?” Trịnh Ninh cười ngây ngô vài tiếng, xấu hổ đưa tay gỡ gỡ mái tóc ngắn của mình, “Tớ là học bộ môn thể thao.”

Hai người còn lại buổi chiều mới tới, khi đó Thẩm Ngôn cùng Trịnh Ninh đã dọn dẹp xong, bởi vì bỏ lỡ thời gian ăn cơm trưa, hai người ngồi ăn đồ ăn vặt.

Sau vài giờ nói chuyện hai người đã bắt đầu quen rồi. Thấy bạn cùng phòng vào cửa lập tức đi lên giúp đỡ.

Trịnh Ninh nhận lấy cái ba lô to đựng đồ dùng cá nhân của Tăng Tĩnh Ngữ, còn Thẩm Ngôn nhận lấy vali hành lý của cô ấy.

“Cám ơn.” Tăng Tĩnh Ngữ ngồi trên ghế, rót vào miệng một lượng lớn nước đầy khí phách, “Một chết lão nương rồi, quả thực làm người không dễ sống mà.”

Thẩm Ngôn cùng Trịnh Ninh trong nháy mắt đồ dẫn vài giây, trong lòng hiểu mà không nói liếc nhau, cô gái này thật hào phóng.

“Đúng rồi, tớ tên là Tăng Tĩnh Ngữ, hai người tên là gì?”

“Trịnh Ninh”

“Thẩm Ngôn”

“A..... về sau mọi người đều là chị em, giúp đỡ nhau nhiều hơn nhé.” Tăng Tĩnh Ngữ đứng dậy hưng hăng vỗ vào lưng Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh một cái. Thẩm Ngôn thiếu chút nữa là học máu. Xem ra cô gái này không chỉ hào phóng mà còn cực kỳ hung hãn nữa.

Thật là, tên với người một điểm cũng không giống.

Tăng Tĩnh Ngữ đang rất hào hứng, giờ tay còn muốn vỗ thêm hai cái để chứng tỏ cô là bạn tốt. Thẩm Ngôn bị dọa chạy đến bên cửa, há mồm nói: “Có người mới đang đến đây này.”

Trên thực tế ở hành lang quả thật có một nữ sinh mang theo hành lý, chẳng qua cô cũng không xác định được có phải là người cùng phòng các cô hay không.

Thẩm Ngôn đi đến giúp người bạn mới xách đồ, cực kỳ tùy ý hỏi một câu: “Cậu ở phòng nào?”

“408.” Lý Ngọc cười nhàn nhạt, chỉ là trên môi nhẹ nhàng bĩu một cái, một cái răng cũng không để lộ ra. Bên miệng là hai má lúm đồng tiền, diễm đạm vô cùng.

“Cậu là người Giang Nam à? Trên người có pha lẫn một chút ý thơ.”

“Ừ, mình là người Hàng Châu. Nhưng mà cậu nói cũng quá khoa trương rồi.” Lý Ngọc nghe Thẩm Ngôn nói có phần xấu hổ, trên mặt thoáng đỏ ửng.

... ..

Tập đoàn C đoàn pháo binh 2.

Mục Tử Dương vừa mới trở lại văn phòng thì Lưu Chính Văn đã đến báo cáo rồi.

“Báo cáo đội trưởng, đã đưa chị dâu đến trường học an toàn, xin hỏi anh còn có chỉ thị gì không?” Lưu Chính Văn đoan đoan chính chính hướng Mục Tử Dương chào theo nghi thức quân đội, âm thanh rõ ràng mạnh mẽ.

Mục Tử Dương giờ tay hướng ra, vung tay nói, “Không còn việc gì, ra ngoài đi.” Ở sự bộ gần đây có một đợt diễn tập, liên tục mấy ngày nay, anh căn bản không có tâm tư để quan tâm đến Thẩm Ngôn.

Mục Tử Dương cúi đầu tiếp tục xem văn kiện, Lưu Chính Văn đứng ở bên cạnh không nhúc nhích tí nào, từ đầu đến cuối không có ý muốn ra ngoài.

“Sao còn chưa ra?”

“Báo cáo đội trưởng, các anh em bảo tôi đến hỏi đội trưởng khi nào thì mời mọi người uống rượu mừng.” Lưu Chính Văn thanh âm vang dội, "rượu mừng" hai chữ này vang vọng khắp phòng làm việc. Mới vừa đưa Thẩm Ngôn trở về, sau đó lập tức trong đội truyền đến tin đội trưởng có người yêu làm bùng nổ tính hiếu kỳ của mọi người.

Mục Tử Dương nghe vậy không khỏi chau mày, thật sự là cái mồm rộng mà. Dừng động tác đang cầm bút lại, tay phải cong lên, khuỷu tay chống lên bàn, ngón tay xoa nhẹ thái dương.

Lưu Chính Văn trong lòng cả kinh, không tốt. Mỗi lần đội trưởng xoa trán đều có chuyện không tốt.

Quả nhiên.... ..

Một giây sau, Mục Tử Dương mạnh mẽ gào lên một câu: “Xuống dưới chạy 20 vòng, không chạy xong không cho phép ăn cơm.” Quả nhiên là ngựa da rồi. Ba ngày không đánh là lên nóc nhà lật ngói, có lẽ Lưu Chính Văn chính là người như thế.

“Đội trưởng, các anh em còn nghe nói chị dâu là một người rất xinh đẹp, khi nào thì anh có thể mang người đến cho mọi người cùng chiêm ngưỡng.” Nếu không thoát khỏi số phận bị phạt, anh nên đem toàn bộ lời trong lòng nói ra rõ ràng. Chết một lần là chết, chết hai lần cũng là chết.

“Ồ?” Mục Tử Dương thanh âm đột nhiên cao lên, “Bọn họ nghe ai nói?” Lời nói ngầm chính là: "Bọn họ còn không phải là nghe cậu nói? Chỉ có cậu được gặp Thẩm Ngôn thôi."

Lưu Chính Văn nghe vậy lập tức ngậm miệng lại, xoay người chạy ra khỏi cửa trốn. Nhưng mà cực kỳ đáng tiếc, người còn chưa ra khỏi cửa, đã nghe thấy tiếng rống giận dữ của ai đó, Mục Tử Dương nghiêng răng nghiêng lợi, “Lại thêm hai trăm cái chổng đẩy, không hoàn thành thì đừng hòng ăn cơm.”

Tiếng đóng cửa vang lên, trong phòng lại im lặng. Mục Tử Dương ngẩng đầu nhìn chằm chằm ra cửa.

Uống rượu mừng, xem gái xinh? Đội ranh con này....

Nghĩ tới đây, khoe miệng Mục Tử Dương không tự chủ giương lên. Chưa nói, cô gái kia đúng là không thể đưa đến. Nếu đến thật thì làm cho cái đội trăm năm chưa từng thấy qua gái đẹp này, không biết sẽ nháo nhào thành cái dạng gì đây.

Trong đầu tự nhiên hiện ra cảnh Thẩm Ngôn tối hôm đó mặc áo ngủ mỏng manh, mơ mơ màng màng xoa đôi mắt đứng ở cửa thì cổ họng căng thẳng, sau đó lập tức là về mặt lo lắng.

Không biết khi nào mới được gặp mặt đây. Ở trường quân đội, không biết cô gái được nuông chiều từ nhỏ như cô thân thể có chịu được không.

Bạn đang đọc truyện *Trung Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tháng tám tiết trời nắng nóng, hơi nóng tràn ngập không khí, không một chút quan tâm đến hơn một nghìn sinh viên mới đang đứng trên sân thể dục.

Quân hàm màu đỏ trên bộ quân phục màu xanh hiện ra càng chói mắt. Trên bục, đồng chí hiệu trưởng hai tay đặt sau lưng, ánh mắt sắc bén nhìn qua sân thể dục, giọng nói vang lên đầy mạnh mẽ, “Nghĩ, nghiêm, nghĩ.” Các học sinh lập tức nghe đồng chí hiệu trưởng hô.

Sau đó, đồng chí hiệu trưởng tiếp tục lên tiếng: “Các em học sinh, hoan nghênh các em tới trường đại học X. Từ hôm nay trở đi, các em đã chính thức trở thành một học sinh của trường đại học X, trở thành một quân nhân của Cộng Hoà Nhân Dân Trung Hoa, các em có nhiệm vụ và trách nhiệm bảo vệ tổ quốc....”

Hiệu trưởng nói chuyện liên tục, từ chiến tranh kháng chiến chống Nhật đến bốn năm quốc gia nội chiến,...

Sau đó các lãnh đạo trường lên phát biểu, thoáng cái đã vài tiếng đồng hồ trôi qua, cứ như thế không có ai hô nghiêm, chứ đừng nói là giải tán. Mặt trời nóng rát trên đỉnh đầu, hai chân đau nhức đến vô cảm. Thẩm Ngôn cảm thấy chỉ cần một giây nữa thôi, cô sẽ vình quang mà hy sinh mất. Tuy rằng trước đó đã nghĩ tới học trường quân đội rất gian khổ....

Thẩm Ngôn trong lòng đem tổ tông mười tám đời của Mục Tử Dương ra ân cần hỏi thăm, nếu Mục Tử Dương không tự ý quyết định giúp cô, thì cô cũng sẽ không đến trường đại học X này chịu tội.

Khi đã giải tán, phải lập tức đến sân huấn luyện để bắt đầu huấn luyện quân sự.

Ngày đầu tiên huấn luyện quân sự, nhiệm vụ quan trọng nhất là tư thế đứng trong quân đội.

“Chú ý, hai chân đứng thẳng, tách ra 60 độ, hai tay cụp xuống dán chặt.”

Huấn luyện viên của các cô tên là Thiệu Tuấn, là chỉ huy hệ năm 3 trong trường. Dáng người cao, có lẽ là khoảng 1m80, làn da có phần đen, không thích nói nhiều, chỉ giới thiệu vài lời đơn giản chứ không nói thêm một câu nào.

Thẩm Ngôn cảm thấy chính mình bây giờ muốn đi tìm đồng chí Diêm Vương rồi. Bất luận trước khi trọng sinh là Tân Hân hay hiện tại là Thẩm Ngôn, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng trải qua khó khăn. Một giờ đứng quân tư (tư thế đứng trong quân đội) cơ thể cô cũng đã lung lay sắp đổ rồi. Khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng khi bị phơi ngoài nắng, mồ hôi theo đôi má chảy xuống, phía sau lưng đã ướt đẫm một mảng.

Trịnh Ninh ở hàng vẫn duy trì tư thế ban đầu.

“Cậu làm thế nào một chút mệt cũng không có? Mau nói cho tớ bí quyết đi.” Thẩm Ngôn nhỏ giọng nói với Trịnh Ninh đang đứng ở hàng phía trước cô. Cô cảm thấy mình ngay lập tức rất muốn chết đi, như vậy thì sẽ không đau khổ nữa.

“Là thói quen rồi.” Trịnh Ninh bình tĩnh trả lời. Trước kia vào thời điểm huấn luyện thể dục, cường độ huấn luyện còn nhiều hơn so với cái này, cho nên

huấn luyện đối với cô mà nói một chút áp lực cũng không có.

Thẩm Ngôn nhất thời bị đá kích, chân mềm nhũn, ngã lăn ra đất.

Tăng Tĩnh Ngữ thấy thế cơ thể lập tức linh động, kêu to: “ Báo cáo huấn luyện viên, có người té xỉu, tôi xin phép đưa cô ấy đi phòng y tế.” Thực ra là cô đang muốn lười biếng.

Huấn luyện viên nghe vậy đi về hướng này, ở trước mặt Tăng Tĩnh Ngữ đứng nghiêm, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô, lớn tiếng trách móc nói: “ Không cho phép.” Sau đó đi đến bên Thẩm Ngôn.

Tăng Tĩnh Ngữ không nói được gì, lớn đến như vậy rồi đây lần đầu tiên cô bị người khác từ chối thẳng thừng như vậy, một chút mặt mũi cũng không cho. Cô hướng ánh mắt gắt gao trừng Thiệu Tuấn, hận không thể dùng ánh mắt này đào một cái hố ở trên lưng anh ta.

Nói đến bên Thẩm Ngôn, kỳ thật cô cũng không có té xỉu, chẳng qua là hai chân nhũn ra, đứng không vững mà thôi.

“Đứng dậy.” Thiệu Tuấn hai tay đặt sau lưng, lớn tiếng nói, “ Chẳng lẽ còn muốn tôi đỡ dậy.”

Thẩm Ngôn hai tay chống xuống đất, vừa chuẩn bị đứng lên lại bị Thiệu Tuấn quát, dọa cô lại ngồi lại trên mặt đất. Bên phải Tăng Tĩnh Ngữ hơi cúi đầu, dùng sức nháy mắt ra hiệu với Thẩm Ngôn, hy vọng cô lập tức nhắm hai mắt lại, giả bộ té xỉu, như vậy các cô có thể lười biếng rồi.

Nhưng ai ngờ rằng Thẩm Ngôn cô gái này quá mức thành thực, đối với ám hiệu của Tăng Tĩnh Ngữ chỉ vờ như không nhìn thấy, hàm răng gắt gao cắn môi dưới, hai tay chống xuống đất đứng lên, khi đứng dậy có chút choáng váng, sau đó vẫn là kéo tay Tăng Tĩnh Ngữ mới đứng thẳng lên được.

Thiệu Tuấn nhìn Thẩm Ngôn động tác lung lay, không có nói thêm gì nữa, bộ dáng lạnh lùng trước sau như một, nhìn không ra một chút biểu cảm. Thẩm Ngôn nghĩ lại mà có chút sợ, khẩn trương sống lưng thẳng tắp tiếp tục đứng quân tư.

Tăng Tĩnh Ngữ trong lòng buồn bực, như thế nào lại không nhìn ra được? Rõ ràng là có thể lười biếng lại vẫn chịu đựng khổ sở đứng ở đây. Quả nhiên, những người tới trường quân đội đều là người đầu óc có vấn đề. Đương nhiên, “ những người” là trừ cô ra, bởi vì cô là bị ép.

Một ngày đứng quân tư, bốn người đã hoàn toàn mệt mỏi nằm sấp xuống. Buổi tối trở lại kí túc xá, cái gì cũng không làm mà trực tiếp lên giường đi ngủ.

Rửa mặt, súc miệng, quả nhiên là mây bay mà.

Ngày hôm sau, Thẩm Ngôn cảm thấy cái chân này không phải là của mình rồi. Đặc biệt là khi lên tầng, bắp chân truyền đến từng đợt đau đớn. Quả thực là đau đến không thể tả.

Nhưng ai ngờ, huấn luyện viên không có chút áy náy nào cả, ngược lại đứng ở trong hàng ngũ nói năng đầy hùng hồn: “ Hiện tại các em là học sinh mới, cho nên cường độ huấn luyện còn thấp, huấn luyện chi nhiều chứ không ít.” Điều này làm cho Thẩm Ngôn đang buồn ngủ lập tức muốn đi tìm Diêm Vương.

Rất không dễ dàng chịu đựng đến giờ nghỉ trưa, Thẩm Ngôn đã rất mệt, để cho Trịnh Ninh lấy cơm cho cô, còn mình thì trực tiếp trở về kí túc xá, nắm chặt từng phút từng giây để ngủ.

Khi vừa tỉnh ngủ đã đến thời gian tập hợp rồi. Lúc ấy cô bỗng cảm thấy khó chịu ở mông, hốt hoảng tưởng rằng bị muỗi đốt, trực tiếp đập một phát vào mông, kết quả nghe giọng Tăng Tĩnh Ngữ gào to. “ Tổ tốt bụng gọi cậu rời giường nhưng cậu lại đánh tổ, thiên lý ở đâu aaaaaaaa.” Sau cùng cái chữ a dư âm không dứt, vang thật lâu trong phòng 408 của kí túc xá.

Vội vàng chạy đến sân huấn luyện, khi đó mọi người toàn bộ đã đứng vững, hôm nay vẫn là đứng quân tư. “ Hiệu trưởng nói đứng quân tư là điều cơ bản của một quân nhân.” Huấn luyện viên kiên quyết quán triệt phương châm của hiệu trưởng, từ một giờ đứng quân tư liền kéo dài thành hai giờ.

Tất cả quá trình Thẩm Ngôn đều đã rơi vào trạng thái mơ hồ, cũng không biết nguyên nhân là gì, cô cảm thấy hoảng hốt, dần dần cả người càng ngày càng không chịu nổi, chân cũng không có lực đứng. Sau đó hai mắt nhắm lại, trực tiếp ngất đi.

Phòng y tế nhỏ hẹp trật kín hết người. Ngồi nấp, dựa vào ghế, nơi nơi đều có.

Bác sĩ mặc áo khoác màu trắng ngồi nghiêm túc, ngón tay dứt khoát đặt lên cổ tay của học sinh mới để khám bệnh, thường thường còn có thêm người tiến vào.

Nam sinh đều là hai người đi vào, mà nữ sinh thì là cổng vào. Đương nhiên, cũng không thiếu những ngoại lệ, ví dụ như Thẩm Ngôn---- ----- cô là được ôm kiểu công chúa mà vào.

Lúc ấy Mạc Nham đứng lúc đi ngang qua sân huấn luyện, nhìn thấy trong đội giống như đang xảy ra tranh chấp, khẩn trương chạy tới nhìn xem tình hình thế nào.

Hôm qua Tăng Tĩnh Ngữ đã có một bụng bực bội đối với Thiệu Tuấn, tuy nhiên Thẩm Ngôn không có ngắt đi, khó có thể nói. Nhưng mà lần này Thẩm Ngôn thực sự cả hai mắt nhắm lại hôn mê, còn không cho cô đưa vào bệnh viện, cô cho rằng Thiệu Tuấn cố ý đối đầu với cô.

“Bạn tôi té xỉu, anh dựa vào cái gì mà không cho tôi đưa cô ấy đi phòng y tế.” Tăng Tĩnh Ngừ bước ra khỏi đội hình, nói với Thiệu Tuấn. Trợn mắt nhìn Thiệu Tuấn, sau đó trực tiếp ngồi xuống ôm lấy Thẩm Ngôn đang nằm ngất trên đất định thẳng hướng phòng y tế mà đến.

Trường học đã sớm sắp xếp người phụ trách đưa học sinh té xỉu đi phòng y tế, cho nên Thiệu Tuấn đối với hành động của Tăng Tĩnh Ngừ lên án gay gắt. Trực tiếp đứng trước mặt Tăng Tĩnh Ngừ, ra lệnh: “Buông tay, trở về đội hình.” Lời nói trước sau sắc bén, ngắn gọn.

Tăng Tĩnh Ngừ bùng phát, NND, bố cô là quân trưởng, còn sợ anh một người huấn luyện viên nho nhỏ sao. Cô coi lời Thuộc Tuấn nói như gió thoảng bên tai. Trực tiếp đem Thẩm Ngôn kéo đi.

Bối cảnh của Tăng Tĩnh Ngừ anh cũng biết qua một chút, là con gái của quân trưởng tập đoàn C. Lúc tiếp nhận huấn luyện anh cũng không quá coi trọng, nhưng nhìn hiện tại mà xem, không phải anh không đem người khác vào mắt, hoàn toàn là Tăng Tĩnh Ngừ không đem anh vào mắt.

Thiệu Tuấn có chút tức giận, tuy nhiên anh không có bối cảnh lớn mạnh, nhưng mà cũng thể để Tăng Tĩnh Ngừ tùy ý muốn làm gì thì làm, như vậy sau đó anh sẽ không có uy tín trước mặt các học sinh mới. Chỉ thấy anh bước xuống một bước, trực tiếp chắn đường Tăng Tĩnh Ngừ. Lúc này, người phụ trách đưa người bệnh đi phòng y tế đã đến.

Mà đúng lúc Mạc Nham đi ngang qua, vốn mấy ngày nay anh vẫn hay nhớ tới Thẩm Ngôn với khuôn mặt tinh tế, lần này gặp lại, cô gái hồn nhiên mơ mộng giờ phút này lại không nhúc nhích tựa vào người khác. Hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Mạc Nham chỉ cảm thấy ngực đột nhiên truyền đến cảm giác đau, giống như bị ai đó hung hăng nhéo một cái. Chẳng quan tâm người khác đang tranh cãi, tiến lên một bước, cúi người trực tiếp bế Thẩm Ngôn lên, chạy như điên đến phòng y tế. Để lại một đám người đứng sau mắt to trừng mắt nhỏ.

Sau đó vẫn còn không quên nhắc nhở Thiệu Tuấn một câu: “Tiếp tục huấn luyện.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Phòng y tế yên tĩnh, thoang thoang mùi nước sát trùng.

Thẩm Ngôn an tĩnh nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt giống như tờ giấy trắng. Trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Mạc Nham nắm tay thành quả đắng, ngồi một bên lặng lẽ nhìn bác sĩ cầm kim tiêm bơm vào mạch máu của Thẩm Ngôn.

“Bác sĩ Lý, cô ấy có sao không, khi nào thì tỉnh lại vậy?” Mạc Nham vội hỏi. Bác sĩ Lý là người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, trên cổ đeo đồ trang sức trang nhã, đi một đôi giày cao gót hơn năm phân, tấm lưng thẳng tắp, cả người mùi phấn khí chất.

“Không có vấn đề gì, chỉ là tụt huyết áp.”

“Vậy khi nào thì cô ấy có thể tỉnh lại?”

“Khi nào nên tỉnh thì tự nhiên sẽ tỉnh lại.”

“... ..”

Mạc Nham bị bác sĩ Lý làm cho á khẩu. Hai chân đang rộng ra, có phản xạ hổ cú đầu suy nghĩ lại, sau đó lại ngẩng lên, lấy tay xoa xoa đầu, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, “Cô xem, cháu quá sốt ruột rồi.”

Bác sĩ Lý hé miệng cười, trêu ghẹo nói: “Đúng vậy, đối với học muội xinh đẹp như vậy, cậu nghĩ không vội cũng khó.”

... ..

Khi Thẩm Ngôn tỉnh lại thì đã đến giờ ăn cơm tối, lúc đầu cô quả thật là ngất đi, nhưng mà về sau, thì hoàn toàn là ngủ. Thời tiết đầu thu nhiệt độ không khí trước sau như một vẫn rất cao, cho nên không đắp chăn cũng sẽ không bị cảm lạnh, kết quả là, Thẩm Ngôn đặc biệt ngủ say.

“Chắc chắn, cậu đúng là người hưởng phúc.” Tăng Tĩnh Ngừ đưa hộp đựng cơm cho Thẩm Ngôn, ghen tị nói.

Thẩm Ngôn cười ngọt ngào với cô: “Cám ơn.” Từ trưa chưa ăn cơm, giờ phút này Thẩm Ngôn đã đói đến mức ngực dán vào lưng rồi, nhận lấy hộp cơm liền lập tức mở ra ăn.

“Cậu cứ ăn từ từ, không ai cướp của cậu đâu.” Đi cùng Tăng Tĩnh Ngừ, Trịnh Ninh tốt bụng nhắc nhở, sau đó đưa cốc nước cho Thẩm Ngôn đang bị nghẹn.

Thẩm Ngôn có phần xấu hổ ngây ngô cười: “Hi hi, còn không phải tại tớ quá đói sao.”

“Tình Ngừ, cảm ơn cậu đã đưa mình đến phòng y tế.” Thẩm Ngôn đột nhiên nhớ tới vấn đề này. Đêm qua khi về kí túc xá, Tăng Tình Ngừ đã phê bình cô, trọng tâm của vấn đề là cô nên biết quý trọng thời gian có thể lười biếng. Đồng thời còn bảo cô. “Thẩm Ngôn nếu lần sau cậu còn bị như vậy, đến lúc đó mình sẽ là Hộ Hoa Sứ Giả, đảm bảo đưa cậu đến phòng y tế an toàn.”

Xét thấy người nào đó lúc trước thề thốt đảm bảo, đương nhiên Thẩm Ngôn tưởng rằng Tăng Tình Ngừ đưa cô tới. Nhưng ai biết, khi nghe cô nói lời cảm ơn, lỗ tai Tăng Tình Ngừ quả thực muốn niếm ma chú.

Nghe vậy, Trịnh Ninh đang vỗ lưng cho Thẩm Ngôn cũng dừng lại, nhìn về mặt xoắn xuyết của Tăng Tình Ngừ. Trong lòng thầm than không tốt.

Tăng Tình Ngừ trợn mắt lên, hung hăng trừng Thẩm Ngôn, có vẻ thẹn quá hoá giận, cố ý hung dữ gào lên để che dấu sự xấu hổ trong lòng. “Cậu đang ngứa da à, chưa mở bình thì sao biết trong bình có gì.” Đương nhiên, cô cũng chỉ làm ra vẻ thôi, chứ không phải thực sự tức giận.

Tay Thẩm Ngôn đang cầm thìa nhất thời dừng lại giữa không trung. Đại não bắt đầu hoạt động, lập tức hiểu ý ngay, khẩn trương lấy lòng. “Đừng kích động, đừng kích động, mình đây không phải là vội muốn tỏ lòng biết ơn với cậu đã đưa mình vào đây sao?”

“Cắt” Tăng Tình Ngừ khề hừ một cái, trong mắt lập tức loé lên một tia sáng. “Cậu đã muốn cảm ơn người ta, vậy thì cậu liền lấy thân báo đáp đi.” Cô cố ý nhấn mạnh từ “Người ta”, dẫn đường cho Thẩm Ngôn.

Mặc dù Tăng Tình Ngừ gào lên, nhưng mà chung quy cô cũng không phủ nhận phán đoán của Thẩm Ngôn. Cho nên Thẩm Ngôn cho rằng Tăng Tình Ngừ trong miệng nói “Người ta” đích thị là chỉ cô ấy. Không hai lời đáp lại: “Lấy thân báo đáp? Được đó, cậu có muốn tới nay mình thì tâm luôn không?”

Mạc Nham vừa vào cửa đúng lúc nghe được các cô nói chuyện, cảm thấy vui vẻ, liền dừng lại nghe. “Học muội, lời đã nói ra không được đổi ý đâu.... ..”

“Học trưởng” Thẩm Ngôn lễ phép gọi một tiếng, thanh âm mềm mềm dẻo dẻo.

“Đã tốt hơn chưa, đầu còn choáng váng không?” Mạc Nham tự nhiên đi vào ngồi ngay ghế bên cạnh Thẩm Ngôn, có chút xấu hổ ôm hộp com mang đến cho Thẩm Ngôn, vội vàng giải thích: “Vừa rồi có việc ra ngoài một lúc, thuận tiện lấy com cho em. Nhưng mà hình như anh đến chậm rồi.”

Thẩm Ngôn có phần xoắn xuyết, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lại nói vị học trưởng này rất kỳ quái, bọn họ từ khi nào mà có quan hệ tốt như vậy, còn mang com đến cho cô, có phải là quá nhiệt tình rồi không?

Nhận thấy Thẩm Ngôn đích thực không hiểu, Tăng Tình Ngừ cảm thấy rất vui vẻ---- ----- cơ hội chính người đã tới.

Cô đưa tay ra vỗ vai Thẩm Ngôn một cái thật mạnh, giọng nói trách cứ nhưng trong lòng vô cùng hưng phấn: “Cậu như này là thế nào? Không phải vừa mới nhiệt tình nói là sẽ lấy thân báo đáp cho người ta sao? Nhanh như vậy đã không giữ lời rồi? Chắc chắn, đúng là không có lương tâm mà.” Tăng Tình Ngừ về mặt đồng tình nhìn Mạc Nham liếc mắt một cái.

Như vậy không cần ai nói Thẩm Ngôn cũng biết chuyện gì đã xảy ra, thì ra người đưa cô tới phòng y tế căn bản không phải là Tăng Tình Ngừ, vừa rồi cô mới nói gì?

--- ----- --- Một thân tự hứa?

--- ----- --- Thị tâm?

Cũng quá hào phóng rồi.

Mặt Thẩm Ngôn nóng lên, cả má và hai bên tai đều đỏ, chỉ hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Mạc Nham nhìn Thẩm Ngôn đỏ mặt, cho rằng học muội đang ngượng ngùng, trong lòng rất chi là cao hứng. Khẩn trương nói: “Muộn rồi em cũng đừng đi, anh giúp em xin huấn luyện viên nghỉ.”

Tăng Tình Ngừ chỉ lo thiên hạ không loạn, “Chắc chắn, học trưởng, muốn theo đuổi Thẩm Ngôn trước tiên phải qua cửa của bọn em đã. Em thích nhất ăn lâu cay, còn có cá chua ngọt.... ..” Tăng Tình Ngừ đếm lên tiếp trên đầu ngón tay vài món ăn mà cô thích.

Thẩm Ngôn nhìn Trịnh Ninh phía sau cũng tham gia náo nhiệt: “Em cũng thích.”

“Các cậu là ăn cướp à?” Thẩm Ngôn có chút không nhịn được,” Không cần nói linh tinh, nhanh đi huấn luyện.”

Mạc Nham trong mắt mang theo ý cười, có chút tức giận với Thẩm Ngôn, vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Xem ra, không bao lâu nữa học muội cũng sẽ tiếp nhận anh thôi. Mạc Nham tự kỷ nghĩ.

... ..

Đầu tháng chín, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, hôm nay không có mặt trời, gió thổi hơi lạnh.

Trên sân huấn luyện, Thẩm Ngôn nghe lệnh của huấn luyện viên ngoan ngoãn làm các động tác.

Trải qua một tuần huấn luyện. Sức khỏe cũng đã tăng lên nhiều, đã có thể bắt kịp cường độ huấn luyện của huấn luyện viên rồi.

“Thẩm Ngôn, cậu không phát hiện phía sau mấy cái cây kia có một đám con trai đang nhìn lên cậu sao?” Tăng Tĩnh Ngữ nhỏ giọng kể tai nói nhỏ với Thẩm Ngôn.

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi, những người này không phải phụ trách đưa học sinh mới bị té xỉu đi phòng y tế sao? Điều này cực kỳ bình thường.” Thẩm Ngôn trả lời Tăng Tĩnh Ngữ một cách lơ đãng.

“Cái” Tăng Tĩnh Ngữ hừ nhẹ một tiếng. Cô khẳng định đám nhóc kia nấp ở đấy để ngắm Thẩm Ngôn.

Không dễ gì mới đến thời gian nghỉ, cùng với huấn luyện viên kêu to một tiếng giải tán, sau ba tiếng vỗ tay mạnh mẽ, mọi người liền giải tán.

Lý Ngọc từ trước đến nay là một người sống cực kỳ nội tâm, bình thường cũng không cùng các cô nói chuyện, Tăng Tĩnh Ngữ rõ ràng cũng không hay gọi cô. Hai tay lôi kéo Thẩm Ngôn cùng Trịnh Ninh trực tiếp chạy đến bên gốc cây.

“A, cô gái nhỏ tới kia, mau mau gọi một tiếng chị dâu.” Đang nhìn Thẩm Ngôn, đứng sau gốc cây một cậu nam sinh khăn trương hết to.

“Chị dâu.” Khi Tăng Tĩnh Ngữ lôi kéo Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh đi đến, mọi người cùng gọi to với Thẩm Ngôn một tiếng, âm thanh kéo dài ở trong gió.

Trên mặt Thẩm Ngôn xuất hiện một tia sợ hãi. Lập tức dừng lại. Mắt mở to, hoảng sợ nhìn trước mắt là một nhóm nam sinh xếp hàng ngay ngắn. Từ trái qua phải, tổng cộng có năm người.

Tăng Tĩnh Ngữ buông tay Thẩm Ngôn ra, bắt đầu ôm bụng cười lăn lộn: “Thế nào, tớ nói không sai chứ. Bọn họ rõ ràng là có ý đến nhìn cậu.”

Lúc này ngay cả Trịnh Ninh cũng rất tò mò, nhìn đám nam sinh trước mặt hỏi: “Chị dâu ư---- vậy anh rể là ai?”

Thẩm Ngôn tức giận trừng mắt nhìn Trịnh Ninh một cái, Trịnh Ninh tự biết mình nói sai, vô tội lè lưỡi, “Ha ha, coi như mình chưa nói gì.”

“A, chị dâu ngượng kia.” Đứng ở giữa, Vương Vi nói năng ngọt sớt, cố ý gây rối.

Thẩm Ngôn càng ngày càng mất tự nhiên, nhăn mày: “Các cậu không phải nhầm rồi chứ, tôi không biết các cậu.”

“Ha ha ha ha ha” Nghe vậy, đám nam sinh đối diện cười ha hả. “Em không biết chúng tôi, chúng tôi biết em là được rồi. Đây là đầu tiên A Nham coi trọng một người con gái, em không hiểu được, hôm trước cậu ấy ôm em đi phòng y tế cực khổ như thế nào, vượt qua cả Lưu Tường rồi.” Vương Vi cố ý khoa trương nói.

Thẩm Ngôn biết được ngày đó là Mạc Nham đưa cô đi phòng y tế, nhưng cũng không biết là cô bị Mạc Nham ôm đi. Từ đời trước đến giờ, cô cùng nam sinh tiếp xúc chẳng qua là hoạt động tập thể, lúc thì kéo tay gì gì đó, bỗng nhiên nghe nói mình bị người ta ôm đi, không biết nên nói là ngượng ngùng hay tức giận, trong lòng cảm thấy là lạ.

Đang sau Tăng Tĩnh Ngữ cùng đám nam sinh kia nói gì đó Thẩm Ngôn một câu cũng không nghe được. Mãi đến khi nghe thấy tiếng huấn luyện viên vang lên, Thẩm Ngôn mới hồi phục lại tinh thần, giống như có quỷ đuổi theo, chạy rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Quân khu C binh đoàn pháo binh hai, trong phòng họp.

Hơn mười sĩ quan mặc quân trang màu xanh lục ngồi một vòng quanh các bàn hội nghị, bầu không khí vô cùng nghiêm túc.

Một người mang quân hàm quân trưởng ngồi phía trước chiếc bàn dài và hẹp, bắt đầu nói về diễn tập của đoàn pháo binh hai cùng đoàn hải quân 53.

“Các đồng chí vất vả rồi, lần diễn tập này hoàn thành cực kỳ xuất sắc. Đặc biệt, tuyên dương đội trưởng Mục chỉ huy toàn quân, chiêu dương đông kích tây kia rất tốt, đầu tiên phá hủy nơi ở hậu cần của đối phương, cắt đứt nguồn lương thực, làm loạn quân địch trong tầm mắt, sau đó thừa dịp loạn thì đánh vào bộ chỉ huy của quân địch. Chúng ta đánh giặc không phải chỉ riêng bằng sức mạnh, mà còn phải động não.” Quân trưởng nhìn Mục Từ Dương bằng ánh mắt tràn ngập vui mừng, thoải mái gật gù đầu. Sau đó tổng kết lại lần diễn tập này. Khi tan họp, cũng đã qua vài tiếng đồng hồ rồi.

.....

Khi nhận được điện thoại của Mục Tử Dương, trên mặt Thẩm Ngôn hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng mà cô cũng rất nhanh bình tĩnh lại.

“... .. Ngôn Ngôn.” Mục Tử Dương một lúc sau mới nói ra được hai chữ, mấy lần trước hắn đều gọi là “cô gái nhỏ, cô gái nhỏ”, thật ra hắn rất muốn gọi cô là “Ngôn Ngôn”, nhưng mà mỗi lần đều cảm thấy không được tự nhiên, nói không nên lời.

“Ừm” Thẩm Ngôn đáp nhẹ một câu. Trong trường quân đội, cô cảm nhận sâu sắc rằng làm quân nhân rất vất vả, giờ phút này nghe thấy giọng Mục Tử Dương trầm thấp có phần mệt mỏi, trái tim trong nháy mắt mềm xuống.

“Quân huấn rất vất vả sao?” Mục Tử Dương thật sự không biết nên nói chuyện gì với Thẩm Ngôn, tùy tiện lấy một vấn đề để nói.

“Không sao.” Mới đầu đúng là rất khó khăn, nhưng mà kiên trì lâu như vậy, cô cũng đã quen rồi.

Không khí đột nhiên trở nên xấu hổ, Mục Tử Dương không hỏi thì Thẩm Ngôn cũng sẽ không nói. Ngoại trừ những câu hỏi thăm sức khỏe thông thường, hình như hai người không có tiếng nói chung.

Mục Tử Dương vốn tưởng rằng Thẩm Ngôn sẽ cùng hắn nói chút gì đó, ví dụ như quen được người nào, trong trường học xảy ra những chuyện gì, nhưng mà đợi lâu như vậy cũng không thấy bên kia nói gì. Trên khuôn mặt hiện lên một tia thất vọng, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Cô gái này đúng là không có một chút thay đổi, vĩnh viễn đem im lặng là vàng phát huy thật tốt.

“Anh gần đây hơi bận không có thời gian đến thăm em, chủ nhật anh bảo Lưu Chính Văn đem đồ qua cho em, muốn ăn cái gì thì nói với anh.”

“Không có cái gì đặc biệt muốn ăn, cái gì cũng được.”

“Tốt.”

“... ..” Thẩm Ngôn lại im lặng.

“Em sống thế nào?” Mục Tử Dương bắt đầu ngớ ngẩn nói lung tung.

“Ừm, cũng không tệ.”

“... ..” Lần này đổi thành Mục Tử Dương im lặng, hắn không còn có chủ đề nào để nói rồi.

“Còn có việc gì sao?”

“Không có việc gì.”

“Không có việc gì thì em cúp máy nhé?”

“Ừ, em đi ngủ sớm một chút.”

Vô vị, nói mấy câu liền ngắt máy rồi. Vừa ngắt điện thoại xong, thời gian trò chuyện không vượt quá 3 phút, trong đó tính cả thời gian im lặng rồi.

Mục Tử Dương im lặng ngồi trong phòng, tay vẫn cầm di động. Ánh mắt mê man nhìn ra cửa.

Chủ nhật tới rất nhanh, Lưu Chính Văn tới trường đại học X vào khoảng thời gian ăn trưa.

Lính cảnh vệ thông báo với Thẩm Ngôn là có người tới tìm, cô đã biết là ai, trái lại Tăng Tinh Ngữ một bên luôn luôn chi sợ thiên hạ không loạn quần lấy Thẩm Ngôn đòi cùng đi với cô.

Lưu Chính Văn ngồi ở phòng khách đợi khoảng 10 phút, nhìn thấy Thẩm Ngôn đến, lập tức đứng dậy, “Chị dâu đã đến rồi, đây là đồ đội trưởng bảo tôi mang đến.”

“Cảm ơn.” Thẩm Ngôn nhận lấy túi đồ, lễ phép hướng Lưu Chính Văn nói lời cảm ơn. “Việc ấy.... ..” Cô là đang muốn nói, Tăng Tinh Ngữ đột nhiên hoảng sợ kêu lên cắt ngang ý nghĩ của cô.

“Chị dâu.... .. cậu.... .. cậu, cậu, cậu kết hôn rồi hả?” Tăng Tinh Ngữ chau mày, run rẩy chỉ vào Thẩm Ngôn, vẻ mặt không thể tin.

“Không có.” Thẩm Ngôn nhìn Tăng Tinh Ngữ, bình tĩnh trả lời.

Tăng Tinh Ngữ vỗ ngực, lẩm bẩm: “May quá, may quá, nếu thế thì Mạc Nham làm sao bây giờ, lẩu cay của tớ còn chưa được ăn đâu đấy?”

“Ai là Mạc Nham?” Lưu Chính Văn thông minh nghe Tăng Tinh Ngữ nói không xót một chữ.

“Không có gì, đó là học trưởng đi đón học sinh mới.” Thẩm Ngôn vừa nói một câu không dấu vết vừa nhéo Tăng Tinh Ngữ một cái.

Tầng Tĩnh Ngữ cảm thấy đau đớn, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Khoé miệng cứng ngắc nhếch lên, phụ hoạ: “Đúng vậy, đúng vậy, đó là học trường đi đón tân sinh mà thôi.”

Lưu Chính Văn nhìn động tác của hai người, trong lòng để bụng, nhưng mà ngoài mặt lại giả vờ như cái gì cũng không biết. Có một số việc, không cần các cô nói, anh tin tưởng bản thân có thể tự tìm ra đáp án.

Tạm biệt Thẩm Ngôn, Lưu Chính Văn đi dạo một vòng quanh sân trường. Kéo mấy người lại hỏi về Mạc Nham.

Vừa hỏi được vài câu thì đã biết Mạc Nham trong cảm nhận của các cô gái là một người anh hùng, trong cảm nhận của các chàng trai thì đó là thần tượng.

“A.... Mạc Nham ư, anh ấy là chủ tịch hội học sinh của chúng tôi, trong trường học danh tiếng rất tốt.... còn một việc. Nghe nói anh ấy đã có bạn gái, nếu không phải vậy thì cũng sẽ không ôm người ta chạy đến phòng y tế nhanh như thế.... Ừ, quan hệ của hai người rất tốt, lần trước ở trong phòng y tế còn nói cái gì mà lấy thân báo đáp đi....” Một cô gái còn miêu tả sinh động cảnh Mạc Nham cùng Thẩm Ngôn lúc đó có bao nhiêu là tình cảm, đặc biệt câu nói đùa của Thẩm Ngôn “lấy thân báo đáp” càng làm cho hiểu lầm bay cao.

Lưu Chính Văn nghe thôi đã nổi trận lôi đình rồi. Bàn tay gắt gao nắm chặt, hận không thể ngay lập tức đi đánh cho Mạc Nham một trận, cảnh cáo anh ta tránh xa Thẩm Ngôn một chút. Nhưng mà, chưa đến lượt anh tức, muốn đánh thằng nhóc kia, cũng phải là để đội trưởng tới đánh.

Không đợi cô gái kia nói xong, anh đã nổi giận dưng dưng bỏ đi.

Trên đường lái xe về, anh càng nghĩ càng giận. Một cho đội trưởng bận rộn như vậy mà vẫn còn dạn dĩ dạn lại, đưa cho cô cái này cái kia, ai biết được người ta căn bản không những không cảm kích, mà còn ở trong trường học cùng học trường gì gì kia có tình cảm. Anh đột nhiên cảm thấy cô như vậy không đáng cho đội trưởng lo lắng.

Lưu Chính Văn lái xe rất nhanh, xuống xe liền hấp tấp chạy đến văn phòng của Mục Tử Dương, trên đường gặp nhiều cấp trên liền chào theo nghi thức quân đội cũng chẳng quan tâm người ta thế nào, người không biết còn tưởng rằng anh ta vội vàng đi đầu thai.

Khi chạy đến văn phòng, đầu Lưu Chính Văn đã đầy mồ hôi. Đứng trước cửa thở hổn hển một lúc mới gõ cửa.

Đội một lúc mà bên trong vẫn im lặng, Lưu Chính Văn lại chạy tới chỗ khác tìm, đi tới đi lui, tìm đến khoảng một tiếng đồng hồ.

Mục Tử Dương lúc này đang ở phòng thông tin.

“Báo cáo đội trưởng.” Lưu Chính Văn đứng ở cửa phòng thông tin.

“Hấp tấp như thế làm cái gì?” Trong lời nói mang theo ý trách cứ. Nhưng mà nhìn Lưu Chính Văn cả người đầy mồ hôi. Lại cảm thấy không đành lòng, giọng nói nhẹ đi vài phần, “Nói đi, chuyện gì?”

“Ách....” Lưu Chính Văn chau mày, muốn nói lại thôi, im lặng hồi lâu không nói nên lời. Thực ra không phải là anh không muốn nói, mà là không biết nên nói từ đâu, trước mặt mọi người mà nói vợ tương lai của đội trưởng bị người ta cướp mất, thế là vứt hết mặt mũi của đội trưởng vào thùng rác rồi.

Mục Tử Dương nhìn ra tâm tư của Lưu Chính Văn, xoay người đi vào bên trong.

“Đội trưởng, anh mau đi đến trường đại học X xem đi, nếu không thì chị dâu sẽ bị người khác cướp mất đấy.” Lưu Chính Văn đi theo Mục Tử Dương, miệng không ngừng nói.

“Cậu nói thế là có ý gì?” Mục Tử Dương đột nhiên dừng lại, xoay người về phía sau, nhìn chằm chằm Lưu Chính Văn. Đoạ Lưu Chính Văn sợ đến ngẩn người, thật lâu sau mới đem tin tức nói không thiếu một chữ.

Mục Tử Dương lắng lắng nghe, mày càng nhíu chặt, mà còn càng nghe càng trầm tĩnh, không có chút dấu hiệu nào giống như là đang tức giận.

Một bên Lưu Chính Văn vẫn gấp gáp nói: “Đội trưởng, anh nhanh đến trường đại học X mà xem, nếu không thì chị dâu sẽ bị tên nhóc đó lừa gạt mất thôi.”

Không tức giận chắc chắn là nói dối, đúng là Mục Tử Dương đã 28 tuổi, đã sớm qua thời tuổi trẻ khí thịnh rồi. Bây giờ chạy tới trường đại học X để làm gì?

Chất vấn Thẩm Ngôn cô rõ ràng đã có vị hôn phu mà còn qua lại với người khác? Hay là đem tên nhóc họ Mạc kia đánh một trận để cảnh cáo?

Bất luận như nào, đều sẽ làm cho sự việc trở nên xấu đi.

Hắn biết rõ bản thân đối với Thẩm Ngôn có cảm giác. Chỉ cần là một người đàn ông, thấy một cô gái trẻ xinh đẹp như vậy đều sẽ nhìn đến ngây ngất, hơn nữa cô ấy còn là vị hôn thê của mình.

Trường đại học X hắn rất muốn đi, nhưng bây giờ chưa phải là lúc.

Muốn giải quyết vấn đề này, nên nghĩ ra một phương pháp thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Cuối cùng một tháng quân huấn cũng kết thúc, bây giờ chỉ còn quân diễn. Đám người phòng 408 của ký túc xá đều vui mừng hận không thể nâng cao cốc mà hát to, đặc biệt là Tăng Tĩnh Ngừ, buổi tối hôm trước còn vui vẻ tưởng tượng sau khi quân huấn xong sẽ đi dạo khắp nơi, ăn cái này cái kia.

“Đúng rồi, Mạc Nham vẫn còn thiếu chúng ta một nồi lẩu cay đấy? Thẩm Ngôn cậu nhớ nói với Mạc Nham nha.” Tăng Tĩnh Ngừ ôm gối, tựa vào giường, ngồi đối diện với Thẩm Ngôn nhắc nhở.

Thẩm Ngôn xoay người nằm nghiêng, quay lưng về phía Tăng Tĩnh Ngừ, không quan tâm đến cô.

Từ lần đưa Thẩm Ngôn đến phòng y tế, Mạc Nham cứ vài ngày lại đến sân huấn luyện xem Thẩm Ngôn, đôi lúc còn mang chút đồ ăn vặt gì đó cho bọn cô. Nói cũng không nhiều, đơn giản chỉ giống như bạn bè thăm hỏi nhau.

Thẩm Ngôn từ trước đến giờ không phải là người thích nói nhiều, nếu Mạc Nham không nói gì, cô cũng sẽ không chủ động hỏi anh “Anh thích em à?” Những câu tự kỷ kiểu như vậy cô sẽ không bao giờ nói.

Nhưng mà Tăng Tĩnh Ngừ một bên lại luôn luôn nói không biết mệt, lấy hai người ra làm trò đùa.

--- ----- --- Mạc Nham anh đến xem Thẩm Ngôn kia.

--- ----- --- Mạc Nham anh có coi trọng Ngôn Ngôn nhà bọn em hay không?

--- ----- --- Mạc Nham anh lúc nào thì đưa bọn em đi ăn lẩu cay.

Mọi việc cứ như thế, mỗi lần nhìn thấy Mạc Nham, Tăng Tĩnh Ngừ đều hỏi không sót một chữ. Mà Mạc Nham cũng chỉ cười nhạt một cái, không hề trả lời một chữ nào.

Ngày 26 tháng 9, tiết trời ẩm áp, bầu trời trong xanh thêm vào mấy bông hoa Bạch Vân còn lại trông có vẻ càng trông trái. Đại học X, hết hạn huấn luyện, các học sinh mới đang biểu diễn quân huấn trên sân phía đông - sân huấn luyện lớn nhất của trường học.

Bên cạnh sân huấn luyện, các khung sắt treo đầy các băng rôn khẩu hiệu.

“Chào mừng các thủ trưởng quân khu đến thăm và chỉ đạo.”

“Chúc quân diễn của các sinh viên mới thành công tốt đẹp.”

Từng quân trưởng đứng ở đoàn chủ tịch, lưng thẳng tắp, uy nghiêm sẵn có. Giọng nói to, đánh thép thông qua loa vang vọng khắp không khí của đại học X, thật lâu sau mới ngừng.

“Các đồng chí khỏe.”

“Thủ trưởng khỏe.”

“Vì nhân dân phục vụ.”

Kết thúc khẩu hiệu, các vị lãnh đạo ngồi xuống. Sau đó những người lãnh đạo tranh nhau lên tiếng.

Mục Tử Dương ngồi ở phía bên trái quân trưởng, mắt sắc bén lướt qua các học sinh mới với ý định tìm kiếm bóng dáng Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn cao 1m68 đối với con gái thì xem như là rất cao rồi. Cô được sắp xếp ở vị trí phía sau. Mục Tử Dương nhìn qua một lần cũng không nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Ngôn.

Bắt đầu quân diễn, những học sinh mới dẫn đầu bước đi chỉnh tề, nhanh chóng bắt đầu. Giọng nói của người dẫn chương trình ngọt ngào dễ nghe truyền tới, giới thiệu một đội bắt đầu vào sân.

Lúc người dẫn chương trình nói đến ba chữ: “Bộ y học” bắt đầu. Mục Tử Dương liền mở to mắt nhìn xuống dưới sân. Từ lúc Thẩm Ngôn cùng đội bước ra sân, hắn nhìn theo đám người phía dưới sau đó liền nhận ra Thẩm Ngôn.

Sau một tháng quân huấn, Thẩm Ngôn cũng không bị đen đi nhiều. Trên khuôn mặt trắng nõn của cô, từng giọt mồ hôi rơi xuống, hai má vì phơi nắng nên hơi hồng, vẻ mặt kiên định cho dù có khó khăn của cô vẫn rất hút mắt người xem. Có lẽ Mục Tử Dương không nhận ra, khoé môi mình đang cong lên.

Mục Tử Dương nhìn Thẩm Ngôn bên dưới có chút không an phận. Chỉ thấy cô không ngừng nói gì đó với người bên cạnh, lúc thì mắt lộ ra ý cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền, lúc thì nhàu mày, giống như đang gặp khó khăn.

Đúng giờ phút này, cô như thế nào lại hoạt bát vậy, vui vẻ mỉm cười. Lúc này mới biết được, cô cũng không phải trời sinh đã ít nói, mà là đối với hắn mới ít nói. Trong lòng Mục Tử Dương đột nhiên có một tia khó chịu, có phải cô đối với Mạc Nham cô cũng như vậy?

Huấn luyện viên lúc đầu muốn để cho Trịnh Ninh là người dẫn đầu, nhưng mà khi biết quân trưởng- bố Tăng Tĩnh Ngữ sẽ tới, nên quyết định để Tăng Tĩnh Ngữ lên làm người dẫn đầu. Vì thế Trịnh Ninh liền thay thế Tăng Tĩnh Ngữ, đứng bên cạnh Thẩm Ngôn.

Sau đó thật lâu, Trịnh Ninh có phần hơi buồn, kéo tay áo Thẩm Ngôn, hai người bắt đầu thì thầm nói nhỏ.

Trịnh Ninh: “Nghe nói sau khi diễn tập xong sẽ có thời gian nghỉ ngơi, cũng không biết có phải thật không?”

Thẩm Ngôn vui mừng: “Thật hay giả thế, cậu nghe ai nói vậy?” Đến đại học X hơn một tháng, ngoại trừ lần trước tè xiu được nghỉ ngơi một buổi chiều ra, thì cũng không có thời gian để ngủ nướng, có thể thấy các cô rất hy vọng được nghỉ.

“Tăng Tĩnh Ngữ nói. Cậu ấy còn nói Mạc Nham đã đồng ý, khi nào nghỉ sẽ dẫn chúng ta đi ăn lẩu cay.”

Thẩm Ngôn lập tức thu hồi ý cười, chân mày hơi nhíu lại. Ngày hôm qua gặp Mạc Nham ở căng tin, anh nói có chuyện muốn nói cùng cô, có ý dặn dò cô chiều nay không được chạy lung tung, anh sẽ đến tìm cô. Cũng không biết có chuyện quan trọng gì không, sao phải nghiêm túc thế, còn chọn thời gian mà nói, thật phiền phức.

Thấy Thẩm Ngôn không trả lời, Trịnh Ninh lại bắt đầu nói đến vấn đề tiếp theo.

“Thẩm Ngôn, cậu đối với Mạc Nham có cảm giác như thế nào? Tớ dám khẳng định không bao lâu nữa anh ấy sẽ nói rõ với cậu.” Trịnh Ninh lờn thề son sắt.

“... ..” Thẩm Ngôn không có trả lời.

Nói rõ sao? Nói gì cũng được, như vậy cô cũng có thể trực tiếp từ chối rồi. Tuy nói cô đối với Mục Tử Dương cũng không có tình cảm gì, nhưng dù thế nào đi nữa thì chính mồm cô đã đồng ý cuộc hôn nhân này.

Buổi quân diễn diễn ra gần ba giờ đồng hồ. Sau khi giải tán Tăng Tĩnh Ngữ chạy đến gọi quân trưởng, rồi đi luôn. Trịnh Ninh kéo Thẩm Ngôn cùng Lý Ngọc trở về kí túc xá nằm cứng đơ.

Mới nằm xuống không lâu, sau đó điện thoại của Thẩm Ngôn vang lên. Tin nhắn mới, một dãy số xa lạ nhắn đến. Nhưng mà bên dưới tin nhắn lại là một cái tên không xa lạ --- ----- Mạc Nham. Hẹn Thẩm Ngôn sau một giờ gặp nhau ở sân huấn luyện.

Không xác định được là Mạc Nham có phải sẽ nói rõ với cô hay không, nhưng Mạc Nham đối với cô có cảm tình, cô đều biết. Trường học lớn như vậy, làm sao có thể cứ thường xuyên đúng lúc, ba ngày hai bữa tình cờ gặp nhau. Chăm chú nhìn màn hình điện thoại di động, trong lòng Thẩm Ngôn bắt đầu do dự.

Có nên đi hay không, đây là cả một vấn đề.

Nếu Mạc Nham trực tiếp cùng cô thẳng thắn nói chuyện, rất tốt, còn nếu không thì sao? Cô không hề muốn đi một mình đến gặp Mạc Nham. Cứ như vậy gặp mặt, sẽ làm cho lời đồn đại càng ngày càng nhiều.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm Ngôn quyết định giả vờ như cái gì cũng không biết. Xoay người tiếp tục ngủ.

Khi Mục Tử Dương gọi điện thoại tới, Thẩm Ngôn đã ngủ rất say rồi. Lấy ra chiếc điện thoại từ dưới gối, mơ mơ màng màng nhấn nút nghe mà than thở: “A lô.... .. ai vậy.... ..” Cô đem mỗi chữ kéo thật dài, vừa nghe có thể đoán được cô gái này còn chưa tỉnh ngủ.

Nghe câu này giống như cô đang làm nũng với hắn vậy, Mục Tử Dương từ trưa tới giờ khuôn mặt u ám nhất thời chuyển thành nhiều mây quang đãng. Cười khẽ một tiếng, “Chưa tỉnh ngủ sao? Nhanh dậy đi, anh đưa em đi ăn cơm.” Giọng nói lộ ra một tia cưng chiều mà chính hắn cũng không nhận ra.

Thẩm Ngôn ngay từ đầu đã không chú ý nghe đối phương nói gì, qua loa đáp một câu. “Được.” Ngắt điện thoại rồi tiếp tục đi ngủ.

Khi quân diễn kết thúc Mục Tử Dương muốn đi tìm Thẩm Ngôn, nhưng lại bị nhân viên nhà trường gọi lại, đưa hắn ra nhà hàng liên hoan. Mục Tử Dương cũng tốt nghiệp trường đại học X, ở trong này gặp vài người quen, tự nhiên nói rất nhiều. Trên bàn cơm mọi người cũng nâng ly cạn chén, anh một câu tôi một câu nói đi nói lại rất vui, hắn thấy không tốt nếu mình muốn đi trước.

Mục Tử Dương mất hơn nửa giờ đồng hồ mới tìm được ký túc xá của Thẩm Ngôn, không thể đi lên nên hắn đứng ở cửa chờ cô. Thời gian trôi qua từng phút từng giây, bên trong đến một người cũng không có xuống. Trong lòng ngấm buồn cười, cô gái này, nói không chừng lại ngủ thiếp đi rồi. Nếu cô gái kia chưa tỉnh ngủ thì hắn sẽ đi thăm quan một chút. Hắn đã rất lâu không tới đại học X, đi dạo một lát cũng không sao.

Lúc Mạc Nham tới là lúc Mục Từ Dương đang định đi. Mạc Nham ở sân huấn luyện đội khoảng một giờ đồng hồ, cũng không gặp Thẩm Ngõn tới. Sau đó gọi điện thoại cho Tăng Tinh Ngừ mới biết được cô gái này đang ở trên giường ngủ ngon.

Mục Từ Dương không hề biết Mạc Nham, đang tính sẽ đi vài nơi gần đây. Mạc Nham vừa nhìn một cái liền nhận ra đây chính là Mục đội trưởng vừa rồi ngồi ở bàn chủ tịch.

Anh đối với Mục Từ Dương đã sớm nghe kể. Là nhân vật truyền thuyết của đại học X. Kỹ năng quân sự xuất sắc, anh ta chỉ cần 20 giây là có thể lắp ráp súng ngắm. Đó là một người toàn năng, lợi hại nhất chính là phương pháp của anh ta, bất luận là bia ngắm đứng yên hay là di chuyển, hoàn toàn là Bách Phát Bách Trung. Nghe nói khi anh ta học đại học đã trúng tuyển bộ đội đặc chủng, về sau bởi vì một lần nhiệm vụ bị trọng thương mới tới quân khu.

“Thủ trưởng khoẻ.” MẠC NHAM chủ động đi đến trước mặt Mục Từ Dương, đoan đoan chính chính chào anh theo nghi thức quân đội.

Mục Từ Dương sững sờ vài giây, đáp lại Mạc Nham.

“Tôi là Mạc Nham năm 3 đại học X, tôi đã nghe về thủ trưởng, anh chính là tấm gương của tôi.” Về mặt Mạc Nham rất chân thành, trong lòng thậm chí còn có chút kích động. Lý tưởng lớn nhất của anh chính là vào bộ đội đặc chủng. Đối với Mục Từ Dương là bộ đội đặc chủng vẫn duy trì thái độ tôn kính và ngưỡng mộ.

Khi nghe được hai chữ Mạc Nham, Mục Từ Dương không tự giác nhíu mày. Vừa mới đầu còn không có chú ý, bây giờ cũng nên cẩn thận đánh giá Mạc Nham.

Mạc Nham ở trước mặt hần ngừng đầu ưỡn ngực, nhìn qua chắc mới hai mươi tuổi, trên trán lộ ra một dòng tình cảm mãnh liệt. Màu da lúa mạch nhìn rất khoẻ mạnh, mày rậm mắt to, mũi thẳng môi mọng, bộ dáng quả thật không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Mục Từ Dương mày kiếm đen đặc hết sức mà nhăn lại. Quá mức kích động nên Mạc Nham không nhận thấy rằng Mục Từ Dương đang không vui. Còn muốn nói thêm nhiều thứ nữa, nhưng mà Mục Từ Dương không có kiên nhẫn đang nghe đến hai chữ “Mạc Nham”, anh liền tìm cớ mà rời đi.

Tạm biệt Mạc Nham, tâm tình Mục Từ Dương bắt đầu khó chịu, lững thững đi dọc theo hành lang ra khỏi kí túc xá.

Mục Từ Dương muốn đi đến chỗ mấy cây xà đơn bên sân huấn luyện, anh chỉ muốn đi vào nhìn thôi. Nhưng khi anh mới đi vào được mấy bước chân, bên tai liền nghe tiếng nói chuyện bước chân anh dừng lại.

Vương Vi và Lý Kính đều là bạn cùng phòng với Mạc Nham, lần trước chạy tới đây để nhìn mặt Thẩm Ngõn, hơn nữa người ăn no không có chuyện gì làm mà còn hô to hai tiếng chị dâu chính là hai tên nhóc này. Giờ phút này hai người đang ngồi trên cây, bốn con mắt gắt gao nhìn chăm chăm về sân huấn luyện.

Tất cả sân huấn luyện đều rất vắng vẻ, ngay bên ngoài tường của trường học, tường vây quanh là một loạt cây nhãn to, phía trước cây nhãn chính là một loạt xà đơn. Mà lúc này Mục Từ Dương đang đứng một mình, phía trước chính là cây nhãn mà Vương Vi và Lý Kính ở trên đấy.

Lý Kính đặc biệt nằm ở cành cây, nhàm chán ngắt lấy lá ngậm ở trong miệng, hơi buồn bực nói : “Tớ thấy chúng ta vẫn nên đi thôi. Mạc Nham cũng đã đi rồi, lần này kịch vui hẳn là không được xem rồi.” ngày hôm qua Vương Vi tình cờ nghe được Mạc Nham gọi điện đặt hoa hồng, liền đoán được hôm nay sẽ hành động rồi, cố ý lôi kéo Lý Kính - người cũng thích xem náo nhiệt tới nơi này xem kịch vui.

Vương Vi vẫn chưa từ bỏ ý định: “Vẫn là đội đi, nói không chừng một lúc nữa cậu ta sẽ quay lại đấy? cậu cũng không phải không biết tên kia vì hôm nay tỏ tình mà mất đi bao nhiêu công sức đâu.”

“nhưng mà học muội không có đến?”

“Lúc này không phải đi tìm sao? Ahhh, không chừng một lúc là tới rồi.”

“Chắc, theo đuổi con gái đúng là rắc rối, cậu xem Mạc Nham xúc động như vậy, đứng ở sân huấn luyện một tiếng đồng hồ vẫn còn chưa bằng lòng. Nhìn thấy bên góc tường kia bị cây che đi không, bên trong đúng là một bó hoa hồng rất lớn đấy. Chắc chắn, đều là tiền aaaaaaaa.....” biểu cảm của Lý Kính là bộ dáng đau đớn, nghĩ thầm rằng, bằng đấy tiền nếu mà lấy ra mời anh com thì thật tốt.

Vương Vi không cho là đúng xem thường Lý Kính, “Cái gì, bằng đấy hoa hồng thì tính là cái gì, cậu cũng không nhìn lại học muội có bao nhiêu xinh đẹp, NND, nếu mình mà có bạn gái xinh đẹp như vậy, mỗi ngày mình đều nguyện ý mua hoa hồng cho cô ấy.”

.....

Câu nói kế tiếp Mục Tử Dương đã không còn nghe nổi nữa, trong lòng bỗng nhiên lo lắng, tên kia vừa rồi đến kí túc xá của Thẩm Ngôn, chẳng lẽ là đi thông báo?

Mục Tử Dương bỗng cảm thấy hối hận, anh nên nhấn tâm đánh thức Thẩm Ngôn ngay từ lúc gọi điện thoại.

Mạc Nham so với Mục Tử Dương thông minh hơn. Anh ta gọi cho Thẩm Ngôn không được, lập tức gọi điện thoại cho Trịnh Ninh.

Trịnh Ninh cũng đã tỉnh ngủ, vừa nghe nói Mạc Nham mời các cô ra ngoài đi ăn lẩu cay, lập tức hưng phấn ngồi dậy. Rất sáng khoái mà đồng ý với Mạc Nham sau đó lôi kéo Thẩm Ngôn xuống lầu.

Thẩm Ngôn là bị Trịnh Ninh sống chết kéo ra khỏi giường, cô chính là con sâu ngủ, không được ngủ từ bốn đến năm tiếng thì chưa đủ mắt. Mà Trịnh Ninh tuyệt đối là thuộc vào loại gấp lợi quên bạn, cũng không có xem Thẩm Ngôn đã tỉnh ngủ chưa, trực tiếp bò lên giường cô kéo chân đi. Sau đó tìm quần áo đưa cho Thẩm Ngôn.

Khi hai người xuống lầu, Mạc Nham đã đứng đợi ở đây hơn nửa tiếng, nhưng mà trên mặt anh không có chút biểu hiện nào ra ngoài, vừa nhìn thấy bóng dáng Thẩm Ngôn xinh đẹp xuất hiện tại cửa kí túc xá, cả người lập tức liền vui vẻ.

Mạc Nham tiến lên một bước, đi song song với Thẩm Ngôn, “Đi thôi, anh đưa bọn em đi ra ngoài ăn lẩu.”

Khuôn mặt cứng nhắc của Thẩm Ngôn hiện ra nụ cười, có chút khó xử, “Nhưng.... Tỉnh Ngừ không ở đây, hay là lần sau đi.” Nếu cậu ta mà biết các cô ở đằng sau lưng cô ấy đi ăn ngon, nói không chừng lúc trở về sẽ gây chuyện.

Trịnh Ninh: “đi thôi đi thôi, cậu ấy đi cùng quân trường, khẳng định là được ăn ngon hơn lẩu nhiều.”

Thẩm Ngôn không nói lại Trịnh Ninh, sau đó cũng phải đầu hàng, đi đến cửa của trường học.

Khi nhận được điện thoại của Mục Tử Dương, đoàn người Thẩm Ngôn đã đi đến cửa của trường học rồi.

Mục Tử Dương có chút vội vàng hỏi cô: “Em ở đâu?”

Thẩm Ngôn cũng không nghĩ nhiều trực tiếp nói rằng chính mình đã đến cửa trường học rồi.

Ngừ khí của Mục Tử Dương giống như mệnh lệnh: “Em đứng ở cửa trường học đợi anh, anh đến tìm em.”

Thẩm Ngôn có chút khó hiểu: “Nhưng em còn đi cùng bạn?”

Nghe vậy Mục Tử Dương dừng chân: “Em cùng Mạc Nham ở cùng một chỗ.” Là câu hỏi, nhưng giọng nói lại có vẻ khẳng định.

Thẩm Ngôn không nghi ngờ anh: “Đúng vậy” không có chú ý tới tại sao Mục Tử Dương lại biết cô đi cùng Mạc Nham.

“... ..” Mục Tử Dương không có nói tiếp nhưng bước chân nhanh hơn tiến về phía trước. Trong đầu anh không ngừng vang lên cuộc nói chuyện vừa nghe được: “Em có biết không cậu ta vì ngày hôm nay mà mất bao nhiêu công sức.” Cũng không biết Mạc Nham đã nói gì với cô chưa.

Bên kia không có người nói, Thẩm Ngôn cho rằng Mục Tử Dương đã tức giận, bắt đầu đi cong môi, “Vậy anh nhanh tới đây, em chờ anh.”

Thẩm Ngôn ngắt điện thoại, hơi óc lồi nhìn Trịnh Ninh cùng Mạc Nham, liếc mắt một cái, “Nếu không.... hai người đi trước?”

Mạc Nham hào phóng cho Thẩm Ngôn một cái cười an tâm: “không có việc gì, cùng đợi cùng đi.”

người đầu tiên phát hiện ra Mục Tử Dương ngược lại là Mạc Nham, Thẩm Ngôn cùng Trịnh Ninh đang chuyện tাম nói đi đó, Mạc Nham đang định ngẩng đầu xem có ai đến không, sau đó liền thấy Mục Tử Dương đi tới chỗ bọn họ.

“chào thủ trưởng.” Mạc Nham hướng Mục Tử Dương chào theo nghi thức quân đội.

Mục Tử Dương nhìn anh một cái lần này không có đáp lại, lập tức tiêu soái đến chỗ Thẩm Ngôn, bá đạo nói: “Đi, anh đưa em đi ăn cơm.” Trong miệng anh “em” vừa vắn chỉ Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn không trả lời anh, đưa mắt nhìn về phía Mạc Nham và Trịnh Ninh, có chút khó xử nhìn Mục Tử Dương. Nếu anh nói là đưa mọi người đi ăn cơm thì được, nhưng mà anh chỉ nói đưa cô, cô cảm thấy bộ dạng này đúng là quá phẫn.

Mục Tử Dương mày nhíu thật chặt, lộ ra một dòng tức giận. không có chút nào cảm thấy rằng chính mình bây giờ có bao nhiêu keo kiệt, rõ ràng ba người cùng đợi anh, mà anh lại chỉ đưa Thẩm Ngôn một người đi.

Mạc Nham rất nhanh liền nhận ra Thẩm Ngôn đối với Mục Tử Dương càng ngày càng tức giận, chạy nhanh đến giảng hoà.

“Em cứ đi trước cùng thủ trưởng, anh đi cùng Trịnh Ninh là được.” Anh tự cho là thông minh đem Mục Tử Dương trở thành người nhà của Thẩm Ngôn,

hơn nữa muốn lưu lại ấn tượng tốt với Mục Tử Dương, liền hào phóng để cho Thẩm Ngôn đi.

Thẩm Ngôn cảm thấy có lỗi liếc mắt nhìn Mạc Nham một cái, lúc này Trịnh Ninh cũng nhìn ra ý nghĩ của Thẩm Ngôn, vội vàng an ủi: “Không có việc gì, cậu đi trước đi.”

Mục Tử Dương lái xe, một đường đưa Thẩm Ngôn tới nhà hàng bọn anh vừa mới liên hoan. Mãi đến nhà hàng, hai người cũng không nói một câu.

người phục vụ mang thực đơn tới, Mục Tử Dương trực tiếp đưa cho Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn gọi những món ăn ngon, sau đó người phục vụ ôm thực đơn đóng cửa ra ngoài.

Cái bàn tròn được làm bằng gỗ lim, Mục Tử Dương và Thẩm Ngôn ngồi cạnh nhau.

Mục Tử Dương có ý tốt muốn giảm căng thẳng: “Quốc khánh anh tới đón em về nhà, đến lúc đó sẽ đưa em đi chơi.”

Trên mặt Thẩm Ngôn hiện lên một tia vui vẻ, “được”, cô đã rất muốn ra ngoài chơi rồi.

Mục Tử Dương nhìn không khí tốt lên, bắt đầu nói bóng nói gió: “Hai người vừa rồi là bạn học của em?”

“nữ thì đúng còn nam là học trưởng đại học năm ba.” Thẩm Ngôn trả lời thành thật, rất nhanh lại hỏi: “không phải anh biết Mạc Nham sao?” vừa rồi anh gọi điện còn hỏi: ““Em cùng Mạc Nham ở cùng một chỗ.””

Trên mặt Mục Tử Dương hiện lên vẻ xấu hổ, Thẩm Ngôn đột nhiên ý thức được điều gì, nhưng mà không dám khẳng định, “Tại sao anh biết em ở cùng một chỗ với em?”

Mục Tử Dương từ trước tới nay đều là người quang minh chính đại, không hề muốn lừa gạt Thẩm Ngôn, nói thẳng: “Em là vị hôn thê của anh, anh không muốn nghe bất cứ một lời đồn đại nào cả.”

Thẩm Ngôn cũng nổi giận, nhưng mà cô hướng nội không biết cách nổi giận, giống như Mục Tử Dương, nổi giận liền biến thành càng ngày càng bình tĩnh.

“Cho nên?” Thẩm Ngôn không phải hỏi lại mà lại giống như đang chất vấn.

“Anh hy vọng em cách xa cậu ta một chút.”

“làm sao anh biết được những điều này, nhưng mà anh cảm thấy em với Mạc Nham có cái gì?” về mặt Thẩm Ngôn bình tĩnh chống lại Mục Tử Dương.

Mục Tử Dương không óc nghĩ đến Thẩm Ngôn sẽ chất vấn mình, anh im lặng không biết nói như thế nào, mà trên thực tế anh quả thật cảm thấy được Thẩm Ngôn cùng Mạc Nham trong lúc đó có chút gì đó. Huống hồ, anh ở sân huấn luyện còn nghe được đoạn hội thoại như vậy, lửa giận vừa mới áp chế được lập tức bị Thẩm Ngôn khơi ra.

Mà giờ phút này Thẩm Ngôn lại bình tĩnh giống như việc này cùng cô không có chút quan hệ. Ánh mắt Mục Tử Dương dừng lại ở trên mặt Thẩm Ngôn, không thể phủ nhận khuôn mặt cô rất đẹp mắt, làn da trắng nõn cùng ngũ quan tinh xảo giống như búp bê.

Mục Tử Dương phảng phất như bị ma nhập, đầu lập tức hướng tới mặt Thẩm Ngôn mà dè tới, đôi môi chạm nhau.

Đôi môi Thẩm Ngôn thật mềm mại, Mục Tử Dương duỗi cánh tay đem Thẩm Ngôn nhét vào lòng, hôn thật sâu.

Hành động đột nhiên của Mục Tử Dương triệt để xét nát thái độ đậm đặc của Thẩm Ngôn, sợ hãi trừng mắt Mục Tử Dương, đôi mắt đen nhánh giống như một giây sau liền muốn tránh thoát khỏi hốc mắt giống như trời buộc này.

[Thẩm Ngôn thật lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, hai tay dùng lực, mạnh mẽ đẩy Mục Tử Dương, nước mắt như mưa chảy xuống, không ngừng từ trong mắt chảy xuống.

Mục Tử Dương không nghĩ tới chính mình không kìm nổi lòng đoạt mất nụ hôn của Thẩm Ngôn, càng không nghĩ tới Thẩm Ngôn đối với nụ hôn của anh lại tức giận.

Thẩm Ngôn đứng lên, hung hăng lấy tay lau môi, hướng Mục Tử Dương mà hết lực gầm thét: “Em ghét anh, em ghét anh.” Sau đó giống như phát cuồng hướng ra ngoài chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Sau khi tăng cường quân huấn thì là kì nghỉ Quốc Khánh dài hạn.

Mục Tử Dương lái xe đến trường đại học X đón Thẩm Ngôn. Sau việc lần trước nhất thời kích động hôn Thẩm Ngôn, hẳn một chút cũng không hối hận, loại tiếp xúc mềm mại này giống như đang ăn thạch hoa quả, làm cho hẳn nhớ mãi không quên.

Mục Tử Dương hôm nay đi một chiếc xe Audi màu đen đỗ ở trước cổng trường, khuỷu tay tựa lên cửa kính của xe, không chớp mắt nhìn chăm chăm cánh cổng trường.

Hắn đến trường đại học từ rất sớm, theo lý thuyết mà nói thì đúng là không có khả năng sớm như vậy Thẩm Ngôn đã đi ra, hẳn đã đợi hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy cô xuất hiện. Lần này Mục Tử Dương hoàn toàn không bình tĩnh được nữa rồi. Xuống xe, hung hăng đóng cửa, lập tức đi về hướng cổng trường đại học X.

Lần trước hẳn quả thật là bị hành động của Thẩm Ngôn dọa, cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới cô gái này nhìn qua thì nhu nhu nhược nhược, lại có sức lực lớn như vậy, thiếu chút nữa là đẩy hẳn ngã. Nhưng mà câu nói của Thẩm Ngôn “Em ghét anh” làm cho hẳn rất đau lòng, giống như một cái gai đâm sâu vào lòng hẳn, làm thế nào cũng không nhổ ra được.

Rõ ràng là một người ít nói, đột nhiên lại nói ra một câu tràn ngập thù hận như thế. Mục Tử Dương chỉ thấy trái tim mình rất căng thẳng, vậy mà không biết nên trả lời như thế nào. Lúc hẳn đang muốn giải thích thì điện thoại vang lên, trong đoàn có việc gấp nên hẳn phải trở về ngay. Vì thế hẳn cứ như vậy bỏ qua cơ hội tốt để giải thích.

Mấy ngày nay hẳn gọi điện thoại cho Thẩm Ngôn nhưng cô vẫn không nhận, tâm tình hẳn không được tốt, mỗi ngày nghiêm mặt lại giống như có ai đó đang thiếu nợ hẳn mấy trăm vạn vậy.

Lưu Chính Văn là lính cận vệ của hẳn, mỗi ngày nhìn đội trưởng dài mặt, anh luôn luôn sợ hãi, chỉ sợ đội trưởng đột nhiên lấy anh ra để chút giận. Đặc biệt là khi Mục Tử Dương cau mày nhìn anh, anh liền hận không thể biến mình thành người tàng hình.

Đối với chuyện này, Lưu Chính Văn coi như cũng là người hiểu rõ tình hình, trầm tư suy nghĩ nên giúp đỡ như thế nào.

Tiểu tử này mỗi lần ra ngoài làm việc đều vụng trộm ra quán net, tra cái gì mà “**** 100 câu con gái thích nghe nhất**** 40 cách làm con gái cảm động***** 60 bí quyết để theo đuổi con gái*****” tra ra được một đồng lớn, sau đó in thành một bản thật dày, hơn hai trăm trang.

Lưu Chính Văn thừa dịp Mục Tử Dương không ở, vụng trộm đem bản “Bí quyết theo đuổi con gái” đã in nhét vào trong đồng văn kiện.

Mục Tử Dương vừa nhìn thấy dòng chữ “Bí quyết theo đuổi con gái” liền căng thẳng nắm chặt bút, sừng sốt vài giây, sau cùng là không nhin nổi tò mò mà lật ra đọc.

Bên trong câu đầu tiên là: “Theo đuổi con gái là phải mặt dày, đánh không chạy mất không than.”

Mục Tử Dương mí mắt giật giật. Mặt dày? Hẳn đã lớn như vậy, làm sao có thể đi theo cô gái nhỏ đó được, còn gì là uy tín của hẳn nữa. Thật là không thích hợp với hẳn. Vì thế mới lật trang đầu tiên hẳn đã vứt ngay vào sọt rác.

.....

Đại học X bộ phận y học, kí túc xá phòng 408.

Thẩm Ngôn thay một bộ quần áo thể thao màu vàng nhạt, cả người thoải mái vui vẻ. Ánh mắt giao hoạt “Tình Ngừ, chúng ta trèo tường ra ngoài đi!” Thẩm Ngôn cái gì cũng không để ý.

Lúc này Tăng Tình Ngừ đang thay quần áo, nghe vậy không khỏi dừng động tác lại, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Thẩm Ngôn, “Cậu nói trèo tường?” Tăng Tình Ngừ nói hai chữ “trèo tường” rất to, “Tớ không nghe nhầm chứ.” Cô cảm thấy loại chuyện trèo tường này không có khả năng từ người nhu nhược như Thẩm Ngôn nói ra.

Lần này ngay cả người trước nay đều bình tĩnh như Lý Ngọc cũng không nhin được tò mò hỏi. “Thẩm Ngôn, cậu cười đi.”

Thẩm Ngôn có chút xấu hổ, “Ha ha, không có nói đùa, không có nói đùa đâu.” Thẩm Ngôn nghĩ bụng cô là người rất thích nói đùa sao? Cô muốn trèo tường ra ngoài, như vậy có thể tránh được Mục Tử Dương.

Cho dù có lạnh lùng như thế nào đi nữa thì cô vẫn chỉ là một cô gái mười tám tuổi. Từ trước khi trùng sinh cho đến bây giờ cô đều chưa từng nói qua chuyện yêu đương, lần trước Mạc Nham chẳng qua là vì cô té xỉu mới bế cô mà thôi lại khiến cho cô cảm thấy không được tự nhiên, huống chi bây giờ Mục Tử Dương còn là lúc cô tỉnh táo mà hôn cô, cô cảm thấy cả người đều luống cuống, có chút phần nộ, nhưng lại càng không biết phải làm sao, cô không biết gặp mặt nên nói gì, giả vờ như không có chuyện gì, hay là cùng hẳn nói rõ? Những thứ này không thể làm cho không khí hoà thuận trở lại.

Không thể phủ nhận, Thẩm Ngôn rất ích kỷ. Cô vì Mục Tử Dương không tin tưởng mà phần nộ, nhưng cho tới bây giờ hẳn cũng không chủ động giải thích với cô. Thật là đáng giận, buổi tối cô liền đem sổ của Mục Tử Dương cho vào danh sách đen.

Thắm Ngôn trước ánh mắt tràn ngập hoài nghi, tiêu soái bước ra khỏi kí túc xá, đương nhiên đi cùng còn có Tăng Tĩnh Ngừ và Trịnh Ninh, các cô đã thương lượng trước là quốc khánh sẽ ra ngoài đi chơi, vốn muốn gọi cả Lý Ngọc, nhưng Lý Ngọc lại nói muốn về nhà.

Tuy nói Đại học X rất lớn, nhưng đã đến đây hơn một tháng, đối với địa hình nơi này vẫn còn hạn chế. Ba người rất nhanh tìm được một nơi vắng vẻ, suy nghĩ xem làm thế nào có thể trèo qua.

Tường không cao lắm, khoảng hai mét, đối với Tăng Tĩnh Ngừ và Trịnh Ninh mà nói thì bình thường, nhưng với Thắm Ngôn, tuy chú ý là của cô, nhưng làm thế nào để cô trèo qua mới chính là vấn đề.

Thắm Ngôn hơi cau mày, giả bộ đáng thương tội nghiệp nhìn Tăng Tĩnh Ngừ và Trịnh Ninh ở bên cạnh.

Tăng Tĩnh Ngừ có chút tức giận trừng mắt nhìn Thắm Ngôn một cái: “Cái gì, cậu không trèo qua được lại đi xúi giục bọn tớ đi trèo tường, thật đáng đánh đòn.” Tuy nhiên ngoài miệng nói như thế, nhưng mà vẫn không nhịn được nói với Trịnh Ninh ở bên cạnh: “Cậu trèo qua trước, sau đó kéo cậu ta lên.”

Trịnh Ninh trèo lên dễ dàng, hai đùi giang rộng ngồi trên tường, sau đó vươn tay ra kéo Thắm Ngôn. Tăng Tĩnh Ngừ ở bên dưới ôm thắt lưng Thắm Ngôn đẩy về phía trước, mắt cả buổi mới giúp cô gái này trèo qua được.

Ra khỏi trường học, một nhóm ba người nhìn thấy ánh mặt trời đều có chút xúc động. Tăng Tĩnh Ngừ nhắm mắt hít một hơi thật sâu, tuy chỉ cách một bức tường, nhưng cô cảm thấy không khí bên ngoài so với bên trong tươi mát hơn không ít.

Hơn một giờ ngồi trên xe bus, ba người rốt cục cũng đến trung tâm thành phố. Đầu tiên là phải đến nhà hàng bổ sung lại một nồi lẩu cay.

Ba người gọi một nồi lẩu uyên ương, Trịnh Ninh là người phương bắc, không quen ăn cay. Tăng Tĩnh Ngừ trước đây lớn lên ở phương Nam, cũng như Thắm Ngôn, hai người vừa thấy nồi lẩu là kích động không thôi.

Lúc này đã đến giữa trưa, cho dù là mùa thu, nhưng vẫn có chút nóng. Ba người ngồi trong nhà hàng rất lâu, một bữa cơm mà ăn mất vài tiếng đồng hồ. Lúc ra ngoài Thắm Ngôn cùng Tăng Tĩnh Ngừ miệng cay đỏ bừng hơi hơi sưng lên. Trịnh Ninh bên cạnh cười các cô miệng lưỡi hồng hồng giống như ruột heo, kết quả bị hai người liên kết lại đánh cho một trận.

Ra khỏi nhà hàng, ba người mua một tấm bản đồ thành phố Y, sau đó đi thẳng đến đường dành riêng cho người đi bộ, đi dạo vài tiếng đồng hồ, ba người thử không ít thứ.

Hoàng hôn buông xuống, ba người đều đi dạo một rồi, cả người đầy mồ hôi. Dinh dính cực kỳ không thoải mái, Thắm Ngôn đề nghị trước tiên nên tìm một cái khách sạn nào đó để tắm rửa rồi hãy quyết định đi tiếp.

Thắm Ngôn và Tăng Tĩnh Ngừ gia cảnh tốt, lựa chọn khách sạn tất nhiên là tìm cái tốt nhất. Trịnh Ninh thì không được như thế, gia đình chỉ bình thường bậc trung, mấy trăm đồng một đêm ở khách sạn, có chút khó xử, sau cùng ba người chọn một khách sạn ở lại bảy ngày.

Ba người ở phòng tiêu chuẩn hai giường, tắm rửa xong rồi ra ngoài ăn cơm tối.

Sau khi ăn xong ba người nắm tay nhau tản bộ dưới ánh đèn đường, các cô thuê khách sạn nằm ngay sát trung tâm thành phố, bên đường đều là các cửa hàng. Trong đó cũng không thiếu các quán bar, KTV, các loại chỗ ăn chơi.

Tăng Tĩnh Ngừ đột nhiên dừng bước lại, chỉ vào một quán bar phía trước có tên là 1984, quay lại nhìn hai người nói: “Chúng ta đi quán bar đi, tớ mời.”

Thắm Ngôn cau mày lắc đầu, “Không nên không nên, trong đây quá hỗn loạn, chúng ta chỉ là ba cô gái, nhờ xảy ra chuyện.”

Trịnh Ninh cũng là người thành thật, bẽ ngoan thật thà phúc hậu, đối với những chỗ như này, cô cùng Thắm Ngôn đồng lòng xin thứ cho kẻ bắt tài, kiên quyết phản đối.

Tăng Tĩnh Ngừ tâm tình đang tốt nhất thì bị hai người họ hắt một chậu nước lạnh, cả người có chút tức giận. Cầm giận nói: “VẬY hai người về trước đi, một mình tớ khác đi chơi.” Tăng Tĩnh Ngừ ầm ĩ đã quen, loại chỗ này, từ thời trung học đã cùng đám người trong đại viện vào rồi. Đối với lo lắng của Thắm Ngôn và Trịnh Ninh, cô cũng không để trong lòng.

Thắm Ngôn cùng Trịnh Ninh có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn một cái, ý tứ cực kỳ rõ ràng, ba người cùng đi không thể bỏ lại Tăng Tĩnh Ngừ tự mình trở về, liền tính đến lúc đó nếu xảy ra chuyện gì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Đây là lần đầu tiên Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh đến quán bar, giống như hai cô gái nông thôn lần đầu tiên lên thành phố, mắt đảo qua đảo lại.

Quả thật bầu không khí cũng không giống như các cô tưởng tượng, phía trước chính là bàn rượu, bên trái là sàn nhảy, ở giữa là sân khấu nhỏ hình tròn, bên trái còn có microphone, một chàng trai tóc dài đến vai đang ôm guitar ở nhẹ giọng hát. Bên phải có rất nhiều bàn, góc tường là những chiếc ghế sofa dài làm bằng da. Bóng đèn rực rỡ nhiều màu sắc không ngừng chuyển động, làm cho người ta dễ dàng sinh ra cảm giác mờ ám mà phóng túng.

Tầng Tinh Ngữ lập tức đi đến quầy pha rượu, Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh vội vàng đi theo.

Tầng Tinh Ngữ ngồi lên ghế, cực kỳ khí khái vỗ tay một tiếng với phục vụ, gọi một ly cocktail. Sau đó quay lại nhìn Trịnh Ninh và Thẩm Ngôn đang chạy đến, “Các cậu muốn uống gì?”

Trịnh Ninh chưa từng đến những chỗ như này, cũng không biết gọi rượu gì, liền gọi giống Tầng Tinh Ngữ.

Thẩm Ngôn bình tĩnh lắc đầu, “Tôi không cần.” Trước đây cô đã từng vụng trộm uống rượu của ba, cô sặc đến không thở được, từ đấy về sau cô không dám đụng đến rượu nữa. Còn có cô xem TV, cảm thấy ở những chỗ này không an toàn, không nên ở lâu.

Trịnh Ninh cùng Thẩm Ngôn ngồi bên cạnh Tầng Tinh Ngữ. Thẩm Ngôn có chút nhàm chán ngồi trên ghế, Trịnh Ninh vẻ mặt tò mò nhìn xung quanh.

Rượu rất nhanh được pha chế, chất lỏng màu xanh trong ly thủy tinh, lò mờ phát ra ánh sáng, giống như ánh sáng của bầu trời mùa hè.

Lúc này, âm nhạc cũng bắt đầu sôi động hơn. Trong tích tắc DJ mang tai nghe hét lớn một tiếng, nhạc Rock&roll sống động vang lên, bên dưới mọi người lập tức hưởng ứng, không ngừng lắc lư người, cả quán bar đều trở nên sôi động.

Tầng Tinh Ngữ toàn thân hưng hực khí thế, kéo Thẩm Ngôn cùng Trịnh Ninh bên cạnh đi tới sàn nhảy. Cô muốn chính là loại cảm giác kích thích này.

Sàn nhảy mọi người cùng nhau vặn eo lắc mông, thậm chí nam nữ còn ôm nhau cùng nhảy. Thẩm Ngôn không chịu nổi tình cảnh này, mới thoát khỏi cánh tay của Tầng Tinh Ngữ, lập tức lấy cớ đi toilet chạy ra ngoài. Để mặc Tầng Tinh Ngữ và Trịnh Ninh hai người ở sàn nhảy.

Bên bàn trên, người pha chế nhìn ba cô gái đi xa mới quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, “Ngô thiếu, chọn trúng ai rồi?” Ngô Chi Tường là cháu ngoại của ông chủ quán bar này, bố là ông chủ than đá, điển hình là kiểu nhà giàu mới nổi. Dáng người không cao lắm, khoảng 1m70, hơi mập, y vào nhà mình có tiền liền chỗ nào cũng thích trêu ghẹo phụ nữ.

Ngô Chi Tường vẻ mặt vô hại nhìn, đem bột phấn trong tay tung đến ly rượu của Tầng Tinh Ngữ, nói, “Cậu đoán xem?”

Người pha chế bình tĩnh nhìn động tác của Ngô Chi Tường, cũng không cảm thấy có gì không tốt, hiểu ý của Ngô Chi Tường, hơi tò mò hỏi, “Anh từ khi nào lại thích loại phụ nữ như vậy rồi.”

“Cũng chính vì như vậy cho nên tôi mới chọn cô ta, nếu không thế thì ở trên giường còn có cái gì gọi là lạc thú nữa.” Hắn tới quán bar này chỉ là để tìm phụ nữ, nhìn thấy ba cô gái này bước vào hắn đã chú ý đến, đặc biệt cách ăn mặc của Tầng Tinh Ngữ, liếc mắt một cái là biết ngay đó chính là kẻ ngốc.

Tầng Tinh Ngữ và Trịnh Ninh quay lại cùng nhau, Thẩm Ngôn đã ngồi ở trên ghế rồi. Tầng Tinh Ngữ vừa ngồi vào ghế đã trực tiếp coi rượu như là nước trà mà uống.

Trịnh Ninh cũng không chịu nổi hương vị lúc này, uống một ngụm rồi sặc, toàn bộ phun ra ngoài.

Một bên Ngô Chi Tường vẫn quan sát bên này, thấy Tầng Tinh Ngữ nâng cốc uống hết toàn bộ rượu, khoe miệng xuất hiện nụ cười gian.

Thẩm Ngôn thấy Tầng Tinh Ngữ ảm ỉ cũng nhiều rồi, nhân tiện đề xuất phải đi về, Trịnh Ninh cũng thấy như vậy, đã sớm không muốn ở lại, hai người như hồ rình mồi nhìn chằm chằm Tầng Tinh Ngữ.

Kỳ thật Tầng Tinh Ngữ đối với quán bar cũng không hẳn là thích, chẳng qua là ở trong trường học đã lâu, chỉ muốn phóng thích một phen mà thôi. Chính cô cũng không muốn chơi tiếp liền sáng khoái đồng ý.

Ngô Chi Tường không nghĩ tới ba người này sẽ đi nhanh như vậy, anh cố ý ngồi bên cạnh Tầng Tinh Ngữ, còn tưởng rằng cô gái này sẽ đến quyến rũ hắn, không nghĩ tới trò chơi còn chưa bắt đầu người đã muốn đi về.

Lông mày Ngô Chi Tường nhíu chặt, còn muốn chạy? Không dễ dàng như vậy đâu.

Chỉ cần hắn nhìn tới, không cần biết có bán hay không, hắn đều phải có được. Ngô Chi Tường lập tức đuổi theo ngăn ba người lại.

“Mỹ nữ, uống cùng anh một ly được không?” Ngô Chi Tường trực tiếp nắm lấy vai Tầng Tinh Ngữ, vẻ mặt dâm dăng.

Tầng Tinh Ngữ cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay đang khoắc lên vai mình, trên mặt hiện lên một tia tức giận, không kiên nhẫn nói: “Tránh ra, chị đây không rảnh.”

Nghe vậy ý cười trên mặt hắn tắt hết xuống, đổi lại là một tiếng châm chọc, hừ lạnh, “Kỹ nữ mà còn muốn lập đền thờ, đừng tưởng mình thanh cao lắm. Một lát nữa tôi xem cô có cầu xin tôi không?” Nói xong vẫn còn không quên thô lỗ nắm cằm của Tầng Tinh Ngữ.

Tầng Tĩnh Ngữ nổi giận đùng đùng, “Cái gì, TMD mày mắng ai là kĩ nữ, muốn chết sao.” Tầng Tĩnh Ngữ từ trước đến nay chỉ có cô khi dễ người khác làm gì có chuyện người khác tới khi dễ cô, không nói hai lời trực tiếp đá một cước hướng Ngô Chí Tường.

Lực Tầng Tĩnh Ngữ rất lớn, làm Ngô Chí Tường bị đá đến lui vài bước. Lần này Ngô Chí Tường cực kỳ tức giận. Ánh mắt hung ác nhìn Tầng Tĩnh Ngữ như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Mà bên này Tầng Tĩnh Ngữ một chút cũng không sợ, thậm chí còn kêu lên: “Tới đi, ai sợ mày.” Lúc này cơ thể cô đã bắt đầu nóng lên, chân tay mềm yếu, cả người liền tựa vào Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn nhìn ra Tầng Tĩnh Ngữ không được khỏe, hai tay đỡ lấy Tầng Tĩnh Ngữ, “Cậu làm sao vậy?”

Tầng Tĩnh Ngữ cơ thể không khỏe, nghiêng răng nghiêng lợi, “MD, cái loại khốn kiếp này lại bỏ thuốc vào rượu của tớ rồi.”

Thấy thế Ngô Chí Tường rất có hãnh diện mà nói: “Cô cái *****, xem lão tử làm thế nào giết chết cô.”

Quán bar nhạc rất lớn, cũng không có nhiều người chú ý đến bên này. Trịnh Ninh thấy Ngô Chí Tường đi tới khăn trương che chở cho Thẩm Ngôn và Tầng Tĩnh Ngữ, nắm tay, chuẩn bị tư thế đánh nhau.

Về mặt Ngô Chí Tường không kiên nhẫn, “Lão tử chưa bao giờ đánh phụ nữ, thức thời thì rút nhanh ngay.”

Trịnh Ninh gắt gao nắm quả đấm, hung hăng trừng mắt nhìn, không có ý rời đi.

Đôi trước Thẩm Ngôn là một đứa trẻ ngoan khéo léo nghe lời, cho tới bây giờ cũng chưa từng trải qua trường hợp như thế này, trong lòng hốt hoảng, nhưng một chút cũng không dám biểu lộ ra bên ngoài, chỉ nhẹ nhàng hỏi bên tai Tầng Tĩnh Ngữ: “Hiện.....làm gì bây giờ?” Trong giọng Thẩm Ngôn lộ ra một tia sợ hãi.

Tầng Tĩnh Ngữ biết tình huống này càng ngày càng nguy hiểm rồi, một luồng khí nóng từ bụng từ từ toả ra khắp ngón tay gắt gao véo chặt đùi thì mới có thể duy trì một tia lý trí, “Tớ..... đi động của tớ ở trong túi, mau gọi điện thoại cho bố tớ.”

Nói đến điện thoại, Thẩm Ngôn đột nhiên nhớ tới Mục Tử Dương, lần trước Lưu Chính Văn đưa cô đến nhà trọ ngay tại trung tâm thành phố. Sau đó khăn trương bấm điện thoại gọi cho Mục Tử Dương.

Lúc này Mục Tử Dương còn đang trong văn phòng ở quận khu, ngày đó đi đại học X tìm hồi lâu cũng không thấy Thẩm Ngôn, điện thoại không gọi được, vô cùng tức giận, lái xe một mạch trở quân đội.

Nhìn số hiện trên màn hình di động, trong mắt Mục Tử Dương hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh đã trả lời.

“A lô.” giọng nói Mục Tử Dương trầm xuống lộ ra một tia tức giận.

Trước mắt Trịnh Ninh cùng Ngô Chí Tường đánh đầu tiên, Thẩm Ngôn rất sợ, căn bản cũng không có suy nghĩ tới việc hấn đang tức giận, vội vàng sợ hãi cầu cứu nói: “Mục Tử Dương, anh tới đây nhanh, mau tới nhanh, Tĩnh Ngữ xảy ra chuyện rồi, Tĩnh Ngữ xảy ra chuyện rồi.” Thẩm Ngôn cũng không đoán, cũng không quan tâm Mục Tử Dương có biết Tầng Tĩnh Ngữ hay không, chỉ biết lặp lại câu nói: “Tĩnh Ngữ xảy ra chuyện rồi.” Nói đến muốn khóc luôn.

Bên Thẩm Ngôn cực kỳ âm ỉ, Mục Tử Dương chỉ nghe thấy câu nói sau cùng của Thẩm Ngôn “Xảy ra chuyện rồi.” nhất thời vội vàng hỏi lại: “Ngôn Ngôn em trước đừng hoảng hốt, nói cho anh biết em đang ở đâu, anh lập tức đến.” Ý của hắn là trấn an Thẩm Ngôn đang kích động trước.

“Quán bar, chúng em đang ở quán bar, tên là 1984, anh mau tới đây có được không, Trịnh Ninh đang cùng hắn đánh nhau rồi, anh mau tới đây.” Thẩm Ngôn nói xong câu cuối, âm thanh đã mang theo tiếng khóc nức nở rồi. Lúc này vừa vặn bị Ngô Chí Tường một đấm vào bụng, sau đó lui về sau mấy bước. Thẩm Ngôn nhịn không được kêu lên.

Đầu bên kia điện thoại Mục Tử Dương nghe thấy Thẩm Ngôn kêu lên, cả người cứng đờ, hét to: “Em làm sao vậy, nói chuyện đi.... ..” từ quân khu đến nội thành, lái xe nhanh cũng hết nửa tiếng đồng hồ, giờ phút này, Mục Tử Dương bắt đầu luống cuống.

Thẩm Ngôn cũng chẳng quan tâm đến điện thoại nữa. Cô cố gắng thuyết phục chính mình phải bình tĩnh, lấy di động trong túi quần ném đi, sau đó kéo lấy Tầng Tĩnh Ngữ đi ra ngoài. Ngô Chí Tường cùng Trịnh Ninh lúc này đang nóng, chẳng quan tâm đến cái gì nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tầng Tĩnh Ngữ bị Thẩm Ngôn kéo đi.

Phát hiện ra ý định của Thẩm Ngôn, Tầng Tĩnh Ngữ phần nộ túm lấy tay Thẩm Ngôn phản kháng, miệng còn quát to: “Cậu làm gì vậy, Trịnh Ninh vẫn còn đang ở trong đó.”

Thẩm Ngôn một chút cũng không để ý đến tiếng gào thét của Tầng Tĩnh Ngữ, chỉ túm chặt lấy cô đưa ra ngoài, cũng may các cô ở gần cửa, vài phút là ra được ngoài.

Vừa ra ngoài Tầng Tĩnh Ngữ liền thoát khỏi sự khống chế của Thẩm Ngôn, sau đó cho Thẩm Ngôn một cái tát, trừng mắt giận dữ quát cô: “Cậu sợ chết sao, đồ nhát gan, rút ngay đi.”

Đôi mắt Thẩm Ngôn bắt đầu ướt, nước mắt cứ thế rơi xuống, cô không nghĩ rằng Tầng Tĩnh Ngữ sẽ nói cô như thế. Chẳng quan tâm bên má đau, chỉ là

hỏi tui thân liễu mắt nhìn Tăng Tĩnh Ngừ một cái, cũng không giải thích. Đem túi nhét vào lòng Tăng Tĩnh Ngừ, nói: “Cậu trúng thuốc, ở đây chỉ có liên lụy chúng tớ thôi. Tớ không quan tâm đến cậu, cậu nhanh đến bệnh viện đi.” Nói xong liền vội vã rời đi.

Tăng Tĩnh Ngừ nhìn bóng lưng của Thẩm Ngôn rời đi, cả người chết đứng, hồi lâu cũng không thể động đậy. Cô vừa rồi mới làm cái gì, cô không chỉ hiểu lầm Thẩm Ngôn mà còn đánh cô đấy.

Tăng Tĩnh Ngừ trừng to mắt, ngửa đầu, cố gắng chịu đựng không cho nước mắt chảy xuống. Chuẩn bị lại đi vào, nhưng trong đầu vang lên câu nói của Thẩm Ngôn “Cậu đi vào chỉ làm liên lụy đến chúng tớ, cậu đi vào chỉ làm liên lụy đến chúng tớ.”

Đúng vậy, mình hiện tại cũng không làm được gì. Đi vào chỉ có làm liên lụy đến bọn họ thì cô còn có tác dụng gì. Cô không muốn liên lụy đến bọn họ, nhưng mà người gây nên cục diện này không phải cô thì là ai? Lúc trước nếu không phải cô cố ý tới, cũng sẽ không âm ỉ như vậy.

Cô còn áy náy với Thẩm Ngôn, câu cuối trước khi đi “Tớ không quan tâm đến cậu, cậu tự đi đến bệnh viện đi.” Cô đánh Thẩm Ngôn, nhưng Thẩm Ngôn còn vì cô mà suy nghĩ, điều này làm cho cô không thể chịu nổi.... ..

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Ở trước cửa quán bar 1984, Thiệu Tuấn thấy Tăng Tĩnh Ngừ nghiêng đầu tựa vào góc tường cơ thể không ngừng vận vẹo, thoạt nhìn anh còn tưởng mình nhận sai người.

Mẹ Thuộc Tuấn đơn thân nuôi con, cuộc sống hàng ngày đều trông vào những đồng tiền mẹ Thiệu đi bán hàng vất vả. Lúc trước anh thi vào trường quân đội vì trường quân đội không cần đóng học phí, đồng thời còn có tiền trợ cấp.

Buổi tối cùng mẹ Thiệu đi bán hàng ở vỉa hè, sắp khuya rồi, bọn họ đã dọn hàng và chuẩn bị đi về.

Khi nhìn thấy Tăng Tĩnh Ngừ, khuôn mặt tuần tú của Thiệu Tuấn hiện lên vẻ khác lạ. Đã trễ thế này cô còn ở trong này làm gì? Sau đó anh ngẩng đầu nhìn cái tên treo trên tường: quán bar 1984. Đột nhiên trong lòng hiểu ra, người có tiền nếu cảm thấy nhàm chán thì sẽ đến nơi này để giải trí.

Cũng không thể nói rõ cái cảm giác chán ghét này, bọn họ không cùng một thế giới, cuộc sống khác nhau cũng là bình thường. Thiệu Tuấn quay đầu chuẩn bị đi, thì lúc này Tăng Tĩnh Ngừ bắt đầu trở nên lạ thường, chỉ thấy cô gái kia giống như đang luyện Thiết Đầu Công, đứng nghiêng người không ngừng đưa đầu đụng vào tường, giống như đang chịu một loại cảm giác đau đớn nào đó.

Thiệu Tuấn nhạy cảm phát hiện ra Tăng Tĩnh Ngừ không được bình thường, dừng xe lại, lên tiếng chào mẹ Thiệu xong lập tức đi đến trước mặt Tăng Tĩnh Ngừ.

“Tăng Tĩnh Ngừ, Tăng Tĩnh Ngừ?” Thiệu Tuấn thử gọi hai tiếng.

Lúc này thần trí của Tăng Tĩnh Ngừ đã bắt đầu tan rã, mơ hồ nghe thấy có người gọi mình, híp mắt, cắn môi, từ từ quay đầu lại.

Khi nhìn thấy sắc mặt ửng hồng của Tăng Tĩnh Ngừ, trong lòng Thiệu Tuấn cảm thấy khác thường, anh đúng là chưa từng nhìn thấy mặt này của Tăng Tĩnh Ngừ, trong ấn tượng của anh, Tăng Tĩnh Ngừ rất giống cạp cái.

Bởi vì đụng rất mạnh, trên trán Tăng Tĩnh Ngừ đã sưng lên một cục. Thiệu Tuấn dang bàn tay rộng đến bên trán Tăng Tĩnh Ngừ. Anh vốn là tốt bụng muốn xem xem cô có phải bị sốt rồi không. Nhưng ai biết tay anh vừa đụng vào làn da của Tăng Tĩnh Ngừ, thì cả người cô lại dựa vào người anh, hai tay lại vòng qua cổ anh. Đôi má khê cọ vào cổ anh.

Thiệu Tuấn bị hành động của cô dọa sợ, sau đó mới phản ứng được rằng cô có thể đã bị người ta hạ thuốc, ở những chỗ như này trúng chiêu này là quá bình thường, huống hồ cô gái này lại ăn mặc phòng tình vận chùng như vậy.

Thiệu Tuấn mạnh mẽ lôi Tăng Tĩnh Ngừ từ trên người anh xuống, lực kéo của anh rất lớn, nếu không anh cũng sẽ không lôi được cánh tay của cô ra, lúc này Tăng Tĩnh Ngừ đã sớm ngã trên đất rồi.

Đột nhiên bị ngã làm cho Tăng Tĩnh Ngừ tỉnh táo lại không ít, nhìn thấy Thiệu Tuấn đứng trước mặt mình, cô giống như nhìn thấy vị cứu tinh đến, nước mắt bắt đầu rơi.

“Anh nhanh đi cứu Trịnh Ninh và Thẩm Ngôn đi, bọn họ còn đang ở bên trong, tôi van cầu anh, làm ơn đi cứu bọn họ đi, đi cứu bọn họ đi.”

Thiệu Tuấn có chút tức giận liếc mắt nhìn Tăng Tĩnh Ngừ một cái. Làm huấn luyện viên của các cô một tháng, không dám nói ai anh cũng hiểu rõ, nhưng ít nhất ba người Tăng Tĩnh Ngừ anh có thể hiểu được. Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh, hai người họ đều là người nhu thuận, điềm đạm nho nhã, cũng chỉ có Tăng Tĩnh Ngừ mới nghĩ ra cái chỗ này. Thiệu Tuấn có chút bất đắc dĩ thờ dài, trực tiếp bế ngang Tăng Tĩnh Ngừ lên.

Thiệu Tuấn đưa Tăng Tĩnh Ngữ đến xe hàng nhà mình, “ Mẹ, mẹ trước hết đưa cô ấy về nhà, con sẽ trở về ngay.” Nói với mẹ Thiệu một câu, anh liền xoay người hướng cửa quán 1984 mà tới.

Lúc Thẩm Ngôn quay lại, Trịnh Ninh và Ngô Chi Tường còn đang đánh. Trịnh Ninh trước kia đã học qua quyền đạo, nhưng mà chỉ biết một chút, khi cùng Ngô Chi Tường đánh nhau, rõ ràng là kém hơn nhiều.

Lúc này trên mặt Trịnh Ninh có chút mệt mỏi, trên sàn nhảy mọi người cũng đã dừng lại, chủ động đứng thành một vòng tròn bên cạnh xem diễn trò, thậm chí còn ồn ào huyt sáo.

Trịnh Ninh là một cô gái cực kỳ bướng bỉnh, tuyệt đối không chịu thua, Ngô Chi Tường nhìn ra điểm này, nên ra tay càng ngày càng ác độc. Dù sao trong lòng hắn còn ghi nhớ Tăng Tĩnh Ngữ vừa rồi đã bị đưa ra ngoài.

Thẩm Ngôn nhìn Trịnh Ninh bị thương thì lo lắng không thôi, cô không biết gì cả, chỉ có ở trong tối giúp đỡ, thừa dịp Ngô Chi Tường đưa lưng về phía mình cô đi đến mạnh mẽ giữ chặt eo của Ngô Chi Tường, Trịnh Ninh một cước đá vào mệnh căn của Ngô Chi Tường, người hắn bị giữ tránh né không kịp, trúng cước nhện không được kêu lên một tiếng.

Thấy tình hình càng ngày càng khó kiểm soát, bảo vệ rốt cục không nhịn được phải ra tay. Một đám hung thần tiến đến, bắt lấy Trịnh Ninh và Thẩm Ngôn.

Bảo vệ đầu tiên đến trước mặt Ngô Chi Tường, vẻ mặt lấy lòng nói: “ Ngô thiếu, cậu xem hai người kia nên xử lý như thế nào.”

Ngô Chi Tường vận vẹo liếc nhìn Trịnh Ninh một cái, một cái tát mạnh mẽ giáng lên mặt Trịnh Ninh, mặt cô sưng vù lên.

Vẫn còn chưa hả giận, lại dùng lực hướng bụng Trịnh Ninh đá một cước.

“A” Trịnh Ninh hét to một tiếng. Hai tay Thẩm Ngôn bị người phía sau khóa chặt không nhúc nhích được, cô liền dùng chân đá loạn xạ về phía Ngô Chi Tường: “ Mau buông cô ấy ra, buông cô ấy ra.” Thẩm Ngôn tức giận đến độ mắng cũng không thành.

Nghe vậy Ngô Chi Tường cười lạnh lùng, đi đến trước mặt Thẩm Ngôn, giơ tay bóp chặt cằm của cô, “ Buông cô ta ra đi.... Chắc chắn, vừa rồi tôi còn chưa nhìn tới, không ngờ cô cũng xinh đẹp như vậy.... Ôi, thật thơm.” Ngô Chi Tường cố ý dí sát vào mặt Thẩm Ngôn, hung hăng hít một hơi.

Khi Thiệu Tuấn đi vào liền nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng này. Trịnh Ninh cùng Thẩm Ngôn đều bị hai người đàn ông khóa chặt hai tay ở sau lưng không thể động đậy, Trịnh Ninh ở một bên mắng to: “ TMD vô lại, đồ khốn nạn, mày chết không được từ tể....”

Về mặt Thẩm Ngôn quát cường xoay đầu.

Thấy thế, Thiệu Tuấn nhủ chặt mày, đi đến trước mặt Ngô Chi Tường, lạnh lùng nói: “ Buông cô ấy ra.”

“Hừ” Ngô Chi Tường cười châm chọc, buông lỏng bàn tay đang nắm cầm Thẩm Ngôn, quay đầu nhìn về phía Thiệu Tuấn, ra vẻ ghét bỏ ngoáy lỗ tai, thừa dịp Thiệu Tuấn không chú ý, đột nhiên ra chân quét một cước về phía Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn nghiêng về phía sau, né tránh một cước của Ngô Chi Tường. Tiếp theo ra một quyền nhắm thẳng vào mặt Ngô Chi Tường mà đánh.

Thiệu Tuấn là người có thành tích văn hoá và kỹ năng quân sự rất tốt, công phu của Ngô Chi Tường có thể đánh với Trịnh Ninh, nhưng ở trước mặt Thiệu Tuấn thì không đáng nhắc tới.

Động tác của Thiệu Tuấn rất mạnh mẽ, dứt khoát, làm Ngô Chi Tường liên tiếp lui về sau. Ngô Chi Tường giận sôi máu, quay ra nhìn đám bảo vệ đang đứng ở một bên xem kịch vui lớn tiếng quát: “ TMD còn không mau lên cho tao.”

Nghe vậy bốn năm người bảo vệ có thân hình cao lớn ùn ùn kéo tới, quyền cước gia tăng tiến về phía Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn hừ lạnh một tiếng, không có chút nào sợ hãi tiến lên. Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh lúc này cũng đã được buông ra, hai người đứng chung cùng một chỗ, bốn tay nắm chặt, vô cùng lo lắng nhìn Thiệu Tuấn đang đánh nhau cùng bảo vệ.

Trịnh Ninh khẽ nhíu mày, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía “ Chiến Trường”. Trong lòng hiện lên một tia lo lắng: “ Cậu nói huấn luyện viên có thể đánh thắng được nhiều người như vậy không?”

“ Đánh không thắng cũng không sao, tớ đã gọi điện thoại cầu cứu rồi, chỉ cần kéo dài thời gian là tốt rồi.” Cô đã gọi điện cho Mục Tử Dương, cô không còn gì phải sợ nữa, cho dù Thiệu Tuấn đánh không lại cũng không sao.

Thẩm Ngôn dùng mobile phone, lúc ấy cô không ngắt điện thoại mà nhét vào túi quần. Mục Tử Dương chỉ có thể thông qua điện thoại mới có thể biết được tình huống ở bên kia. Quán bar cực kỳ âm ỉ căn bản nghe không ra Thẩm Ngôn đang nói cái gì, nhưng lại không muốn ngắt máy.

Nửa giờ sau Mục Tử Dương mới đến 1984, khi đó quán bar đã bị đóng cửa rồi. Đã không còn có âm nhạc, không có những tia sáng mờ mờ lung lung, chỉ có một cái đèn chói mắt ngay tại chính giữa quán bar. Mười mấy người cảnh sát mặc đồng phục màu xanh đậm

Thiệu Tuấn, Trịnh Ninh và Thẩm Ngôn ba người đứng chung một chỗ, cảnh sát đang thẩm vấn bọn họ.

Ngô Chi Tường trên mặt vẫn còn máu, khóe môi vẫn lưu lại một tia máu vừa mới ngừng chảy. Hắn ta một mực chắc chắn ba người đối diện là cố ý tới quán bar gây sự.

Khi Mục Từ Dương vào cửa liếc mắt liền nhìn thấy vẻ mặt chật vật của Thẩm Ngôn. Thẩm Ngôn không nghĩ là sẽ tới những chỗ như thế này, ăn mặc tự nhiên, thoải mái mà vào. Chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với quần bò màu xanh đậm. Lúc này quần áo cô đã có nhiều nếp gấp, lác đác có vài tia máu.

“Lão Đại, bên này.” Triển Niên là chiến hữu cũ của Mục Từ Dương, bây giờ là đại đội trưởng phòng cảnh sát hình sự của thành phố Y. Khi Mục Từ Dương nhận được điện thoại cầu cứu của Thẩm Ngôn liền gọi điện cho Triển Niên để cho anh ta dẫn người tới trước. Từ quần khu đến trung tâm thành phố, xe chạy nhanh nữa cũng hết ít nhất nửa giờ, khi đấy hắn rất sợ mình tới không kịp.

Triển Niên đến thấy Thiệu Tuấn và bảo vệ đang đánh nhau. Lấy có “Có người báo án.” Nơi này buôn bán thuốc phiện liền tới kiểm tra bắt nạt. Cứ như vậy Thiệu Tuấn và bảo vệ đang đánh nhau thì bị ngăn lại.

Kế tiếp là cảnh sát chuyên nghiệp kiểm tra. Thiệu Tuấn cùng đám người bảo vệ vừa rồi đánh nhau bị đưa đi thẩm vấn.

Thẩm Ngôn khi nghe thấy Triển Niên gọi Mục Từ Dương là “lão đại” mới quay lại nhìn. Cô còn tưởng rằng cảnh sát là đến kiểm tra như thường lệ, ko nghĩ tới là Mục Từ Dương gọi tới, trong lòng ngũ vị tạp trần, có cảm kích, có áy náy.

“Cảm ơn, Triển Niên.” Mục Từ Dương đi ra phía trước cùng Triển Niên bắt tay.

Triển Niên cười vỗ mạnh một cái vào cánh tay Mục Từ Dương, “Đều là anh em, nói cảm ơn với không cảm ơn cái gì.”

Mục Từ Dương hiểu ý. Rồi sau đó quay đầu nhìn thoáng qua Thiệu Tuấn đang ngồi bên cạnh Thẩm Ngôn, ánh mắt sắc bén hận không thể đem Thẩm Ngôn từ hình ngay tại đây.

Thẩm Ngôn tự biết đuối lý, nhẹ giọng nói một câu: “Thật xin lỗi.”

Mục Từ Dương căn bản không để ý đến Thẩm Ngôn, nói với Triển Niên một câu cậu giải quyết việc này đi, sau đó chuẩn bị rời đi.

Thẩm Ngôn biết chính mình không tốt, chộc cho Mục Từ Dương tức giận, gắt gao cắn môi không dám nói lời nào.

Một bên Trịnh Ninh tốt bụng đẩy bả vai Thẩm Ngôn, thấp giọng nói: “Thủ trưởng đang đợi cậu đấy.”

Thẩm Ngôn ngẩng đầu mắt nhìn Mục từ dương đã đi ra, dưới ngọn đèn làm cho thân hình hình trở nên cường tráng ngay trước mắt cô, khí chất dọa người, bên trong ẩn chứa phần nộ, còn có cả lo lắng cùng bất đắc dĩ. Cô đột nhiên cảm thấy chính mình giống như bị người nào đó mạnh mẽ gõ một búa, trái tim đột nhiên căng thẳng, mắt không tự chủ được nhìn theo Mục Từ Dương rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Nhà của Thiệu Tuấn rất nhỏ, ở khu dân cư nghèo. Nhà rất bé, chỉ có một phòng ngủ, một phòng khách, cộng lại mới có hơn ba mươi mấy mét vuông. Rất ít khi có khách đến, đều là mẹ Thiệu ngủ trong phòng. Thiệu Tuấn ngủ ngoài ghế sofa.

Về đến nhà, mẹ Thiệu trực tiếp đưa Tăng Tĩnh Ngữ vào phòng ngủ, đặt cô lên giường của mình.

Tăng Tĩnh Ngữ không ngừng vận vẹo cơ thể, miệng không ngừng kêu: Nóng quá, nóng quá.” Thậm chí còn cởi cả quần áo của mình nữa.

Mẹ Thiệu là một người phụ nữ lương thiện và nhất gan, không được đi học, năm đó chồng bà ở bên ngoài, về sau dám công khai mang tiểu tam về nhà, bà ngay cả một câu mắng cũng không mắng được, sau cùng vẫn là Thiệu Tuấn khóc rống lên đuổi người phụ nữ kia ra khỏi cửa. Mẹ Thiệu đối với loại tiểu tam này cảm hận đến tận xương tủy. Mà lúc này Tăng Tĩnh Ngữ, bất luận là cách ăn mặc hay là những động tác mà cô làm, đều rất khó làm cho người ta nghĩ rằng cô là một cô gái ngoan.

Đặc biệt là khi đứng trước cửa quán 1984, Tăng Tĩnh Ngữ một chút cũng không để ý ánh mắt của những người xung quanh liền cứ như vậy mà ôm lấy Thiệu Tuấn. Cái này đã làm cho mẹ Thiệu chịu không nổi, hướng chỉ bây giờ cô gái này còn động một tí là cởi quần áo, lại càng làm cho mẹ Thiệu nhịn không được nhú mày.

Nếu con trai tìm một người như vậy về làm con dâu, về sau sẽ như thế nào đây. Trong lòng mẹ Thiệu không ngừng nghĩ ngợi.

Thiệu Tuấn bị đưa đến cục cảnh sát để lấy lời khai, một lúc sau mới được về nhà.

Vừa mới bước vào nhà đã bị mẹ Thiệu chặn ngay ngoài cửa, hỏi cô gái kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có phải là bạn gái của anh hay không.

Thiệu Tuấn là người con rất hiếu thuận, trên mặt hiện lên vẻ mệt mỏi nhưng nghe xong câu hỏi của mẹ thì không nhịn được cười nhẹ.

“Mẹ, trí tưởng tượng của mẹ quá phong phú rồi, cô ấy làm sao có thể là bạn gái của con được.” Nghĩ lại Tăng Tĩnh Ngữ ở trường học hung dữ như cọp cái vậy, anh trốn còn không kịp nữa là, huống chi còn là con gái của quân trưởng. Bạn gái? Làm sao có thể.

Nhưng mà, đôi khi những việc cảm thấy không có khả năng lại biến thành sự thật.

Mặc dù biết rằng con trai sẽ không nói dối, nhưng mẹ Thiệu vẫn có chút lo lắng, từ trước đến nay có thể đến quán bar tiêu phí, đều là những nhân vật có tiếng có quyền, mẹ con bọn họ về sau nên làm thế nào bây giờ.

“Vậy cô gái đó là ai? Không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.” Mẹ Thiệu là người đã trải qua nhiều khó khăn, tự nhiên sẽ không muốn có thêm chuyện gì xảy ra.

Thiệu Tuấn cực kỳ hiểu rõ ý nghĩ của mẹ mình, lúc này Tăng Tĩnh Ngữ nhìn qua quả thật không giống một cô gái ngoan.

“Mẹ đừng lo lắng, không có việc gì. Cô ấy là học sinh mới khoa y học của trường con, là con gái của quân trưởng, sẽ không gây ra rắc rối gì đâu.”

Nghe xong lời này, mẹ Thiệu mới an tâm. Bà không cần cái gì đại phú đại quý, chỉ cần con trai có công việc, sau này cưới cô con dâu hiền lành, sinh một đứa cháu khỏe mạnh, như vậy đời này của bà đã hạnh phúc lắm rồi.

Phòng ngủ rất nhỏ, chỉ có một chiếc giường đơn cùng một ngăn tủ đựng quần áo. Tăng Tĩnh Ngữ không an phận nằm trên giường, quần áo đã sớm bị cô cởi ra lung tung hết rồi, đai váy rơi xuống, lộ ra làn da trắng như tuyết, váy đã vén lên đến chỗ trên lưng, lộ ra bắp đùi trắng nõn nà. Ngay cả khăn mặt đặt trên trán cũng đã rơi xuống đất.

Khuôn mặt Thiệu Tuấn không khỏi hiện lên một tia xấu hổ. Anh luôn lạnh lùng, chưa bao giờ cùng một cô gái nói chuyện, càng đừng nói ***** bạn rồi. Thấy Tăng Tĩnh Ngữ phát cuồng chuẩn bị kéo cả nội y xuống, Thiệu Tuấn liền đem chăn ôm lấy Tăng Tĩnh Ngữ trực tiếp đến phòng tắm.

Không gian nhỏ hẹp không có bồn tắm xa hoa, không có nước ấm, chỉ có một vòi hoa sen cùng với nước lạnh.

Thiệu Tuấn gắt gao ôm lấy Tăng Tĩnh Ngữ đang bọc trong chăn, xả nước lạnh ào ào xuống đầu cô, mẹ Thiệu nhìn con trai mình, vẻ mặt lo lắng, nhưng không nghĩ ra cách giải quyết, chỉ có thể đứng một bên yên lặng nhìn.

.....

Bên kia. Trịnh Ninh và Thẩm Ngôn từ cục cảnh sát đi đến bệnh viện cùng Mục Từ Dương.

Ngoại trừ má trái bị Tăng Tĩnh Ngữ đánh sưng lên, nơi khác cũng không có bị thương. Trịnh Ninh thì lại khác, cùng Ngô Chi Tường đánh nhau lâu như vậy, trên người, trên mặt đều bị thương.

Phòng xử lý vết thương.

Mục Từ Dương ngồi một bên, sắc mặt lạnh lẽo lại giống như chỉ cần ai lại gần là có thể bị đông lại thành một khối băng. Y tá đưa cho Thẩm Ngôn một túi chườm nước đá để cho bên má cô bớt sưng. Trịnh Ninh bị thương cũng tính là nặng, không biết có bị thương đến nội tạng không, bác sĩ đề nghị cô nên đi siêu âm trước.

“Anh vẫn còn giận sao?” Thẩm Ngôn đoán không ra Mục Từ Dương đang nghĩ gì, trong lòng có phần hốt hoảng.

Mục Từ Dương liếc mắt nhìn Thẩm Ngôn một cái, nhàn nhạt nói một câu “Không có.” Không nghe ra bất kỳ loại cảm xúc gì.

Thẩm Ngôn biết Mục Từ Dương đang nói dối, hôm đó để hấn chờ lâu như vậy, không tức giận mới lạ. Thẩm Ngôn áy náy : “Em biết mình cực kỳ tùy hứng, để anh đợi lâu như vậy.....” Sắp xếp lại suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng Mục Từ Dương, giống như một chiến sĩ đang chuẩn bị kháng khái chịu chết.

“Em rất do dự có nên đi gặp anh hay không, em nghĩ anh sẽ rất tức giận. Nhưng khi đó em thật sự không biết nên đối mặt với anh như thế nào. Em cũng sẽ không biết nên nói gì, em.....” Suy nghĩ của Thẩm Ngôn bắt đầu hỗn loạn. “Còn chuyện buổi tối đi quán bar, em không muốn đi, là Tăng Tĩnh Ngữ rất muốn đi, em với Trịnh Ninh không khuyên được, không yên tâm về cô ấy nên em mới đi cùng. Em cũng không nghĩ tới mọi chuyện sẽ như vậy.” Giọng nói của Thẩm Ngôn càng ngày càng nhỏ.

Mục Từ Dương nhàn nhạt nhìn về khăn trướng của Thẩm Ngôn, nghe cô vội vàng giải thích, tất cả tức giận nháy mắt đều biến mất. Hấn nghe nói bây giờ các cô gái yêu đương từ rất sớm, mười bảy mười tám tuổi mà bạn trai đã thay đổi nhiều lần, thời gian này Thẩm Ngôn đối với hấn rất lạnh nhạt, hấn còn cho rằng trong lòng cô đã có người khác. Nhưng mà theo lời cô nói, có thể thấy được cô gái này chưa từng thích ai khác, cũng không có yêu ai, thậm chí ngay cả một nụ hôn mà còn bị dọa.

Trong lòng Mục Tử Dương hiện lên một tia mừng thầm, nhưng trên mặt vẫn giống một khối băng. Thẩm Ngôn cho rằng Mục Tử Dương vẫn giận, hết sức ủy khuất nín thở.

Bác sĩ đứng ở bên cạnh bị coi là không khí cuối cùng cũng không nhận được nói:

“Người trẻ tuổi thì nên độ lượng rộng rãi một chút, cô ấy cũng đã giải thích rồi.”

Mục Tử Dương nhận không được giựt giựt khóe miệng, hẳn có nói giận thẩm ngôn sao? Có nói không tha thứ cho cô sao?”

“Anh thật sự không giận.” Lần này giọng nói của Mục Tử Dương ôn hòa hơn rất nhiều. Nếu không có người ngoài ở đây, nếu trên người anh không mặc quân trang, hẳn đã sớm ôm Thẩm Ngôn vào lòng rồi.

Không đến vài phút Trịnh Ninh đã trở lại rồi. May mà không có tổn thương đến nội tạng.

Trên đường trở về, Mục Tử Dương lái xe, Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh hai người ngồi phía sau.

Trịnh Ninh là một người tò mò, không nhận được kéo cánh tay của Thẩm Ngôn hỏi: “Thẩm Ngôn, cậu và thủ trưởng có quan hệ gì vậy?”

Thẩm Ngôn suy nghĩ một hồi, sau cùng trịnh trọng nói ba chữ: “vị hôn phu” có vẻ như nên gọi là chồng tương lai.

Nháy mắt Trịnh Ninh cả người cứng đờ, nhìn chằm chằm Thẩm Ngôn giống như thấy quỷ. Không phải đâu, Thẩm Ngôn mới bao nhiêu tuổi, vị hôn phu?

Cô có chút không dám tin, “Thật hay giả?”

Thẩm Ngôn có chút buồn cười nhìn Trịnh Ninh, “Thật, so với trần châu còn thật hơn.”

Mục Tử Dương đang lái xe nghe câu chuyện của hai người, vậy mà không cảm thấy huyền ảo. Đặc biệt là khi nghe Thẩm Ngôn nói ba chữ “vị hôn phu”, hẳn đột nhiên cảm thấy tâm tình thật tốt, toàn thân sung sướng, khóe miệng không ngừng cong lên.

Ngày hôm sau Tăng Tĩnh Ngữ tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, ngủ trên một chiếc giường xa lạ, kinh khủng nhất là quần áo của cô cũng rất lạ, làm cho người ta hoảng sợ. Một bộ áo ngủ hoa màu hồng nhìn cực kỳ thô tục.

Tăng Tĩnh Ngữ đánh giá căn phòng này, phản ứng đầu tiên là, cô không bị người khác bán vào một khe núi kèn rạch nào chứ. Nhưng mà ý nghĩ này chỉ trong chớp mắt. Bởi vì ngay lúc đó mẹ Thiệu đi vào gọi cô ra ăn cơm rồi.

Khi nhìn thấy Thiệu Tuấn, trong đầu cô mơ hồ hiện lên một chút cảnh tượng, nhưng mà cô lại không dám xác định.

“Hôm qua là anh đã đến cứu tôi?”

“Cũng không thể nói là đến cứu, vừa lúc đi ngang qua.”

Tăng Tĩnh Ngữ nhận không được giựt giựt khóe miệng. Cứu thì cứ nói là cứu, khách sáo làm cái gì?

“Tuy trước kia tôi luôn cùng anh đối nghịch, nhưng mà tôi cũng không phải người không phân biệt được đúng sai, cảm ơn anh.” Nếu mà ngày hôm qua Thiệu Tuấn không đúng lúc xuất hiện, cô thật sự không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“Không có việc gì.” Thiệu Tuấn đứng ở bên cạnh bàn ăn trả lời.

Tăng Tĩnh Ngữ đã đói đến mức ngực dán vào lưng rồi. Một tay cầm lấy bánh bao, một tay cầm lấy sữa đậu nành, hung hăng cắn một miếng, giống như quỷ chết đói, ăn ngấu ngiến.

“Ăn từ từ thôi.” Mẹ Thiệu sợ cô bị nghẹn.

Thiệu Tuấn cúi đầu nhìn Tăng Tĩnh Ngữ đang ăn, khóe miệng giật giật, nhắc nhở: “Buổi sáng Thẩm Ngôn gọi điện cho tôi, nói đã gọi ba cô tới đón cô. Va li ở khách sạn cô ấy sẽ mang đi, đến lúc đó cô chỉ cần về trường học.

Tăng Tĩnh Ngữ “A” một tiếng, mang theo một chút không cam lòng, cùng bất đắc dĩ, gọi quân trưởng đến đón cô, vậy sẽ chết cực thảm đi. Nếu không chết cũng bị lột da.

Mẹ Thiệu nhìn ra Tăng Tĩnh Ngữ không tình nguyện, mỉm cười khuyên giải: “Thiên hạ này có ba mẹ nào không thương con, ba cháu cũng là vì muốn tốt cho cháu thôi.”

Tăng Tĩnh Ngữ cong cong môi, nhìn vào ánh mắt thân thiết của mẹ Thiệu, mỉm cười: “Cháu biết, cháu chỉ nói ngoài miệng như vậy thôi.”

Ba cô rất bận, quanh năm suốt tháng cũng không về nhà. Có một lần mẹ cô bị viêm ruột thừa, nằm viện hơn nửa tháng, nhưng mà ba cô một lần cũng không về thăm. Sau đó mẹ không chịu nổi loại cô đơn tịch mịch này, liền đi theo người khác. Từ đó cô bắt đầu nghịch ngợm, ở đâu cũng cãi nhau, rất

thích cùng ba đối nghịch.

Khác với ngày hôm qua, hôm nay vừa nói mấy câu mẹ Thiệu đã cảm thấy Tăng Tĩnh Ngừ chính là một cô bé chưa lớn, nhin không được nói thêm vài câu.

“Tiểu Ngừ à, có chuyện gì thì nói từ từ với ba, những chỗ như thế con gái vẫn là không nên đi, rất dễ xảy ra chuyện. Thiệu Tuấn hôm qua ôm cháu đi tắm nước lạnh, bác ở bên cạnh nhìn mà còn rất lo lắng. Nếu ba cháu nhìn thấy, không đau lòng mới là lạ.”

Tăng Tĩnh Ngừ đang uống sữa đậu nành đầu hơi ngẩng lên, liếc mắt nhìn Thiệu Tuấn, chỉ thấy Thiệu Tuấn đang chăm chú ăn, giống như không nghe được hai người đang nói chuyện.

Tăng Tĩnh Ngừ đột nhiên cảm thấy có phần thất bại. Không tự chủ được bắt đầu sợ hãi. Lúc quán huấn chỉ cần có cơ hội là cô lại cùng anh đối nghịch. Anh chắc là không thù dai đâu.

Có phải anh cực kỳ chán ghét cô?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Tăng Tĩnh Ngừ bị quân trưởng đưa đi, nghe nói còn bị quân trưởng răn dạy một trận ngay trước mặt mẹ con Thiệu Tuấn. khi Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh biết được, cực kỳ vô lương tâm mà cười to.

Trịnh Ninh ngồi trên ghế sofa nhà mục tử dương, một tay cầm điều khiển một tay ôm cái gối ôm, tự nhận là khách quan mà nói: “Tĩnh Ngừ là người tốt, rộng rãi thẳng thắn, có nghĩa khí, có hơi nghịch, nhưng cũng đã bị giáo huấn rồi.”

Thẩm Ngôn vẫn im lặng, ngày hôm qua cô suy nghĩ cả đêm, từ lúc trùng sinh đến bây giờ cũng đã được hơn hai tháng. Cô mỗi ngày đều rất cẩn thận, với ai cũng đều duy trì khoảng cách nhất định, sợ lộ ra bất kỳ sơ hở nào. Đến khi vào trường đại học X, ở đó không có ai biết cô, ở đó cô có thể hoàn thành giấc mơ vào trường đại học của chính mình, không cần phải giả vờ, không cần sợ ai sẽ phát hiện ra cô.

Cô tự nhận mình là một người không có chủ kiến. Đời trước bố mẹ cô đều là nhân viên công chức, chức vị không cao, nhưng cũng được coi là gia đình bậc trung, bố mẹ coi cô nhưng một nàng công chúa mà nuông chiều, đưa cô đi học piano, học ballet, tất cả đều chuẩn bị tốt, cô chỉ cần làm theo là tốt rồi.

Nhưng mà hiện tại cô không có ba mẹ ở phía trước chỉ bảo, cô cảm thấy mê mang nhưng suy nghĩ một đêm, càng nghĩ lại càng tức giận, uổng công cô đã được trùng sinh trở lại một lần, một chút cũng không thấy lớn lên, ngược lại càng ngày càng thấy giống trẻ con hơn rồi. cô đối với mục tử dương bốc đồng, nhưng anh vẫn bao dung cô, lúc cô gặp chuyện không may anh còn cho người tới cứu cô. Nghĩ lại cô cảm thấy chính mình thật trẻ con.

“Trịnh ninh, cậu nói nếu đời người có thể lặp lại, cậu sẽ làm như thế nào?” Thẩm Ngôn lại có phần mê mang.

“Lặp lại ư?” Trịnh Ninh cả người dựa vào ghế sofa, ngẩng đầu nhìn trần nhà. Suy nghĩ một phen. “Nếu là mình, vẫn nên là như bây giờ thôi, tớ cảm thấy chính mình bây giờ rất tốt.”

“Như vậy sao?” Thẩm Ngôn hỏi ngược lại.

Trịnh Ninh khó hiểu: “Cậu đang nói cái gì vậy. người nào muốn lặp lại là người có điều tiếc nuối gì đó, mới hy vọng có thể quay lại. Cậu còn ít tuổi như vậy nghĩ quay lại làm cái gì.”

Thẩm Ngôn dùng sức đánh vào trán mình một cái: “Đúng vậy. sao mình lại ngốc như vậy.” cuộc sống của cô vừa mới bắt đầu lại, căn bản không cần lặp lại làm gì, hiện tại cô chỉ cần học thật tốt.

Cả một đêm thẩm ngôn buồn bực nhất thời tốt hẳn lên, có chút lên mặt nhìn trịnh ninh: “Cậu xem cô ấy khiêu vũ còn không bằng xem tớ múa.” Lúc này trên tivi đang phát chương trình nghệ thuật, bên trong có một cô gái đang khiêu vũ.

Thẩm ngôn đứng dậy, kiễng mũi chân lên, xoay người mấy cái liền đến ngay chính giữa phòng khách, phòng khách rất lớn, hoàn toàn đủ cho cô tự do phát huy rồi. Tuy nhiên hiện tại cơ thể cô không còn linh hoạt như trước, cũng may là cơ thể này rất thon thả. Giơ chân, nhấc chân, xoay tròn, nhẹ nhàng linh hoạt.

Buổi sáng Mục Tử Dương chạy về bộ đội xử lý một ít văn kiện của tối hôm qua đang làm dở, lo lắng hai cô gái ở nhà chưa ăn cơm, nên cơm trưa cũng chưa ăn liền vội vội vàng vàng trở về.

Khi mở cửa anh còn tưởng rằng mình đi nhầm nhà, chỉ thấy Thẩm Ngôn đứng bằng mũi chân đứng giữa phòng khách, cả người theo tiết tấu âm nhạc mà

xoay tròn, khuôn mặt trắng nõn mỉm cười, đôi mắt linh động giảo hoạt.

Mục Từ Dương vẫn đứng ở ngay cửa, sững sốt mà nhìn cô chăm chú.

Trịnh Ninh và Thẩm Ngôn không phát hiện ra Mục Từ Dương đang đứng ở cửa, vẫn như cũ đùa giỡn.

“Cậu vậy mà còn biết múa ballet.” Về mặt Trịnh Ninh không tin, phải biết rằng cô rất hâm mộ điệu múa của các cô gái nhỏ. Huống chi Thẩm Ngôn lại xinh đẹp, lại còn biết múa, quả thật là thần tượng của thần tượng.

Thẩm Ngôn dừng lại, cực kỳ thực nữ mà xua tay cúi người, làm một tư thế dễ kết thúc rất đẹp. Lập tức ngẩng đầu nhìn Trịnh Ninh, ánh mắt cười giòn giã, “Tớ lúc trước từng học qua. Còn có piano, nếu có cơ hội tớ sẽ đàn cho cậu nghe.”

Về mặt Trịnh Ninh tràn đầy sùng bái nhìn Thẩm Ngôn, hưng phấn từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, “Tốt quá, tốt quá.” Sau đó, cả người liền dán lên người Thẩm Ngôn, kích động nói: “người đàn ông nào có thể lấy được cậu khẳng định là sướng chết đi.”

Thẩm Ngôn thuận tay ôm lấy eo Thẩm Ngôn, “thật như vậy sao?” nhưng vì sao Mục Từ Dương luôn nhìn cô bằng bản mặt đen như than đó.

Mục Từ Dương nhìn hai cô gái trước mắt ôm lấy nhau, khoé mắt không nhịn được giật giật.

“khụ.....” Mục Từ Dương cố ý hắng giọng một cái, đôi giày vào nhà.

Khoé mắt nhìn hai cô gái trước mắt, nhìn không được mở miệng nói: “hai người ăn cơm chưa?” buổi sáng khi đi hai cô gái này còn chưa rời giường, khi anh đi đã đặt bữa sáng trên bàn ăn và để lại giấy nhắn là mình giữa trưa sẽ về.

“chưa, chúng em đang đợi anh đấy?” Thẩm Ngôn kéo Trịnh Ninh ở trên người cô ra. cực kỳ tự nhiên đi đến bên Mục Từ Dương. Bây giờ cô đối với cuộc hôn nhân này không còn ác cảm như trước.

Mục Từ Dương thoáng mỉm cười, cánh tay dài tự nhiên khoác lên vai Thẩm Ngôn, “Muốn ăn cái gì?”

Thẩm Ngôn lập tức bày ra tư thế bà chủ, ngẩng cao đầu nhìn Trịnh Ninh, “thủ trưởng mời khách đây..... muốn ăn cái gì mau mau nói?”

Trịnh Ninh thấy hai người trước mắt thân thiết với nhau thật sự rất giống đôi vợ chồng, lúc trước cô mù hay sao mới cảm thấy Mạc Nham với Thẩm Ngôn xứng đôi.

Ban đêm mát mẻ, những ánh đèn nhiều màu sắc làm tiểu khu sáng bừng lên.

Sau cơm tối, Trịnh Ninh ngồi trên sofa xem tivi. Mục Từ Dương và Thẩm Ngôn ra ngoài tản bộ. hai người đi vòng quanh tiểu khu một vòng, ai cũng không nói gì.

một trận gió lạnh đi qua, Thẩm Ngôn không tự chủ được ôm lấy hai tay. Mục Từ Dương thấy thế, bước lên cùng Thẩm Ngôn đi ngang nhau, cánh tay dài duỗi ra gắt gao đem Thẩm Ngôn ôm vào lòng.

Thẩm Ngôn bên trong chỉ mặc một bộ quần áo mỏng, bên ngoài thì khoác một chiếc áo màu trắng mỏng, đầu thu nên nhiệt độ ngày đêm chênh lệch rất nhiều, quả thật hơi lạnh, cũng không nghĩ nhiều, Thẩm Ngôn trực tiếp co người lại, sát tới nguồn ấm áp trong lòng Mục Từ Dương.

Mục Từ Dương khẽ cười một tiếng, từ từ thắt chặt cánh tay, “ngày mai anh rảnh, đưa bọn em ra ngoài dạo chơi.”

“vâng” Thẩm Ngôn nhàn nhạt đáp lại một tiếng.

“em và Trịnh Ninh có quan hệ rất tốt?” Mục Từ Dương thử hỏi Thẩm Ngôn. Bình thường thời gian gặp mặt vốn cũng không nhiều lắm, nên nắm chắc cơ hội mới đúng. Đương nhiên anh muốn không chỉ là nói chuyện, nhưng không muốn dọa đến cô gái này, anh vẫn nên lựa chọn kỹ càng.

Thẩm Ngôn ngẩng đầu nhìn Mục Từ Dương cười tươi, “chúng em cùng phòng kí túc xá, còn có Tĩnh Ngữ, Tĩnh Ngữ tính tình rất nóng nảy, nhưng mà người rất tốt, có cái gì tốt nhất đều cùng mọi người chia sẻ, mà còn đặc biệt coi trọng chính nghĩa. Trịnh Ninh là một cô gái cực kỳ ngại ngùng, cô đối với cái gì đều tràn ngập tò mò.....” Thẩm Ngôn nói rất nhiều.

Mục Từ Dương nhìn không được nhú mày, “Vậy còn em? Em thì như thế nào?”

Thẩm Ngôn im lặng, đột nhiên nhớ tới chính mình đã làm những gì, tâm tình đang vui ngay lập tức bắt đầu buồn bực. lòng mi nhắm lại, dâng lên một dòng lo lắng, thật lâu sau mới nghiêm chỉnh trả lời: “Em.... em ngại thơ, ích kỷ, tùy hứng, tự cho là đúng....” Thẩm Ngôn tự oán trách mình, mãi đến khi nói xong cô mới phát hiện, thì ra cô lại không tốt đến như vậy.

Mục Từ Dương buồn cười nhìn cô gái này tự nói chính mình như vậy, trên thế giới làm gì có ai có thể đáng yêu như cô chứ. Cô gái này quả thật không hiểu được việc đời, nhưng cũng không đến mức như vậy. Mục Từ Dương nghĩ đi nghĩ lại, không nhịn được cười to.

Thẩm Ngôn bị anh cười khuôn mặt có phần không nhịn được, trong cơn tức giận dùng khuỷu tay hung hăng đánh vào bụng Mục Từ Dương, ý muốn che

dấu chính mình đang xấu hổ. “như vậy rất tốt sao mà cười?” trừng mắt nhìn Mục Tử Dương, ánh mắt hận không thể cho anh vài cái dao găm xuyên thành tổ ong vô về.

“Ừ” Mục Tử Dương kêu một tiếng, tâm tình kích động đã hồi phục lại, xoay người hai tay dứt khoát đặt trên vai Thẩm Ngôn, sắc mặt có chút trầm trọng: “Em còn chưa đủ trưởng thành, đúng là mỗi người đều từ từ lớn dần rồi trưởng thành lên. không cần như thế mà phủ nhận chính mình. Em rất tốt, nghĩ được hiểu được, làm sai cũng dũng cảm thừa nhận mình sai, tự nhiên sẽ hiểu.”

Thẩm Ngôn gật đầu liên tục, “cám ơn” giọng điệu trầm thấp, có chút nghẹn ngào.

Mục Tử Dương nói làm cô không tự giác nhớ đến ba cô đời trước, trước kia cô có cái gì không hiểu, làm sai, ba cô cũng kiên nhẫn như vậy mà khuyên bảo cô, nói cho cô biết cái gì đúng, cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Bao dung cô, lý giải cho cô.

Mục Tử Dương gặt gao đem Thẩm Ngôn ôm vào trong lòng. Thẩm Ngôn dơ tay ôm lấy eo Mục Tử Dương, đầu vùi sâu vào ngực Mục Tử Dương, trong lòng không hiểu sao dâng lên một phần lệ thuộc.

Đây là lần đầu tiên từ khi cô trùng sinh đến bây giờ cảm thấy kiên định, lần đầu tiên cảm thấy chính mình đứng là tồn tại trên thế giới này, lần đầu tiên cảm thấy chính mình chân chính trở thành Thẩm Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Mục Tử Dương đưa các cô đi nơi có tên là Liên Sơn.

Liên Sơn là một trong những khu du lịch nổi tiếng nhất ở thành phố Y. Thậm chí còn có tin đồn, tới thành phố Y mà không đến Liên Sơn, vậy thì khác gì không đến.

Liên Sơn nằm ở phía tây thành phố Y, cao chừng ba trăm thước, đồi núi uốn lượn. Có chòi nghỉ mát, còn có chùa chiền.

Đi đến chân núi cũng đã chín giờ, Mục Tử Dương vốn là muốn bây giờ xuất phát thì tám giờ có thể đến, nhưng hai cô gái này ngủ chưa chịu dậy, anh đã chạy dọc tiểu khu vài vòng rồi mà hai cô gái này vẫn chưa rời giường.

May mà hôm nay thời tiết tốt. Gió hơi lạnh đi qua, thấm vào lòng người.

Mục Tử Dương đi mua vé vào cửa, Thẩm Ngôn kéo Trịnh Ninh đi tới quán nhỏ bên cạnh xem.

“Thấy thế nào, rất náo nhiệt phải không?” Mục Tử Dương cầm vé, không biết lúc nào đã đi tới phía sau các cô.

“Ha ha, đúng vậy.” Thẩm Ngôn cười vui vẻ nhận lấy vé trong tay Mục Tử Dương, sau đó đem đồ đặt vào ba lô của Mục Tử Dương. Ba người vui vẻ đi đến cửa vào.

Liên Sơn rất lớn, có đường đến thẳng đỉnh núi, có người không muốn đi bộ thì có thể trực tiếp lái xe lên. Nhưng mà Mục Tử Dương cảm thấy cứ đi bộ leo núi thì có vẻ vui và thú vị hơn.

Chân núi có hai đầm sen rất lớn, đầm mang phong cách cổ xưa, có chút lịch sử.

Thẩm Ngôn ôm một cái cột gọi Mục Tử Dương rất to: “Chụp cho em một tấm ảnh.” Sau đó dơ hai ngón tay làm hình chữ V, cười rất tươi.

Mục Tử Dương kéo túi ra lấy máy ảnh, chọn góc độ chụp cho Thẩm Ngôn một tấm.

Trịnh Ninh bên cạnh nhìn hai người hỗ trợ lẫn nhau, vụng trộm hé miệng cười, chỉ chỉ hồ sen phía trước rừng phong, “Đi vào trong đó đi, em chụp cho hai người một tấm “ảnh đám cưới” trước nhé.” Nói xong cũng không chờ hai người, lập tức hướng rừng phong phía trước mà chạy đến.

Trên mặt Thẩm Ngôn hiện lên một tia khó xử, ầm ầm muốn đánh Trịnh Ninh, cũng chạy đi theo. Khoé miệng Mục Tử Dương cong lên, tâm tình thật tốt.

Mục Tử Dương đưa máy ảnh cho Trịnh Ninh, nói: “Làm tốt thủ trưởng mời em ăn bánh kẹo cưới.” Kỳ thật anh không thích chụp ảnh, nhưng mà anh rất muốn có một tấm hình chụp chung với Thẩm Ngôn.

Trịnh Ninh ở một bên kêu to, “Được thôi, vì bánh kẹo cưới”

Thẩm Ngôn trừng mắt nhìn Mục Tử Dương một cái, trên mặt hiện lên một tia tức giận. Tên này nguy trang thật tốt, cô vậy mà cho rằng anh ít nói kiêu lời cộng thêm mặt than. Quả nhiên, nhìn người không thể nhìn diện mạo.

Mục Tử Dương nhìn cô gái trước mặt có vẻ xoắn xuýt, tâm tình thật tốt, cánh tay duỗi dài ra đem cô ôm vào trong lòng, sau đó cúi người xuống, ghé tai Thẩm Ngôn nói nhỏ một câu: “Thật vui, chụp ‘ảnh đám cưới’ đây.”

Ngay lúc này có một trận gió đi qua, lá phong bay đầy trời. Trịnh Ninh chọn thời khắc đẹp nhất nhấn chụp một cái.

Rừng phong lá bay tán loạn, một người đàn ông cao lớn hơi nghiêng đầu chỉ chừa ra một cơ thể cường tráng, một cánh tay khoác lên vai của cô gái, mặt ghé vào nói gì đó với cô gái. Cô gái cũng cực kỳ then thừng, hơi hơi cúi đầu, con người quay vòng, hai má đỏ bừng, tất cả tạo nên không gian ấm áp, vui vẻ làm người ta không thể rời mắt được.

Trịnh Ninh chụp vài tấm mới hô ngừng, sau đó cầm máy ảnh giơ cao lên nói với Mục Tử Dương: “Thủ trưởng, đến lúc đó nhớ mua bánh kẹo cưới cho em đây.”

Mục Tử Dương mỉm cười gật đầu. Về sau Mục Tử Dương lại chụp cho Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh vài tấm ảnh rồi ba người mới tiếp tục đi lên núi.

Mục Tử Dương đi phía trước, Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh cầm máy ảnh xem ảnh đã chụp.

Trịnh Ninh nhìn ảnh vừa chụp “hình đám cưới”, cô cũng vui vẻ mà nói: “Hoá ra mình có thiên phú như vậy, nếu sớm biết mình đã đi làm nhiếp ảnh gia.” Tự kỷ rất nhiều nhưng cũng không quên khen hai người trong ảnh, “Nhìn hai người đúng là rất xứng đôi.”

Dọc đường tin là không được, dù sao thì tin cũng không phải là chuyện gì xấu. trực tiếp nhét máy ảnh vào lòng Trịnh Ninh rồi chạy đến bên cửa kéo Mục Tử Dương đi.

Nhìn cô gái kia hấp ta hấp tấp chạy đến bên anh, trên mặt Mục Tử Dương hiện lên một tia vui vẻ, anh chưa kịp nói gì đã bị Thẩm Ngôn lôi đi, vừa đi vừa nói chuyện: “Một mình đứng cũng không có ý nghĩa, còn không bằng hai chúng ta cùng nhau vào tháp hương.” Cô gái này đúng là thấy anh quá rảnh rồi đây mà.

Mục Tử Dương cũng không giận, để cô kéo tay mình đi đến đội ngũ đang xếp hàng kia. Trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác mềm mại. Lại nói đây là lần đầu tiên Thẩm Ngôn chủ động cầm tay anh, mặc kệ là nguyên nhân gì đi nữa, tóm lại hai người càng ngày càng hoà hợp rồi. Mục Tử Dương không nhìn được hưng phấn, ánh mắt nhìn Thẩm Ngôn tràn ngập nhu tình, đôi mắt đen như mực ẩn chứa nồng đậm sùng nịch.

Mọi người làm lễ rất nhanh, không tới mười phút là đến lượt bọn cô rồi, Thẩm Ngôn cùng Mục Tử Dương tiến lên. Thẩm Ngôn cực kỳ nhu thuận hai tay tạo thành chữ thập, trong lòng nặc niệm “Chúc ba mẹ thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý.” (đôi trước).

Trịnh Ninh tránh làm bóng đèn, nên tiêu sái dẫn đầu đi phía trước. Mục Tử Dương và Thẩm Ngôn hai người đi song song phía sau.

Mấy ngày qua quan hệ của hai người dịu đi rất nhiều, Thẩm Ngôn trước mặt Mục Tử Dương càng ngày càng thoải mái, trong lòng có cái gì cũng sẽ không giấu. Trực tiếp hỏi Mục Tử Dương: “Anh vừa mới cầu cái gì?”

Mục Tử Dương cười nhạt cố ý thừa nước đục thả câu “Em đoán xem?” Không có chút nào ý thức được rằng anh nói câu này có bao nhiêu ngây thơ.

Thẩm Ngôn nghiêng đầu nhìn chằm chằm Mục Tử Dương, khoé miệng cong lên, chỉ cười không nói.

Mục Tử Dương bị cô nhìn có chút sợ hãi, nhìn không được lấy tay sờ sờ mặt: “Trên mặt anh có cái gì sao?”

Trong mắt Thẩm Ngôn hiện lên một tia giao hoạt, ngay lập tức gấp ông đập lưng ông nói: “Anh đoán?”

Mục Tử Dương im lặng một giây mới hiểu rằng mình bị cô gái này sắp xếp vào bẫy, vẻ mặt hắc tuyến. Tuyệt đối là có ý.

Ba người một đường đi xem chút gì đó, sau đó ba tiếng sau mới leo đến đỉnh núi. Đỉnh núi cực kỳ phồn hoa, một hàng khách sạn sát nhau trên đường xếp thành một hàng dài.

Đi lâu vậy nên mọi người đều đã đói, tìm khách sạn nào đó để giải quyết vấn đề no bụng đã.

Mục Tử Dương nghĩ đến lên núi này cũng đã đi gần hết, liền đề nghị xuống núi. Xuống núi so với lên núi thì tốc độ nhanh hơn nhiều, không tới một giờ đã đến chân núi.

Về đến nhà, hai cô gái lập tức ôm máy ảnh chui vào phòng bắt đầu chọn ảnh đã chụp. Mục Tử Dương đi vào thư phòng làm việc của mình.

Tổng cộng hơn một trăm tấm ảnh, hầu như đều là ảnh của hai cô. Mục Tử Dương thì cực kỳ ít, ngoại trừ tấm được gọi là “hình đám cưới”, thì những bức khác đều là cô chụp trộm.

“Cậu nói nếu như Mạc Nham nhìn thấy bức ảnh này thì sẽ như thế nào?” Trịnh Ninh chỉ và bức ảnh được gọi là “hình đám cưới” về mặt tò mò nhìn Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn nhíu mày, thân thể tựa vào chiếc ghế dựa, bắt đầu trầm tư.

Thẩm Ngôn vẫn còn đang suy nghĩ thì Trịnh Ninh đã không chờ nổi nữa rồi.

Thấy Thẩm Ngôn hỏi lâu cũng không trả lời, cô hung hăng ném bả vai Thẩm Ngôn, nhìn không được mà bắt đầu oán giận: “ Cậu không phải là đang nhớ đến học trưởng Mạc Nham chứ?”

Thẩm Ngôn nghe vậy cười, hỏi ngược lại: “ Cậu ánh mắt nào nhìn thấy tớ đang nhớ đến anh ta hả?”

“Tớ hai con mắt đều đã nhìn thấy rồi.” Trịnh Ninh về mặt tình cảm rất dứt khoát, ghét nhất là con gái một chân đứng hai thuyền, thấy Thẩm Ngôn im lặng, cô nhất thời mang theo chút tức giận.

“Lúc trước Mạc Nham bắt đầu theo đuổi cậu sao cậu không dứt khoát cự tuyệt đi.”

Đối với Trịnh Ninh lên án, Thẩm Ngôn cũng dùng không được mà nói: “ Mạc Nham khi nào thì theo đuổi tớ, có lẽ anh ta thích tớ, nhưng cho đến bây giờ anh ta cũng không có nói gì cả. Cậu bảo tớ làm sao bây giờ, trực tiếp chạy tới bảo anh ta là em không thích anh, anh không cần theo đuổi em nữa.” Thẩm Ngôn trừng to mắt nhìn Trịnh Ninh.

Trịnh Ninh cực kỳ thành thực gật đầu: “ Như vậy thì anh ta sẽ không quán lấy cậu nữa rồi.”

Thẩm Ngôn nhìn Trịnh Ninh liếc mắt một cái: “ Vậy nếu anh ta không thừa nhận thì thế nào? Nếu anh ta nói ‘ Học muội em có khả năng hiểu lầm rồi, anh chỉ coi em như một người bạn thôi, em suy nghĩ nhiều rồi. ’ Sau đó thế nào? Sau đó mình liền biến thành tự mình đa tình rồi.”

Trịnh Ninh có phần không tin: “ Anh ta sẽ không thừa nhận?”

Thẩm Ngôn lắc đầu: “ Tớ không biết, nhưng mà nam sinh đều giống nhau đều có vẻ sĩ diện, không thừa nhận cũng là điều bình thường, tớ không muốn bị mọi người nói là kiêu ngạo như khổng tước.”

Trịnh Ninh bắt đầu xoắn suất, cảm khái nói: “ Vậy làm sao bây giờ?” Chẳng lẽ khiến cho mọi người cứ hiểu lầm như vậy?

Thẩm Ngôn nhảy bèn, nói với Trịnh Ninh: “ Cậu gọi điện thoại nói cho Tăng Tĩnh Ngữ biết hôm nay chúng ta đi chơi rất vui vẻ, mọi chuyện sau đó không cần quan tâm nữa rồi.” Cô tuyệt đối tin tưởng Tăng Tĩnh Ngữ là người quan tâm và có tốc độ bát quát nhanh nhất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Mục Tử Dương phải trở về bộ đội, để lại hai cô gái ở nhà trọ mù quáng treu ghẹo nhau.

Đêm trước hôm đi, Mục Tử Dương gọi Thẩm Ngôn vào thư phòng, nhét vào tay cô một tờ chi phiếu.

Thẩm Ngôn có phần không hiểu ra, mắt to nhìn tờ chi phiếu trong tay, “ đưa em làm gì?”

Mục Tử Dương dơ tay xoa đầu Thẩm Ngôn, giọng nói trầm thấp ôn hoà, “ cầm đi, có thời gian thì dùng.”

Thẩm Ngôn không cho là đúng, khăn trương trả lại cho Mục Tử Dương, động tác rất nhanh như là đang cầm một củ khoai lang bỏng, “ Em không cần, anh mau cất đi.”

Mục Tử Dương biết rõ không sẽ không cầm nên bắt đầu chơi xấu, “ Em không phải vị hôn thê của anh hay sao? chồng chăm sóc vợ là chuyện bình thường mà.”

Thẩm Ngôn vương mắt nhử mi nhìn Mục Tử Dương: “ chúng ta còn chưa có kết hôn đâu.”

Mục Tử Dương bắt đầu giả mồm át lễ phải: “ chúng ta “ hình đám cưới” đều đã có.” mỗi lần ở cùng Thẩm Ngôn anh luôn rất ngại thẹn, nhưng chính mình một chút cũng không phát hiện.

Thẩm Ngôn buồn bực, lần này thì cô biết rồi, thì ra bất luận cô có nói thế nào đi nữa thì Mục Tử Dương cũng sẽ tìm lý do nào đó để bắt cô nhận, nếu như vậy thì cô cũng không nghĩ nữa, trực tiếp dứt vào túi tiền, sau đó ngửa mặt nhìn Mục Tử Dương, “ được rồi, trước em giúp anh cất, kì nào anh cần thì em trả lại cho anh.”

“ được” Mục Tử Dương khề lên tiếng, trong lòng buồn cười, đã đưa cho cô thì làm gì có chuyện sẽ lấy lại, cho dù có muốn lấy cũng phải đòi phượng

pháp khác. Vì thế ngay lúc Thẩm Ngôn còn chưa phản ứng, Mục Tử Dương đã mạnh mẽ cúi đầu, chiếm lấy cánh môi mềm mại của Thẩm Ngôn.

từ lần trước hôn cô anh vẫn không có quên được cái loại cảm giác ngọt ngào này. Bây giờ chuẩn bị đi, như thế nào cũng phải thu về được một chút gì đó để an ủi nỗi khổ tương tư chứ.

động tác Mục Tử Dương rất nhanh, Thẩm Ngôn còn chưa kịp nói, đã trở mắt nhìn Mục Tử Dương cúi đầu áp xuống, trong lòng lặng một giây, rồi sau đó cảm người cứng đờ. Mục Tử Dương cười thầm, không có phản đối là tốt rồi, vì thế hôn càng sâu.

một tay nắm eo của Thẩm Ngôn, một tay nâng cằm, sau đó thừa dịp Thẩm Ngôn không chú ý, đầu lưỡi nhích lại, trực tiếp cạy mở hàm răng của Thẩm Ngôn, xâm nhập vào bên trong.

Trong đầu Thẩm Ngôn rối mù. Chân tay có phần luống cuống, nhưng mà cảm thấy hai là hôn phu hôn thê nên cũng không phản kháng. Đặc biệt là Mục Tử Dương dùng lưỡi tiến vào bên trong, làm cô cảm thấy kinh ngạc, đôi mắt trừng to, giống như đang thấy quỷ vậy. Cô vẫn cho rằng hôn môi chỉ là hai người môi chạm môi thôi, hiện tại mới biết được, thì ra hôn môi còn có thể dùng hai đầu lưỡi quấn quýt như thế.

Mục Tử Dương đối với biểu hiện của cô gái cực kỳ bất mãn, có ai hôn môi mà ánh mắt trừng như gặp quỷ không vậy. Cánh tay trực tiếp che mắt to lại.

Cô gái này thế mà nhu thuận, ánh mắt cực kỳ nghe lời mà khép lại, hai tay đặt trên ngực Mục Tử Dương, cả thân thể cũng thả lỏng ra, tựa vào trên người Mục Tử Dương, tuy cô không đáp lại nhưng lại yên lặng nhận lấy.

Sau ba ngày, Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh lấy ảnh chụp hôm trước chọn lại, sau đó đem máy ảnh trực tiếp mua khung cho vào.

Thẩm Ngôn nhìn ảnh “đám cưới” trong tay mà ngẩn người, không tự chủ mà nhớ đến nụ hôn hôm đó của Mục Tử Dương. Khuôn mặt lập tức ửng đỏ.

Trịnh Ninh phát hiện ra Thẩm Ngôn lạ thường, lập tức trêu ghẹo nói: “mới xa nhau thôi mà đã nhớ đến rồi.”

Thẩm Ngôn chợt dạ liếc mắt nhìn Trịnh Ninh, cầm lấy khung ảnh chạy vào phòng ngủ của Mục Tử Dương.

Trịnh Ninh vẫn chưa vừa ý, ở đằng sau tiếp tục kêu to: “Đúng rồi, ảnh đám cưới thì phải treo ở phòng cưới chứ.”

Thẩm Ngôn nháy mắt không nói gì, im lặng thờ dài: cô gái này đi theo Tăng Tĩnh Ngữ học xấu rồi.

.....

Ngày nghỉ đi qua thật nhanh. Tăng Tĩnh Ngữ ở nhà bị phạt “diện bích tư quá”, mỗi ngày không khác gì một năm, mới đến mừng sáu mà đã chạy đến trường học.

Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh về kí túc xá vừa đúng lúc Tăng Tĩnh Ngữ đang nằm ru rú trên giường, nhưng mà cô không có ngủ, nghe được tiếng chia khoá va chạm, liền ngồi dậy vọt lên, nhảy xuống giường.

“thế nào, làm sao lại quay về.” Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh vừa vào đến cửa liền nghe tiếng giọng Tăng Tĩnh Ngữ chua chua.

Hai người hiểu trong lòng mà không nói gì cả, hé miệng cười, vẻ mặt không tha nói tiếp: “không nhớ đâu, không có biện pháp khai giảng mà.”

Lời này Trịnh Ninh nói, cô biết Tăng Tĩnh Ngữ trong lòng buồn bực, cố ý thêm dầu vào lửa.

Tăng Tĩnh Ngữ nghe thấy bắt đầu xù lông, hai tay bóp cổ Trịnh Ninh nói tục: “Fuck, các người hai người vui vẻ, còn bà đây một người với 4 vách tường ngồi suy nghĩ.”

Thẩm Ngôn buồn cười nhìn hai người kia xoay đi xoay lại, không nhanh không chậm đi đến chiếc bàn của mình đặt túi xuống, lấy ra một túi đồ ăn lần trước mua ở Liên Sơn là quà kỷ niệm.

thấy túi trong tay Thẩm Ngôn, Tăng Tĩnh Ngữ không được tự nhiên bĩu môi, “chỉ có như vậy thôi à.”

Tăng Tĩnh Ngữ ngồi ghé bên cạnh Thẩm Ngôn, một tay cầm khoai tây chiên, một tay lật quyển album ảnh, mồm hồ nói không rõ ràng: “NND, chuyện tốt như vậy mà cũng không báo tót, quả là không có lương tâm rồi.” các cô du ngoạn sơn thủy thì cô đang ở trong nhà suy nghĩ việc đã làm, nghĩ lại cảm thấy cực kỳ bực tức.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Thời gian đi ăn tối của trường quân đội rất nghiêm chỉnh, Mạc Nham vốn định đưa Thẩm Ngôn đến căng tin ăn cơm, rồi sau đó hai người lại một đường không có nói gì đi khỏi phòng học tiến về phía sân điền kinh ở phía không xa.

“Mấy ngày nay cảm thấy thế nào?” Mạc Nham dẫn đầu mở miệng.

“Ukm, vẫn được.” Thẩm Ngôn cười nhạt trả lời. “Không cần huấn luyện nên thoải mái hơn nhiều.”

“Đúng vậy, so với huấn luyện, em vẫn thích lên lớp nghe giảng hơn.”

“Vây là tốt rồi.” Mạc Nham đáp nhẹ một câu, sau đó bắt đầu đi vào đề tài chính, “Rất nhanh sẽ đến thời gian chọn lựa bộ đội đặc chủng mỗi năm một lần, đó vẫn luôn là ước mơ của anh, chẳng qua anh không biết đến bao giờ mới được gặp lại, anh sợ chính mình sẽ hối hận cả đời.”

Nói đến đây, Mạc Nham đột nhiên dừng bước lại, xoay người đối diện với Thẩm Ngôn, trong mắt lộ ra tình yêu say đắm làm cho người khác không thể dời đi.

Thẩm Ngôn bị ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn như vậy, cực kỳ không được tự nhiên, nhẹn không được cúi đầu né tránh.

Cô không hề tiếp lời Mạc Nham mà đột nhiên chuyển sang nói chuyện khác: “Bộ đội đặc chủng đều là binh mũi nhọn, nghe nói quá trình chọn lựa đặc biệt tàn khốc, hi vọng anh có thể mã đáo thành công.”

Nghe Thẩm Ngôn nói như vậy, trong lòng Mạc Nham vẫn hiện lên một tia hưng phấn, lập tức tiếp lời nói của cô “Là rất tàn khốc, anh trước kia đã tham gia hai lần chọn lựa nhưng đều đã thất bại, bất quá cho đến bây giờ anh vẫn không nghĩ đến lựa chọn từ bỏ.”

Nói đến lời này trên mặt của Mạc Nham không khỏi hiện lên sự nghiêm túc, kia là một loại hy vọng cùng nhiệt tình khi anh hướng tới.

“Kiên trì chính là thắng lợi, anh sẽ thành công.” Thẩm Ngôn vẻ mặt nghiêm túc vì Mạc Nham mà động viên, vừa nói cong không quên nắm tay, cánh tay gấp lại thành một tư thế cổ vũ, tuy nhiên chính cô lại không thích anh, tuy nhiên từ trước đến nay cô đều cực kỳ kính nể nhưng người có thể vì khát vọng mà không ngừng phấn đấu đi lên.

“Ha ha.” Mạc Nham đã bị bộ dáng nghiêm chỉnh của Thẩm Ngôn làm vui vẻ, nhẹn không được đưa tay ra vuốt vò tóc Thẩm Ngôn một chút, ai ngờ cô lại nhảy cảm như vậy, lùi ra sau một bước, tay của anh cứ như vậy mà khó khăn dừng ở giữa không trung.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, Thẩm Ngôn có chút cứng nhắc hé miệng giả cười, lấy tốc độ nhanh nhất đi về phía trước.

Trên mặt Mạc Nham hiện lên nhàn nhạt thương cảm, thu tay, từ phía sau vượt qua Thẩm Ngôn, lời nói tao nhã nặng nề hơn.

“Kỳ thật lời này nói ra có chút ích kỷ, nếu thực sự trở thành bộ đội đặc chủng, đảm nhận nhiệm vụ nguy hiểm, nghe nói mỗi lần đảm nhiệm nhiệm vụ phải viết trước di thư. Đối với em rất sợ nếu bây giờ không nói về sau khả năng nói ra sẽ không còn cơ hội nữa.” Quan thật, ai biết anh về sau sẽ phát sinh ra chuyện gì? Có phải hay không lại có những người khác tới theo đuổi cô, có thể hay không cô liền đáp ứng người khác, vừa nghĩ đến đây anh liền không thể không nghĩ đến những điều đáng sợ khác.

Tuy anh vẫn không biết nên mở lời như thế nào, nhưng vẫn bị những ý nghĩ vừa nảy làm cho sợ hãi xúc động nói ra lòng mình. “Thẩm Ngôn, làm bạn gái anh, được không?”

Sau đó thấy Thẩm Ngôn không nói gì, chỉ thấy cô gái trước mặt mạnh mẽ dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Mạc Nham, “Mục thủ trưởng? Mục Tử Dương?”

“A.” Mạc Nham đột nhiên cười tự giễu, anh vốn cho rằng Mục Tử Dương đã nói qua với cô rằng làm bộ đội đặc chủng đặc biệt nguy hiểm, nên anh mới bị cự tuyệt triệt để như thế. Bây giờ anh cũng không có tâm trạng để ý đến những thứ này rồi.

“Đúng vậy, là Mục đội trưởng đội pháo binh hai.” giọng nói Mạc Nham rất nhẹ, lộ ra một dòng nhàn nhạt đau thương. “Anh ấy đã từng là người xuất sắc nhất bộ đội đặc chủng, về sau bởi vì làm nhiệm vụ mà bị thương, thậm chí là bị thương rất nặng, lúc ấy thiếu chút nữa liền chết rồi. Mẹ anh là bác sĩ khoa ngoại của bệnh viện tổng lực quân, hôm đó vừa đúng lúc anh đến tìm mẹ, nên thấy được.” hình ảnh ngày hôm ấy cả đời này anh cũng sẽ không quên. Mục Tử Dương cả người đều là máu, xương bả vai, trên đùi, cơ hồ nhìn không ra hình dạng ban đầu, trên khăn trải giường màu trắng toàn là vết máu.

Thẩm Ngôn chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, khó khăn đứng ở đó không nói nên lời. Cô vẫn cho rằng Mục Tử Dương có bối cảnh vững vàng nên mới tuổi còn trẻ mà đã làm đội trưởng, nhưng ai biết được rằng anh lại là bộ đội đặc chủng, thậm chí còn trả giá bằng cả tính mạng của mình. Cô đã chết qua một lần, hiểu được sự sợ hãi của cái chết và sinh mệnh thật đáng quý. Không hiểu sao lại hiện lên một tia đau lòng, nếu không phải lần đó vết thương quá nặng, có phải hay không anh vẫn như cũ là một bộ đội đặc chủng, vẫn như cũ không quan tâm tính đến mạng của mình.

lần đầu tiên Thẩm Ngôn cảm thấy chính mình một chút cũng không có hiểu về Mục Tử Dương, trước kia anh có từng yêu ai không, lúc làm lính đặc chủng từng có những vết thương nào, anh thích ăn cái gì, thích màu gì, đúng là giờ phút này cô lại vội vã muốn biết toàn bộ về anh.

Mạc Nham một mình đắm chìm trong cảm xúc bị thương vì bị thất tình nên không để ý đến Thẩm Ngôn bất thường. Không yêu nhau vậy thì làm bạn bè

đi, anh cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi. Đàn ông nên cảm được thì cũng buông được mới đúng.

cười khỏ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Thẩm Ngôn nói: “Chủ nhật cùng nhau ăn bữa com đi, anh và huấn luyện viên của các em đều đến, gọi cả người trong kí túc xá đến, mọi người cũng nhau gặp mặt.”

“Được.” đều nói đến mức này, Thẩm Ngôn cũng không có cự tuyệt. mà cô còn cân nhắc xem khi nào nên mời Thiệu Tuấn ăn một bữa com, để cảm ơn anh.

.....

chuyện Thẩm Ngôn có vị hôn phu ở kí túc xá 408 đã sớm được công khai bí mật rồi. May mà cô cũng bắt đầu tự nhiên, trực tiếp ở trước mặt bạn cùng phòng nghe điện thoại của Mục Tử Dương mà không cảm thấy khó chịu rồi.

Đương nhiên cũng giới hạn là không nói lời ngon tiếng ngọt ở đó, nếu có thật thì cô vẫn là trốn đến chỗ xa.

Sau khi trở về trường học, Mục Tử Dương cơ hồ mỗi buổi tối trước khi đến thời gian Thẩm Ngôn phải tắt đèn đều gọi cho cô nửa tiếng đồng hồ.

Nhưng mà hôm nay, người nào đó tựa hồ gấp đến không thể chờ nổi muốn nói chuyện để giải nỗi khổ “tương tư” rồi.

Thẩm Ngôn gấp gấp nói quá mót, cũng không chờ Tăng Tĩnh Ngữ và Trịnh Ninh, một mình đã sớm chạy đến khỏi kí túc xá chủ động gọi điện cho Mục Tử Dương.

Lúc này Mục Tử Dương đang ở trong phòng nghiên cứu xem thay đổi âm lượng radio. điện thoại reo lên cũng không có nghe thấy, cho nên không có nhận điện thoại của Thẩm Ngôn.

đầu thu buổi tối rất lạnh, Thẩm Ngôn một tay túm lấy áo một tay cầm điện thoại, cả người đông lạnh rét run. điện thoại gọi đến N lần cũng không thấy ai nhấc máy.

Khi Thẩm Ngôn ủ rũ quay lại kí túc xá, ba người họ đã trở lại.

“không phải nói quá mót sao? Như thế nào mà chúng tớ trở về thì cậu cũng về?” Trịnh Ninh tỏ vẻ rằng mình đang buồn bực, vừa rồi lúc đi thì còn rất tốt, như thế nào mới một hồi không thấy, cả người liền ủ rũ rồi.

Tăng Tĩnh Ngữ lập tức chạy tới xem nào nhiệt: “Đúng vậy, chắc là không ra ngoài tìm một chỗ đất nào đó để giải quyết ngay chứ.”

Nghe vậy, Trịnh Ninh cực kỳ không có đạo đức mà cười, đồng thời còn không quên dơ ngón tay cái lên với Tăng Tĩnh Ngữ. Tăng Tĩnh Ngữ gật đầu tỏ ý đã biết. mà một bên Lý Ngọc đang rửa mặt cũng không nhận được mà cười ra tiếng.

Thẩm Ngôn vốn tâm tình đang buồn, bị các cô nàng này đã kích một phen như vậy, tức giận càng lớn.

tức giận cho mỗi người một ánh mắt xem thường, hung tợn nói với Tăng Tĩnh Ngữ: “xem tớ là cậu à, “không bằng cảm thú.””

Lần này Tăng Tĩnh Ngữ càng vui vẻ rồi. nói “cảm thú” cái danh hiệu này tồn tại còn phải nói đến Thẩm Ngôn, từ khi biết Mục Tử Dương là vị hôn phu của Thẩm Ngôn, cô liền phát huy sở trường “lưu manh” không ngừng nói bóng nói gió với Thẩm Ngôn:

--- ----- cậu đã hôn Mục đội trưởng chưa?

--- ----- mấy lần rồi hả?

--- ----- lần đầu tiên là bao nhiêu lâu?

--- ----- có phải như trong truyền thuyết một đêm bảy lần không?

.....

Tăng Tĩnh Ngữ đùa giỡn vài câu, sau đó Thẩm Ngôn da mặt đã dày đến tận cùng, không có phản ứng với Tăng Tĩnh Ngữ mà lên giường mò chăn rồi đi ngủ. TRong lòng không nhận được mắng Tăng Tĩnh Ngữ cô số lần, mãi đến khi Mục Tử Dương gọi lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 19

Mục Tử Dương theo thói quen rửa mặt xong lên giường là gọi điện thoại cho Thẩm Ngôn. Vừa cầm điện thoại di động đã thấy Thẩm Ngôn gọi cho anh hơn chục cuộc, còn tưởng rằng Thẩm Ngôn đã xảy ra chuyện gì, trong lòng mạnh mẽ cả kinh, khẩn trương gọi lại.

Lúc này Thẩm Ngôn đang đứng ở bồn rửa mặt đánh răng, điện thoại đã sớm bị cô ném lên giường, không tiện nghe điện thoại, tất nhiên cô đoán được là Mục Tử Dương gọi điện, nhưng cũng không thể nghe ngay. Mà trong kí túc xá mọi người đều bận rộn làm việc của mình không rảnh để nghe giúp cô, vì thế điện thoại của Mục Tử Dương không có ai nhận rồi.

Bên kia, Mục Tử Dương đã mạnh mẽ ngồi dậy đã cởi quần áo ngủ, chuẩn bị mặc quần áo rồi giường đến đại học X.

Khi Trịnh Ninh nhìn thấy màn hình điện thoại hiện lên tên “Mục thủ trưởng”, trong đầu cô hiện lên tia kỳ quái, vụng trộm quay đầu nhìn về phía Thẩm Ngôn đối diện đã lên giường nằm, can đảm ấn nút nghe, nghĩ thầm, chắc là giận đối thôi.

“Trịnh Ninh, Thẩm Ngôn đâu rồi?” Mục Tử Dương vội vàng nói. Anh vốn là định trực tiếp đến đại học X, sau đó nghỉ lại, trong trường học không có khả năng xảy ra chuyện gì lớn, lập tức thay đổi kế hoạch.

“Thẩm Ngôn.... ..” Trịnh Ninh lặp lại một câu, liếc nhìn người đối diện nằm trong chăn co lại thành một cục, hơi khó hiểu trả lời: “Ồ trên giường đi ngủ, nếu không thì làm cái gì?”

Nghe vậy trong lòng Mục Tử Dương lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm,

“Vậy thì không có việc gì rồi.... ..”

“Vâng, à từ từ” Mục Tử Dương muốn nói tạm biệt, Trịnh Ninh gọi lại: “Cái kia, Thẩm Ngôn có vẻ như tâm tình không tốt, mới tan học liền một mình khác chạy, sau đó trở về kí túc xá thì mặt giống như ăn phải mướp đắng vậy, thủ trưởng tốt nhất nên hỏi han cô ấy.” Trịnh Ninh tốt bụng nhắc nhở, nhưng mà tận lực che dấu Mạc Nham hôm nay đến tìm Thẩm Ngôn.

Mục Tử Dương nhàn nhạt “Ừ” một câu liền cúp điện thoại. Anh không biết rằng Trịnh Ninh thực ra đã nhầm. Thẩm Ngôn vốn là tâm tình rất tốt mới khẩn cấp nghĩ gọi điện thoại cho Mục Tử Dương, nghĩ rằng sẽ nói với anh chính mình đã cự tuyệt Mạc Nham, muốn hỏi rằng trước kia anh có phải đã từng gặp nhiều nguy hiểm.... ..

Khi nghe thấy điện thoại reo lên, Thẩm Ngôn còn đang buồn bực. Nhưng mà tức giận thì tức giận, lần trước đã bị giáo huấn cô sẽ không từ chối nhận điện thoại nữa.

“Alo.... ..” Thẩm Ngôn giọng nói kéo dài, âm thanh miễn cưỡng, có một chút tức giận.

“Em làm sao vậy? tâm tình không tốt đã xảy ra chuyện gì rồi? Hay là anh qua gặp em?” Mục Tử Dương nói một hồi với ba vấn đề đã kéo Thẩm Ngôn trở lại, cô há mồm muốn giải thích, thì bên kia Mục Tử Dương đã lập tức giải thích: “Vừa rồi ở trong phòng nghiên cứu nên không nghe thấy điện thoại kêu.”

“Em không sao.” giọng nói Thẩm Ngôn rất nhẹ, mơ hồ mà mông lung. Làm cho người ta nghe không ra cảm xúc.

Mục Tử Dương vẫn có phần không yên, anh không hiểu gì về con gái, đặc biệt là cô gái nhỏ mười tám mười chín tuổi, chuyện lần trước đã bị anh kéo vào sổ đen, cho nên lần này anh đặc biệt thận trọng, bám riết không tha giải thích một lần: “Ngôn Ngôn, di động của anh reo, nhưng anh thật sự không óc nghe thấy.” Tuy nhiên anh cảm thấy chính mình cũng không có sai lầm gì, mà vừa rồi Trịnh Ninh đã nói qua tiêu cô nương hôm nay tâm tình không tốt, mặc kệ thế nào trước đó đành cô rồi nói.

“Ha ha” nghe được Mục Tử Dương đầu bên kia vội vàng giải thích, trong lòng nhịn không được cao hứng, anh đối với chính mình rất tốt, nếu già mồm cái lão thì có hơi quá.

“Em không có sinh khí, em là có chuyện muốn nói với anh.” Lần này giọng nói bình thường, Mục Tử Dương rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ừ, em nói, anh nghe.”

“Mạc Nham hôm nay tỏ tình với em rồi.” Thẩm Ngôn rụt đầu vào trong chăn, tận lực hạ giọng, rất sợ bị mấy cô bé trong kí túc xá nghe thấy.

“... ..” Mục Tử Dương đột nhiên sững sốt, anh đoán rằng Thẩm Ngôn đã xảy ra chuyện gì muốn tìm anh giúp, hoặc là tâm tình không tốt tìm anh nói chuyện, đúng là trước giờ không có nghĩ tới cô bé là muốn nói với anh chuyện này.

Việc này.... .. Anh không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Vậy em.... ..” Nói như thế nào.

“Em cự tuyệt rồi.” không đợi Mục Tử Dương nói xong, Thẩm Ngôn đã thành thật nói ra.

Mục Tử Dương cảm thấy bui bẻ, không sai không sai, đã hiểu được chủ động thẳng thắn với anh rồi.

“Anh ta nói cuối tuần, muốn mời kí túc xá chúng em cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Ừ” Mục Tử Dương nhàn nhạp đáp lại một câu, anh biết tiểu cô nương này là muốn ỏi ý kiến của anh, nếu cô đã thẳng thắn như vậy, anh cũng nguyện ý tin không điều kiện mà tin tưởng cô.

“Em đi đi.” Mục Tử Dương nói câu này trong tai Thẩm Ngôn nghe như tiếng trời vậy, cảm giác được người khác tin tưởng thật tốt, trong lòng cô tràn đầy vui mừng.

Chủ nhật tới rất nhanh, buổi sáng cửa học xong thì Mạc Nham đã nhắn tin tới: hôm nay buổi trưa 11 giờ rưỡi, tại căn tin tầng hai.

Lần trước cùng Mục Tử Dương nói chuyện xong thì tất cả mọi người trong kí túc xá đều đã ngủ hết, Thẩm Ngôn nghĩ thầm, lần sau nói tiếp, đúng là lần sau, lần sau rất nhiều, cô gái này đã đem chuyện ném qua Thái Bình Dương rồi. Hiện giờ nhìn thấy tin nhắn của Mạc Nham, mới đột nhiên nhớ tới có việc như vậy.

“Học trưởng Mạc Nham nói hôm nay mời kí túc xá chúng ta ăn cơm.” Thẩm Ngôn đem di động nhét vào túi quần, sau đó tuyên bố.

“Cái gì, cậu vẫn còn qua lại với Mạc Nham?” Tăng Tĩnh Ngữ mạnh mẽ bỏ cánh tay Thẩm Ngôn đang khoác lên vai mình, vẻ mặt phẫn nộ la hét. Nhớ ngày đó vì để Mạc Nham hết hy vọng, cô cũng xuất một phần lực, nếu là Thẩm Ngôn vẫn còn qua lại với Mạc Nham, cô tuyệt đối sẽ bóp chết cô nương bên cạnh mình, sau đó xúi giục đồng chí Mục đội trưởng đến “bắt gian”.

Cái gì cùng cái gì, Thẩm Ngôn hung hăng nhéo một cái trên cánh tay Tăng Tĩnh Ngữ, đến khi người nào đó gào khóc mới khiến cho lòng cô thoải mái. “Khi nào thì có thể thay đổi cái tình tình nóng nảy của cậu, tớ nói cũng chưa có xong thì cậu đã chen mồm vào.” Nói xong liền tặng cho Tăng Tĩnh Ngữ một cái xem thường.

“Mạc Nham nói huấn luyện viên Thiệu Tuấn sẽ đi, cho nên mới mời mọi người cũng nhau gặp mặt.” Thẩm Ngôn giọng điệu nhàn nhạp, giải thích. Nhưng mà loại giải thích nhàn nhạp này Tăng Tĩnh Ngữ nghe trong tai giống như là Thiên Lôisăn đuổi.

“Thiệu Tuấn đi, đi đâu, khi nào thì trở về?” Lần trước từ khi Thiệu Tuấn cứu các cô về, cô liền tự động cho vào hàng ngũ bạn bè.

Tăng Tĩnh Ngữ kích động làm ba người ở đây giật mình: “Cậu không phải từ trước tới nay cực kỳ ghét huấn luyện viên sao, hiện tại đang kêu gào cái gì đó.” Lời này là Trịnh Ninh hỏi, đột nhiên Tăng Tĩnh Ngữ quan tâm đồng chí huấn luyện viên, cô có chút không thích ứng nổi.

“Nói không chừng là nhìn tới người ta, xấu hổ, cho nên mới cố ý mọi nơi bới móc.” Thẩm Ngôn không chút để ý nói một câu, Tăng Tĩnh Ngữ lập tức xù lông.

“cậu mới nhìn đến anh ta, cả nhà cậu đều nhìn đến anh ta.” Tuy nhiên miệng nói như vậy, trên thực tế Tăng Tĩnh Ngữ chính mình cũng không hiểu được mình đối với Thiệu Tuấn là loại tình cảm gì. Muốn nói là thích, cũng chưa nói tới, nhưng muốn nói là không thích, trong lòng cô không hiểu sợ hãi Thiệu Tuấn sẽ chán ghét cô. Sau hai ngày đó, cô vốn tính toán muốn đi tìm Thiệu Tuấn, tốt xấu gì người ta cũng cứu cô. mời ăn cơm cái gì cũng tốt, nhưng suy nghĩ đến gương mặt kia. lập tức liền đem cái ý nghĩ kia đánh mất luôn.

Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh nhìn nhau cười, sớm đã trở thành thói quen. Một bên Lý Ngọc bị dọa người nhảy dựng, nhưng cô từ trước tới nay không thích nói nhiều, chỉ là ở trong lòng yên lặng thở dài nhẹ nhõm một hơi, không phải thích là tốt rồi.

Trong đại học nữ sinh mê luyện huấn luyện viên đã không phải tin gì mới, mà Lý Ngọc, trong một tháng quân huấn cô đã thích Thiệu Tuấn rồi, nhưng mà cô hướng nội lại thủy chung lẳng lặng đem phần tích ở trong lòng, không cho bất kỳ ai nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Khi kí túc xá 408 tất cả mọi người đi tới tầng hai của căn tin, Mạc Nham và Thiệu Tuấn đã ngồi ở kia chờ. Bàn ngay cạnh cầu thang, bốn người vừa lên tới liền nhìn thấy hai người đã ngồi ở đó.

Trịnh Ninh là người có quan hệ rõ ràng nhất, không có gì cố kỵ, vừa thấy người là vui vẻ, “Chào huấn luyện viên, học trưởng.”

Bữa cơm này là Mạc Nham mời, tự nhiên tinh thần tràn đầy, bày ra tư thế ông chủ, “Đều đến cả rồi, trước gọi món ăn đi.”

Thiệu Tuấn từ mới vừa bắt đầu cho đến bây giờ thủy chung chưa nói câu nào, chỉ hé miệng cười xem như chào hỏi.

Thực đơn được truyền một đợt, tất cả mọi người gọi đồ ăn. Rồi sau đó là thời gian ăn.

“Thiệu Tuấn, nghe nói anh phải đi rồi hả?” Tăng Tĩnh Ngữ từ trước đến nay đều không nhin được, vừa mới ngồi xuống cô đã vội vàng hỏi.

Không nghĩ tới Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên hỏi mình vấn đề này, Thiệu Tuấn sững sốt, nhưng mà rất nhanh liền phản ứng lại, nhàn nhạt đáp lại một câu “Ừ”.

“Vậy khi nào trở về?” Tăng Tĩnh Ngữ chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

“Không biết.” Thiệu Tuấn trả lời ngắn gọn. Nhưng mà anh quả thật không biết, nếu là trúng tuyển, vậy không chừng liền không trở lại đâu.

Tăng Tĩnh Ngữ có phần nhụt chí, tất cả tự tin giống như ở thời khắc này đột nhiên tan thành mây khói. Xem ra là Thiệu Tuấn có phần không thích cô, nếu không như thế thì ngay cả một câu cũng không nói nhiều?

Tăng Tĩnh Ngữ cả người ừ rừ, trái lại với cô, ngồi ở bên cạnh cô Lý Ngọc lại trong nháy mắt nét mặt toả sáng, tâm tình rất tốt.

Thẩm Ngôn nhìn ra tỷ muội khó chịu, khăn trương nhảy ra hoà giải,, quơ lấy đồng đồ uống trên bàn mạnh mẽ mở ra, rót mỗi người một ly, sau đó toàn thân hào khí nâng chén đứng lên: “Hai vị học trưởng liền đi, chúng ta liền lấy đồ uống thay rượu kính hai người, chúc hai người về sau thuận buồm xuôi gió, tiền đồ như gấm”

Người nào cũng chưa nghĩ đến người luôn luôn nhu nhu nhược như Thẩm Ngôn mà cũng có một mặt hào khí như vậy. thấy thế mọi người lập tức hưởng ứng, mỗi người đứng dậy nâng chén, hào khí ngất trời đem đồ uống trong tay đến hết.

Một bữa cơm ăn xong mọi người đều vui vẻ, đương nhiên ngoại trừ Tăng Tĩnh Ngữ ra.

Sau khi mọi người ăn xong, Mạc Nham đi trả tiền, Tăng Tĩnh Ngữ mạnh mẽ ngẩng đầu lên, mới hiểu được mọi người đã ăn xong rồi. Buông đĩa xuống, gắt gao nhìn chăm chăm Thiệu Tuấn, giống như muốn đem anh ta ăn tươi nuốt sống vậy.

Trịnh Ninh đẩy vai cô, nhắc nhở cô chú ý hình tượng. Nhưng nha đầu kia dầu muối không vào, vẫn như cũ nhìn chăm chăm Thiệu Tuấn.

“Em còn có chuyện gì sao?” Cuối cùng Thiệu Tuấn cũng thoả hiệp, anh thật sự chịu không nổi ánh mắt của cô nương kia nữa.

“Có, em muốn với anh một mình đấy.” Tăng Tĩnh Ngữ vừa nói lời này ra, tất cả mọi người đều như gặp quỷ quay lại nhìn cô, để xác nhận xem có phải hay không xuất hiện ảo giác.

Thiệu Tuấn có chút buồn rầu, vừa định cự tuyệt, ai ngờ Tăng Tĩnh Ngữ không nói hai lời đứng dậy đi đến trước mặt anh, kéo người ra ngoài, lưu lại một đám người trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người rời đi.

Kỳ thật cái gọi là một mình đâu bắt quá là Tăng Tĩnh Ngữ dưới tình thế cấp bách nhất thời tìm một cái cớ. Hiện giờ cô sợ nhất là bị Thiệu Tuấn ghét, làm sao mà còn cùng Thiệu Tuấn một mình đâu.

Tăng Tĩnh Ngữ cầm tay áo Thiệu Tuấn, một đường ra khỏi căn tin, sau đó kéo người ra đến bên hồ Ý.

Hồ Ý là một trong những thiết kế đặc sắc của trường đại học X, cách căn tin chừng 50 thước. bên hồ lục liễu vờn quanh, mùa xuân còn thỉnh thoảng có thể nghe thấy vài tiếng chim hót, ven đường có vài chiếc ghế đá, tuyệt đối là tình thơ ý hoạ. Nếu là trường địa học bình thường, thì nơi này quả thực là thánh địa của những đôi tình nhân, nhưng trường quân đội Ài, nhìn cảnh sắc là được rồi.

Tuy nói là mùa thu, đúng là Ý hồ vẫn như cũ là liễu lục vẫy quanh, bên hồ đường đá bên cạnh một đám hoa cúc áp ám.

Tăng Tĩnh Ngữ buông tay áo Thiệu Tuấn, xoay người đối mặt Thiệu Tuấn, trên mặt hiện lên một tia xin lỗi, thật lâu sau mới khăn trương nói: “Anh không phải là rất ghét tôi đấy chứ?”

Thiệu Tuấn vốn tưởng rằng chính mình chỗ nào đắc tội vị thiên kim này mới bị người ta kéo tới một mình đâu, nhưng ai biết Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên đến đây lại quay 180 độ.

“Không có, cô suy nghĩ nhiều rồi.” Nửa ngày Thiệu Tuấn nhàn nhạt đáp lại một câu. quả thật, từ lần trước sau khi rời đi anh đã đem Tăng Tĩnh Ngữ người này vứt qua sau đầu rồi, hiện tại anh chú ý nhất là tuyển chọn bộ đội đặc chủng, nào có thời gian rảnh để nghĩ mấy chuyện linh tinh này.

Nghe vậy trong lòng Tăng Tĩnh Ngữ dễ chịu hơn nhiều, thấy Thiệu Tuấn không tức giận, tâm tình Tăng Tĩnh Ngữ mới từ hoãn lại, đến bên ghế đá ngồi xuống.

Cô nói: “Kỳ thật hai ngày trước em đã nghĩ sẽ tìm anh rồi, nhưng mà sợ anh chán ghét em. Trước kia em đã làm rất nhiều chuyện phản nghịch, em đã cảm thấy nên xin lỗi anh. Con người em không biết vòng vo, anh đã cứu em, em trong lòng rất cảm kích. Em nói câu thật lòng anh đừng giận em, nếu là về sau anh cần trợ giúp em mà biết nhất định không hai lời sẽ giúp anh. Anh không cần cảm thấy em đang vũ nhục anh, em biết anh lợi hại, em chỉ là em chỉ là muốn anh và em xoá đi hiềm khích trước kia để làm bạn bè mà thôi, có thể chứ?”

“Có thể” Thiệu Tuấn hơi hơi dừng lại, nhẹ nhàng đồng ý. Tính theo Tăng Tĩnh Ngữ thì cũng coi như anh đã tiếp xúc với nữ sinh rồi. anh vốn không có chán ghét Tăng Tĩnh Ngữ, huống chi lúc này Tăng Tĩnh Ngữ đã không còn giống như cạp mẹ ngày xưa nữa, ngược lại còn đem những lời chân thành nói

ra, anh thật sự không có lý do để cự tuyệt.

... ..

Mạc Nham và Thiệu Tuấn đi rồi, sinh hoạt mọi người chậm rãi trở về bình thường.

Đêm mát, ngoài cửa sổ, gió Bắc thổi vù vù, coi như muốn đem tất cả nỗi tận gốc. Trong phòng kí túc xá 408, ba người còn lại đã sớm đi ngủ. Chỉ có Lý Ngọc, mở mắt nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm trần nhà.

Còn nhớ rõ trước khi đi chị họ cô đã dặn, “Tiểu Ngọc à, đại học chính là một xã hội nhỏ, học đại học là phải hoạt bát, chủ động. Em mà tính tình không chịu thay đổi về sau sẽ phải chịu thiệt,” Gia cảnh Lý Ngọc coi như khá, ba làm bên dân cục ở trên trấn, còn mẹ thì mở cửa hàng quần áo. Ba mẹ đều là người miệng lưỡi lưu loát lại biết đạo lý đối nhân xử thế, nhưng lại sinh ra con một hồi cũng không nói một chữ. Vì thế mẹ cô tìm đến chị họ vừa mới tốt nghiệp đại học cho cô một khoá “Giáo dục mầm non”

Đương nhiên, chủ yếu là nói cho cô biết, ở trong đại học thấy nam sinh tốt nhất định phải nắm cơ hội. Cô hiện tại học trường quân đội, bên trong tương lai đều là người có quân hàm. Tuy tiện tìm một người đều rất tốt rồi.

Lúc trước Lý Ngọc nghe chị họ nói khi đó rất không phúc hậu mà cười, trong lòng không nhận được mà thờ dài, “Chị họ, chị suy nghĩ nhiều rồi” nhưng trên thực tế, sau một tháng quân huấn, cô cứ như vậy mà thích Thiệu Tuấn và chán ghét Tăng Tĩnh Ngừ.

Thứ tư, đại học X khoa y học phòng học 109

Đang học khoá “khái quát về Mao chủ tịch.” Tăng Tĩnh Ngừ buồn ngủ. tiếng chuông cả buổi cô mới ngẩng đầu lên, lúc này thấy cô đã mang theo tư liệu ra khỏi phòng học.

Thẩm Ngôn nhìn Tăng Tĩnh Ngừ bộ dạng giống nửa sống nửa chết, không nhận được néo vai cô nàng, “Cậu không phải có chuyện gì muốn tuyên bố à, còn không mau nói, nếu không thì mọi người đi hết bây giờ.” Sáng sớm hôm nay Tăng Tĩnh Ngừ liên tục ồm ồm bên tai Thẩm Ngôn là hôm nay có đại sự muốn tuyên bố.

Tăng Tĩnh Ngừ khẩn trương đứng dậy hướng bục giảng đi tới, cầm lấy microphone “Alo alo “vài câu, đưa những bạn học đang chuẩn bị ra ngoài dừng lại.

“các bạn học ban ban lâm sàng 901 chú ý, tối hôm nay bảy giờ các bạn đến phòng 403, phụ đạo viên có chuyện muốn tuyên bố.” Tăng Tĩnh Ngừ đã quen nói ngay vào vấn đề, từ lúc ngày đầu tiên quân huấn đã tự đề cử mình làm lớp trưởng lâm thời. Nghe nói cô đến xin phép phụ đạo viên, cho nên lớp học có chuyện lớn nhỏ gì đều là Tăng Tĩnh Ngừ phụ trách.

Hôm nay Tô Nhĩ mặc quân trang rất nghiêm túc, tóc ngắn sạch sẽ lưu loát, vừa mới tiến vào phòng học, dưới bục giảng lập tức có một tràng vỗ tay. Cô là bác sĩ lâm sàng, trước cô là thực tập của bệnh viện tổng lực quân, năm nay vừa mới tốt nghiệp đã được phân đến đại học X làm phụ đạo viên của năm nhất. Trong lúc quân huấn cũng không gặp mặt, nghĩ đến, đối với các học sinh cô đúng là có chút tò mò.

Tô Nhĩ làm động tác dừng lại, rồi sau đó đi đến trên bục giảng, “Chào mọi người, tôi là Tô Nhĩ phụ đạo viên của các bạn, thật ra tôi cũng chỉ hơn các bạn vài tuổi, mọi người không cần quá mức nghiêm túc. Hôm nay là muốn mọi người gặp nhau để biết và cũng là buổi tuyển chọn cán bộ lớp, tôi bình thường cũng có rất nhiều việc không có thời gian để tới lớp nên có nhiều việc vẫn là phải dựa vào ban cán bộ lớp tới giải quyết, đây chính là một cơ hội tốt để rèn luyện, cho nên các bạn tự giới thiệu mình và viết tên của mình và chức vị tranh cử lên trên bảng.”

Tiếp đó là mọi người tự giới thiệu, Tăng Tĩnh Ngừ là người đầu tiên đi lên, cô tính tình hoạt bát, ngoại trừ không hợp với huấn luyện viên, bình thường quan hệ với mọi người cũng tốt, cho nên cô vừa lên đã ghi lên bảng chức vụ tranh cử là lớp trưởng.

Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh còn có Lý Ngọc ba người ngồi cùng một bàn. Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh hai người ở dưới vỗ tay cho Tăng Tĩnh Ngừ, vỗ đến hai tay đỏ bừng, mà một bên Lý Ngọc trong lòng còn đang xoắn xuýt. Mỗi lần nhìn thấy Tăng Tĩnh Ngừ phong quang vô hạn là cô thấy buồn bực, trước kia không như vậy, đúng là lần trước gặp nhau ăn cơm cô đã có cảm giác Tăng Tĩnh Ngừ đối với Thiệu Tuấn đã khác 180 độ rồi, kết quả trong lòng liền bắt đầu luống cuống.

“Chào mọi người, tớ là Tăng Tĩnh Ngừ, tính trong an tĩnh, ngữ trong ngôn ngữ. Đừng nhìn tên tớ điềm đậm nho nhã, trên thực tế tớ lại có chút tùy tiện giống con trai. Con người tớ làm nhiều hơn so với nói, cho nên tớ sẽ không nhiều lời, các vị huynh đệ bọn tớ muội cho phép lại được.” Tăng Tĩnh Ngừ chỉ nói đơn giản, đúng là bên trong chứa đầy tự tin cùng sức mạnh tràn đầy. Đương nhiên, phía dưới các huynh đệ tỷ muội cũng thật là nể mặt vỗ tay như sấm vậy.

Hai tay Lý Ngọc nắm quyền thật chặt chặt, trên mặt lại làm bộ như không có để ý đến chuyện gì, sau cùng cũng không thể không cùng mọi người vỗ tay.

Vỗ tay kết thúc, phòng quay trở lại yên tĩnh, tiếp theo các bạn học khác cũng lên sân khấu. Lý Ngọc lấy điện thoại ra, đầu cúi gằm, bắt đầu gửi tin nhắn.

Nhìn tin nhắn đến, Thẩm Ngôn còn tưởng rằng ảo giác, chỉ thấy về mặt Lý Ngọc thật sự muốn lên bục giới thiệu chính mình, đúng là màn hình điện thoại di động đang hiện lên tin nhắn của Lý Ngọc.

“Thẩm Ngôn, tớ cũng muốn tranh cử lớp trưởng, cậu giúp tớ bầu một phiếu đi.”

Thẩm Ngôn khẽ đẩy vai Lý Ngọc, Lý Ngọc quay đầu nhìn Thẩm Ngôn cười, bên trong chứa đựng sự khẩn cầu. Thẩm Ngôn nháy mắt hiểu rõ, nhẹ

nhàng gật đầu bày tỏ đồng ý. Lý Ngọc cũng đã nói như vậy rồi, mọi người lại cùng một kí túc xá, cô muốn cự tuyệt cũng không tốt lắm.

Thời gian qua đi, mọi người nhao nhao giới thiệu mình, Trịnh Ninh tranh cử uỷ viên môn thể dục, Thẩm Ngôn kiêm tổng đã quen, cái gì cũng không có tranh cử, mà Lý Ngọc chính như tin nhắn của cô gửi, cũng tranh cử lớp trưởng.

Chờ đợi thật lâu, Lý Ngọc một mực trong lòng nghĩ sẵn trong đầu. đúng là vô luận chuẩn bị thế nào đi nữa, cô ít nói hướng nội cùng với Tăng Tĩnh Ngừ hoạt bát hướng ngoại hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Lý Ngọc là người cuối cùng lên bục, sống lưng cô thẳng tắp, hai tay có chút gắt gao nắm lại, giọng nói nhẹ nhàng: “Chào mọi người, mình là Lý Ngọc, mình tranh cử chức vị là lớp trưởng. Tuy nhiên mình trước kia cũng không có làm qua cán bộ lớp, bất quá câu thường nói của mình là “Thầy cô giáo chính là tốt nhất”, hy vọng mọi người có thể cho mình cơ hội này. Cảm ơn.” Nói xong Lý Ngọc lại cực kỳ lễ phép mà cúi người.

Cho dù lúc Lý Ngọc giới thiệu không óc sai lầm gì, nhưng khuôn mặt cô đúng là cứng nhắc quá cùng với cơ thể căng cứng, làm sự khấn trương lộ ra không thể nghi ngờ. Cực kỳ rõ ràng, khí thế không thể so sánh với Tăng Tĩnh Ngừ.

Kết quả không cần nói cũng biết. Tăng Tĩnh Ngừ đã áp đảo thành công giành lấy chức vụ lớp trưởng. Nhưng mà Lý Ngọc cũng không tính là thảm sau cùng cũng là lớp phó học tập.

Theo Tô Nhĩ mà nói, chỉ cần các bạn đồng ý lên bục tranh cử, đã nói lên các bạn đã thành công được một nửa. Nhìn thấy Lý Ngọc khấn trương, là biết cô gái này là lần đầu tiên lên bục, mà còn muốn làm lớp trưởng, đúng là lớp trưởng không thể so sánh bằng cái khác, không phải chỉ có “hứng thú” là có thể, quyết đoán, đoàn kết, tính cách của bản thân cũng rất quan trọng. Nghĩ đi nghĩ lại Tô Nhĩ đặc biệt cho Lý Ngọc làm lớp phó học tập. Mà Trịnh Ninh, sau cùng thua bởi một nam sinh, cuối cùng cái gì cũng không có được chọn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Trên đường trở về, tâm tình Tăng Tĩnh Ngừ rất tốt, nói cái gì mà: “Hôm nay tâm tình của chị đây rất tốt, nên sẽ mời khách.” Sau đó la hét muốn đi ăn uống.

“Muốn ăn cái gì cứ việc lấy, không cần khách khí với tớ.” Tăng Tĩnh Ngừ vung bàn tay lên, lấy ra một tờ mao chủ tịch màu đỏ trực tiếp đặt trên quầy thu ngân, bộ dạng tiền rất nhiều, Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh rất không phúc hậu mắng một câu “Nhà giàu mới nổi.”

Tuy nhiên Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh ngoài miệng nói muốn Tăng Tĩnh Ngừ mua thật nhiều, nhưng trên thực tế cũng chỉ cầm mấy túi khoai tây chiên, cùng hai chai đồ uống, tổng cộng mới có mười mấy đồng.

Đến chỗ thu ngân, Tăng Tĩnh Ngừ nhìn thấy hai người trên tay mới có vài thứ, liền cảm thấy khó chịu, “Như thế nào mà mới có mấy túi, thật không có lương tâm mà, chỉ lo ăn một mình, Lý Ngọc còn đang ở kí túc xá đấy.” nói xong hấp tấp chạy đi vào, cứ như vậy càn quét, cầm một đồng đồ ăn đến nhét đầy vào một túi to.

“Các cậu có biết mình có bao nhiêu phiếu bầu không?” Tăng Tĩnh Ngừ vừa đi vừa lên mặt.

Trịnh Ninh tức giận nheo bả vai cô, “Cái gì, cậu là cố ý đi, mình thua thì thâm như vậy cậu không có an ủi thì thôi ngược lại còn muốn khích thích mình, chẳng lẽ cậu được tất cả bầu?” Trịnh Ninh là người có tư tưởng được mất không sao, thua thì thua, nhưng nhìn thấy bộ dạng lên mặt của Tăng Tĩnh Ngừ thì cô cũng không nhịn được dả kích cô.

Tăng Tĩnh Ngừ khó có được tâm tình tốt, cũng không có so đo với Trịnh Ninh, về mặt tớ biết cậu ghen tị, cực kỳ phúc hậu vỗ vỗ vai bà Trịnh Ninh mà nói: “Tất cả thì tất nhiên không phải, nhưng mà.....” Tăng Tĩnh Ngừ cố ý dừng lại, cười ngầy ngớ vài tiếng, tiến lên phía trước một bước ngăn đường đi của Trịnh Ninh, về mặt đặc ý nhìn Trịnh Ninh, “Tớ được bầu 56 phiếu, như thế nào, có lợi hại không?” Chú ý, lớp các cô toàn thể có 58 người.

Nghe thấy con số, một bên Thẩm Ngôn không nói gì cũng bị dọa sợ, tranh cử này là dùng phương thức bỏ phiếu kín, mỗi người được phát một tờ giấy trắng, sau đó viết tên người mình chọn và chức vụ tương ứng. Dựa theo lời Tăng Tĩnh Ngừ nói thì, cả lớp cũng chỉ có hai người không có bầu cô, vậy không phải là.....

Đột nhiên trong lòng Thẩm Ngôn có phần bồn chồn. Thăm dò hỏi: “Tĩnh Ngừ, cậu có nhầm không vậy, cậu được nhiều phiếu như vậy sao.”

Tăng Tĩnh Ngừ tức giận trừng mắt nhìn Thẩm Ngôn, “Số phiếu này chính là tớ thống kê lại đó, làm sao có thể nhầm được. Chắc Chắc, tớ vẫn chưa nghĩ ra, nếu là thắng hơn mấy phiếu cũng tốt rồi, tớ cũng sẽ không nghĩ nhiều. Nhưng chỉ có hai phiếu là không bầu cho tớ, Lý Ngọc cùng tớ tranh chức lớp trưởng, cô ấy sẽ không bầu cho tớ là rất bình thường, nhưng còn một phiếu.....” Tăng Tĩnh Ngừ dơ tay sờ sờ cằm, một bộ dáng đang suy nghĩ

sầu xa.

Trong lòng Thẩm Ngôn mạnh mẽ căng thẳng, Tăng Tĩnh Ngữ người này vui buồn thất thường, cô không xác định được khi Tăng Tĩnh Ngữ biết rằng chính mình không bầu cho cô sẽ nghĩ như thế nào nữa. Trên thực tế, nếu Lý Ngọc không gửi tin nhắn cho cô, không thể nghĩ ngờ cô tuyệt đối sẽ bầu cho Tăng Tĩnh Ngữ, dù sao cô cùng Tăng Tĩnh Ngữ cũng là bạn thân, không có khả năng cô sẽ nghĩ muốn bầu cho Lý Ngọc. Đúng là bất đắc dĩ khi Lý Ngọc ngồi ngay bên cạnh cô mà còn gửi tin nhắn như vậy, nói như thế nào thì cũng cùng một kí túc xá, loại tình huống này như thế nào thì cô cũng không thể xấu hổ mà cự tuyệt được.

Đang lúc Thẩm Ngôn suy nghĩ, Tăng Tĩnh Ngữ một bên mạnh mẽ “A” một tiếng, giống như là Columbo phát hiện ra châu Mỹ vậy: “Tớ biết rồi, chắc là trong lớp mình có người thăm mền Lý Ngọc, các cậu nghĩ xem, cô ấy bình thường căn bản không thích cùng người khác nói chuyện, cũng không thấy cô có bạn tốt gì, cho nên mới có bằng đấy phiếu. Một phiếu chính là tự cô ấy bầu, còn một phiếu a? Là cậu? Chẳng lẽ là cậu?” Tăng Tĩnh Ngữ chỉ chỉ Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh, cũng không chờ hai người trả lời tự nhiên nói tiếp: “Không có khả năng. Cho nên, tớ dám khẳng định, là có người thăm mền Lý Ngọc.” Đối với bạn tốt Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh, cô rất có tự tin.

Thẩm Ngôn cảm thấy được Tăng Tĩnh Ngữ cứ như vậy mà đoán tiếp, trái tim cô sẽ không chịu nổi. Sau đó hung hăng nói một câu: “Cậu liền tự kỷ đi.” Sau đó đi nhanh về phía kí túc xá.

Tăng Tĩnh Ngữ rất hưng phấn, đứng ở đằng sau lớn tiếng nói: “A, tớ còn chưa có nói xong, tớ nói với các cậu, phụ đạo viên mới kia quả thực là chị em tốt của tớ đã thất lạc nhiều năm đó..... ..”

Đối với chuyện bầu cho Lý Ngọc, cô cũng không có hối hận, chẳng qua trong lòng luôn có chút trống trải, cảm thấy thật có lỗi với Tăng Tĩnh Ngữ.

Sau khi chính thức làm lớp trưởng, Tăng Tĩnh Ngữ càng ngày càng bận rộn, đương nhiên, chủ yếu là cô gái này quá mức hiếu động, chuồng tan học vừa vang lên thì đã kéo các cô đi dạo qua các phòng học, chỉ cần lớp học có người, thì lại kéo bọn cô đến nói chuyện vài ba câu. Thẩm Ngôn và Trịnh Ninh đã từng nói cô ăn no rừng mỡ không có việc gì làm.

Nhưng mà Tăng Tĩnh Ngữ trái lại tâm tình rất tốt một chút cũng không so đo, thậm chí vẫn còn kiên nhẫn giải thích nói: “Lớp trưởng là một người rất quan trọng, tớ phía cùng mọi người duy trì mối quan hệ tốt đẹp, nếu không thì lúc nào muốn triển khai hoạt động gì mà không ai hưởng ứng vậy thì rất khó coi.” Quả thật, giống như Tăng Tĩnh Ngữ nói.

Buổi tối 10 giờ rưỡi, đại học y tại kí túc xá nữ tầng cao nhất.

“Anh nói nếu Tĩnh Ngữ mà biết một phiếu kia là em bầu, cô ấy có thể hay không sẽ giận em” Thẩm Ngôn về mặt u buồn hỏi Mục Tử Dương ở bên kai điện thoại.

Mục Tử Dương trong lòng có chút khó hiểu, không phía chi là tuyển chọn cán bộ lớp hay sao? Có quan trọng đến như vậy sao. “Dù sao thì cũng là cô ấy thắng, không bầu cũng không sao, chuyện đã qua thì cho nó qua đi, em cũng đừng nghĩ nhiều nữa.” Mục Tử Dương kiên nhẫn an ủi, nhưng trong lòng lại nhin không được mà nghĩ: thay vì nghĩ đến những thứ lung tung này còn không bằng nghĩ đến mình nhiều hơn.

Thẩm Ngôn không chút nào phát hiện tâm tư của người nào đó, vẫn tiếp tục xoắn xuýt, “Mặc dù cô ấy thắng, nhưng không giống nhau, cô ấy rất tự tin rằng em và Trịnh Ninh đều bỏ phiếu cho cô ấy, kết quả nếu mà phát hiện ra em đã bầu cho Lý Ngọc..... .. Lấy tính tình của cô ấy, anh nói có thể hay không sẽ tuyệt giao với em?” Trong lòng Thẩm Ngôn vẫn không yên được, từ khi cô trùng sinh đến nay Tăng Tĩnh Ngữ và Trịnh Ninh là hai người bạn tốt nhất của cô, cô rất sợ không cẩn thận mà làm mất tình bạn ấy, cho nên chuyện nhỏ cũng sẽ bị cô phóng đại lên.

Trong lòng Mục Tử Dương điên cuồng, hận không thể gõ đầu cô gái này nhìn xem bên trong có phải hay không là bã đậu, giọng nói tự nhiên sẽ không tốt như vậy, hơi oán giận nói: “Nếu mà chuyện nhỏ như vậy mà đã tuyệt giao với em, thì người bạn này không có cũng được.” Từ chuyện lần trước Mục Tử Dương đối với nhân vật Tăng Tĩnh Ngữ đã có có chút phê bình kín đáo, hiện tại rất không dễ mới được gọi điện thoại, kết quả cô nương này còn đang suy nghĩ về Tăng Tĩnh Ngữ, cũng không trách được Mục Tử Dương trong lòng buồn bực.

Dựa vào cái gì, cái gì mà bạn như vậy không có cũng được, Tăng Tĩnh Ngữ có cái gì không tốt đâu, cô gái này không có chút ý thức rằng chính mình đã khơi ra chuyện này, lập tức phản đối, “Anh có ý gì? Tuy Tĩnh Ngữ có chút nóng nảy, nhưng cô ấy đối với bạn rất tốt, nếu không cũng sẽ không có nhiều người bỏ phiếu cho cô ấy như vậy.”

Mục Tử Dương nghe vậy chỉ cảm thấy buồn cười, cô gái này, những lời đó là cô nói t, lại bảo anh nói cái gì?

“Em cũng biết cô ấy đối với bạn rất tốt, vậy em cảm thấy người tốt như vậy bởi vì chuyện nhỏ như vậy liền tuyệt giao với em sao?” Mục Tử Dương giọng nói nhẹ nhàng hỏi ngược lại, kỳ thật anh nghĩ là muốn nói cho cô thông suốt thôi.

Thẩm Ngôn có chút chột dạ thề lưỡi, bắt đầu trầm mặc.

Mục Tử Dương có chút buồn bực, chẳng lẽ anh nói sai gì sao? Nhin không được mở miệng hỏi: “Thế nào lại không nói? Giận sao?”

Cô có chút không được tự nhiên, thật lâu sau mới nhẹ nhàng trả lời một câu: “Không..... .. có.”

“Vậy sao không nói?”

“Em..... cái này..... .. cái này..... ..” Thẩm Ngôn có phần ấp úng, thật lâu cũng không có nói được một câu. Như vậy Mục Tử Dương một bên còn tưởng rằng cô gái này bị làm sao, liền tiếp thúc giục: “Em đến cùng là làm sao vậy, có cái gì thì nói ra đi.”

Thẩm Ngôn hạ quyết tâm, cũng không quản được nhiều như vậy.

“Anh thúc giục cái gì, không phải em tự biết mình làm kiểu nên xấu hổ sao. Rõ ràng là chuyện em nói, nhưng là lại nổi giận với anh, em áy náy được chưa.” Sau cùng câu nói kia là môi cong lên nói từng chữ, giọng nói mềm dẻo, thật giống như đang làm nũng.

Mục Tử Dương trong lòng cười thầm vài tiếng, giọng nói trở nên trầm thấp thâm tình gọi một tiếng: “Ngôn Ngôn”

“Ừ” Thẩm Ngôn nhẹ nhàng đáp lại một câu, không khí bắt đầu trở nên xấu hổ.

“Em đi xin phép thầy cô, thứ bảy anh tới đón em được không?” Sau đó còn có một câu “Anh rất nhớ em,” nhưng giọng nói của Mục Tử Dương quá thấp nên không nói nên lời, lại phải nuốt trở lại trong bụng.

“Được” Thẩm Ngôn trả lời ngắn gọn, như vậy vẻ mặt mong chờ của Mục Tử Dương không thể tiếp tục được.

Hai người ngó ngán cảm điện thoại trầm mặc, sau cùng vẫn là Mục Tử Dương mở miệng trước: “Có hay không nhớ anh.”

Thẩm Ngôn không nghĩ đến Mục Tử Dương sẽ hỏi trực tiếp như vậy, trên mặt đỏ một mảng lớn, khẩn trương tránh khỏi đề tài này, “Không phải mỗi ngày đều gọi điện thoại sao?” Kỳ thật có đôi khi vẫn nghĩ đến, đặc biệt là thời điểm Tăng Tĩnh Ngữ và Trịnh Ninh trên cô. Cô từ trước đến giờ là người da mặt mỏng, những ý nghĩ này cô cũng không biết làm sao mà nói ra được.

Bên kia Mục Tử Dương có chút mất mát, anh nghe được Thẩm Ngôn là có chút né tránh chuyện này, từ đầu đến cuối không nghĩ đến anh. Sau đó giọng điệu có chút thương cảm: “Muộn rồi, em đi ngủ sớm chút đi.”

Trong lòng Thẩm Ngôn cũng không nghĩ đến bây giờ đã hơn mười một giờ, quả thật đã muộn. Nhẹ nhàng nói một câu “ngủ ngon” vội vàng chạy về ký đi ngủ, để lại một người nào đó một mình đầy oán khí nhìn trời đen đen như mực mà ngẩn người, trong lòng kêu to “Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn nên cố gắng nhiều hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Thành phố Y hướng về phía bắc, tới gần tháng mười hai, thời tiết càng ngày càng lạnh.

Lúc khai giảng là mùa hè, Thẩm Ngôn cũng không mang nhiều quần áo, cộng thêm đời trước cô là người phương nam, càng không chịu nổi mùa đông lạnh. Nếu là ở nhà thì tốt rồi, có hơi ấm, chỉ khi nào ra khỏi cửa mới là bộ dáng sống không bằng chết, cả người run rẩy.

Thứ bảy đến rất nhanh. Thời tiết âm u, gió vù vù như muốn quét hết tất cả mọi thứ, Thẩm Ngôn lạnh đến răng cũng đã run lên rồi,

Thẩm Ngôn đã sớm xin phép nghỉ với phụ đạo viên, cũng bất chấp Tăng Tĩnh Ngữ cười nhạo, sau giờ học liền trực tiếp chạy tới cổng trường học. Theo cách nói của cô là “Vận động để nóng người, như vậy sẽ không sợ lạnh.” Trên thực tế, mỗi lần cô chạy nhanh như vậy chẳng qua là muốn sớm một chút về kí túc xá chui vào chăn thôi. thậm chí ăn cơm cũng đều là Trịnh Ninh và Tăng Tĩnh Ngữ mang về cho cô.

Tô Nhĩ rất ít khi đến trường học, nhưng mà cô vẫn quyết tâm phải làm phụ đạo viên tốt, số lần đi đến lớp học không nhiều lắm, nhưng mỗi người cô đều biết. Nhìn Thẩm Ngôn đang chạy vội đi, cô nhìn không được vui lên, xem ra Tăng Tĩnh Ngữ cũng không có lừa cô, đương nhiên cô cũng không phải người nhàm chán như vậy, cũng không phải cố ý tới xem, thật sự là trùng hợp thôi.

Thẩm Ngôn đang chạy thì thấy phụ đạo viên, trong lòng ngạc nhiên, khẩn trương dừng lại. Nghĩ thầm, lần này nguy rồi, trong trường có vẻ như có quy định, không được ở trong trường chạy lung tung.

Nhưng mà, cô thật sự là.... lạnh a.....

Nhìn Tô Nhĩ tới gần, Thẩm Ngôn lễ phép chào hỏi nói: “chào phụ đạo viên”

chỉ thấy cô gái này cúi đầu, hai tay khẩn trương mà túm lấy gấu áo, giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì vậy.

Trong lòng Tô Nhĩ buồn cười, cô từ trước tới nay mang tiếng là người tốt dễ sống chung, như thế nào mà đến chỗ cô gái này lại thành cọp mẹ rồi, sợ đến đầu cũng không dám ngẩng lên. Cảm thấy thật vui, nói đùa: “Sao vậy, còn sợ tôi ăn em hay sao?”

“...” Thẩm Ngôn mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn Tô Nhĩ, vẻ mặt không thể tin, chẳng lẽ vừa rồi cô xuất hiện ảo giác sao.

Mãi đến khi xác định đây không phải ảo giác, Thẩm Ngôn mới phục hồi tinh thần lại, lắc đầu giống như đánh trống vậy, vội vàng nói: “Không có, không

có.”

Sau đó thật cẩn thận mà đánh giá phụ đạo viên trước mặt, mái tóc ngắn thật đẹp người cao khoảng 1m65, toàn thân mặc bộ đồ thể thao màu xanh lam, cả người tràn đầy tinh thần, một chút cũng không giống bác sĩ đã tốt nghiệp.

“Chạy nhanh như vậy? Bạn trai ở bên ngoài đợi sao?” Tô Nhĩ đột nhiên bước tới, nói nhỏ vào tai Thẩm Ngôn. Đừng trách cô tò mò, năng lực bát quái của Tăng Tĩnh Ngữ rất mạnh, đã sớm nói cho Tô Nhĩ chuyện Thẩm Ngôn có bạn trai rồi. Quan trọng hơn là hai người tính tình bát quái đều giống nhau. Quả thực so với chị em ruột còn thân hơn.

Tô Nhĩ vừa dứt lời, Thẩm Ngôn liền nghĩ đến Tăng Tĩnh Ngữ mấy hôm trước đã nói “phụ đạo viên quả thực là chị em của mình thất lạc từ lâu.” Nghĩ đến người có tính cách không khác lắm với Tăng Tĩnh Ngữ, nên hăng là không nghiêm khắc đi. Thẩm Ngôn ở trong lòng tự an ủi bản thân.

bát quái dù nói thế nào, dù sao là trường quân đội, yêu đương là bị cấm. Cũng không hiểu được Tô Nhĩ nói lời này là có ý gì, trong lòng Thẩm Ngôn óc phần sợ hãi, nhìn không được bắt đầu nói dối: “Không có, không có, em muốn ra ngoài mua quần áo.” Không có thói quen nói dối còn chưa nói xong thì mặt Thẩm Ngôn đã đỏ lên rồi.

Tô Nhĩ nhìn tiểu cô nương bị dọa sợ, ái muội nhìn Thẩm Ngôn đang nhú mày, đùa giỡn nói: “Tranh thủ đi, nhớ phải nhiệt tình đó, nếu không bạn trai sẽ bị người khác đoạt mất đấy.”

Thẩm Ngôn toát mồ hôi, phụ đạo viên, người quả thật là chị em đã thất lạc nhiều năm của Tăng Tĩnh Ngữ a. trên thực tế cô cũng không có trả lời, nhanh chân bỏ chạy.

Tô Nhĩ đứng tại chỗ, ánh mắt vẫn nhìn theo Thẩm Ngôn, trong lòng không nhịn được cười âm lên.

Lần trước lúc thống kê số phiếu thuận tiện gọi Tăng Tĩnh Ngữ lên, theo thứ tự giới thiệu cô đã nhìn thấy, Tăng Tĩnh Ngữ là người tình tình ngay thẳng phóng khoáng còn người lại tốt, còn bộ dạng kiêu ngạo, quả thực giống chính mình khi mới bước vào đại học, trong lòng không khỏi đối với Tăng Tĩnh Ngữ có nhiều ấn tượng tốt.

Mà sự thật chứng minh rồi, hai người nói chuyện cực kỳ hoà hợp, mới có hơn một giờ, các cô đã nói rất nhiều chuyện, mặc kệ nói đông tây gì, luôn luôn có cùng quan điểm. Chỉ cần có chuyện gì cô sẽ tìm đến Tăng Tĩnh Ngữ, đương nhiên Tăng Tĩnh Ngữ đôi khi cũng chủ động đi tìm cô.

Ví dụ như chuyện Thẩm Ngôn xin phép nghỉ. Trong đại học phụ đạo viên một tuần cũng khó có một lần tới lớp học, cho nên muốn xin phép nghỉ trước hết phải nói trước thật lâu, sau đó lớp trưởng lại báo cáo cho phụ đạo viên sau đó mới quyết định cho người nào nghỉ. Mà Thẩm Ngôn với Tăng Tĩnh Ngữ có quan hệ tốt, tự nhiên Tăng Tĩnh Ngữ sẽ nói tốt cho Thẩm Ngôn vài câu.

“Phụ đạo viên, đây là danh sách những người xin nghỉ cuối tuần.” buổi tối thứ sáu, Tăng Tĩnh Ngữ hấp tấp chạy đến văn phòng Tô Nhĩ báo cáo về danh sách xin nghỉ.

Lúc này Tô Nhĩ đang rảnh, bảo Tăng Tĩnh Ngữ ngồi xuống bên cạnh mình, “Tôi biết em cùng các bạn đều đã rất quen thuộc, trước nói với tôi một chút tình huống của mọi người đi.”

Nghe vậy Tăng Tĩnh Ngữ cảm thấy vui vẻ, còn tưởng phải nói thêm vài câu, lần này thì tốt rồi, những người này cô đều biết, kỳ thật sự cũng không có việc gì, bên trong ngoài Thẩm Ngôn muốn đi hẹn hò, những người khác đều muốn ra ngoài chơi.

“Ehem.... ..” Tăng Tĩnh Ngữ háng giọng một cái, rất không khách khí mà ngồi bên cạnh Tô Nhĩ. Một tay cầm danh sách, một tay chỉ vào người đầu tiên trong danh sách, lần lượt báo cáo nói: “Người này tên Hứa Huy nhà ở thành phố B, xin ra ngoài là vì muốn cùng bạn trên mạng chơi CS, người này tên Kim Linh, phòng cạnh phòng em, người địa phương, gia cảnh rất tốt, nghe nói lần trước đồ ăn vặt đã hết, còn nói đồ ăn trong trường học không thể ăn gì đó, quyết định ra ngoài ăn một bữa ngon ngon gì đó, còn người này là Thẩm Ngôn, thời điểm đến trường mang quá ít quần áo, mỗi ngày run run giống như bị kinh phong vậy, bảo là muốn ra ngoài mua vài bộ quần áo khác.... ..” Kỳ thật cũng không có nói dối, những người này cũng không có đại sự gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiến Hành Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.